

Con Gái Sếp Tổng Và Osin Cấp Cao!

Contents

Con Gái Sếp Tổng Và Osin Cấp Cao!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	47
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	59
22. Chương 22	63
23. Chương 23	67
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	80
27. Chương 27	84
28. Chương 28	90
29. Chương 29	92

Con Gái Sếp Tổng Và Osin Cấp Cao!

Giới thiệu

Một câu chuyện tình của anh chàng vừa ra trường và cô nàng thiên kim. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-sep-tong-va-osin-cap-cao>

1. Chương 1

Vô Đề

Ra trường, học 4 năm đại học, tốt nghiệp được cái bằng loại khá. Cứ tưởng cái bằng sau này sẽ trở thành một phụ kiện của cái laptop (Làm miếng lót chuột) Cuối cùng trời xui đất khiến thế nào lại xin vào làm việc ở công ty nước ngoài. Với chức danh Osin Cấp Cao.

- Nói sơ về công việc và công ty.

Công ty: Liên doanh Việt Nam và Thái Lan.

Sếp: là người trực tiếp quản lý em, còn trẻ, con trai, chuẩn men hay không thì không biết, gì chứ nhìn tui con trai bên Thái, ẻo biết được có bị buê đuê hay không

__ Công việc: Trợ lý, Là từ nói nghe cho soang chảnh vậy thôi, chứ thực chất không khác gì Osin cấp cao Làm mọi việc sếp giao. Đi gặp khách hàng với sếp, đi gặp nhà cung cấp với sếp.Đi siêu thị, đi chợ với sếp và sếp tổng và con gái sếp tổng.

__ Sếp tổng: Là ông chủ của công ty, đầu tư vốn nhiều nhất ở công ty, chủ tịch tập đoàn quản trị của công ty, giàu value. Làm việc ở Thái, thỉnh thoảng mới qua Việt Nam thăm công ty cùng với con gái ổng (Nhân vật chính của em, người mang cho em nhiều cảm xúc nhất)

- Con gái sếp tổng, hơn em 3 tuổi, cũng ở bên Thái, làm việc bên Thái. Phụ giúp bố bên Thái quản lý công ty, Chưa chồng chưa con, còn độc thân, ngoại hình thì khoảng 7/10 điểm. Điện nước thì tương đối đầy đủ. Vì con gái Thái nhiều con ngực lép value. Ếo hiểu tại sao. Tính tình thì sáng nắng chiều mưa. Con gái nước nào thì cũng giống nhau thì phải, cùng là giống cái hết, không biết đâu mà lường trước được.

Sơ sơ về công việc và công ty của em như vậy cho mọi người biết.Công ty mới, nên mọi thứ ở đây đều mới mẻ hết. Làm osin thì nghĩa là phải ở chung nhà với sếp. gặp nhau từ công ty cho đến ở trọ. Thi thoảng mỗi khi sếp tổng qua thì phải đi “tiếp khách” đi các thể loại “vui chơi giải trí” bên Việt Nam thôi.

Cứ mỗi lần ông sếp tổng và con gái ổng qua là em đuổi, mất sức lắm mấy thím, mệt bơ phờ ra, phải phục vụ ổng đi tiếp khách, phải chăm sóc con gái ổng đi mua sắm các thể loại Ếo hiểu tiền đâu mà mua nhiều đến vậy, qua bao nhiêu lần là nó mua thì thôi, nội việc mang đồ cho nó là phát cáu rồi.

Chuyện không có gì cho đến khoảng ngày 13/2/2013.Nhớ như in cái ngày này. em vẫn nhớ như in cái ngày này. Như thường lệ, sau một ngày đi tiếp khách với sếp và sếp tổng ở quán karaoke X trên đường Hoàng Văn Thụ. mệt muốn phờ người, muốn đi ngủ cmnr, Thì con gái sếp tổng đòi em chở đi mua sắm với nó. Ban đầu không muốn đi rồi, nhưng bia rượu vào, tê tê người, hơi xỉn xỉn nựa, nhìn ánh mắt như đang van xin long lanh của nó, em không nỡ.

Tưởng nó đi đâu, cuối cùng nó rủ đi Saigon Square, cũng hơi bất ngờ, bình thường thấy nó đi toàn mấy cái trung tâm lớn, mua hàng hiệu thôi mà, lần này lại chui vào cái Saigon Square, mấy thím ở Saigon chắc cũng biết, vào đó chen lấn thì đuối phải biết, mình có hơi bia rượu vào nữa. Chen lấn một hồi, mệt phờ người. Thì chịu hết nổi, tự nhiên ới ra. Mà ới bình thường không dây vào ai thì đỡ.đằng này lại ới vào người nhỏ con gái sếp tổng.

Xui vãi. Ới vào nhỏ,(ẻm lớn hơn mình, nhưng vẫn quen miệng gọi là nhỏ) Nhìn thấy phát tởm. Nhỏ hét lên rồi ngồi xuống ôm mặt khóc. Thề với mấy thím luôn lúc đó em quýu cả người, không biết phải làm sao nữa.Đành kéo nhỏ vào nhà vệ sinh.Lấy khăn giấy lau cho nhỏ, rồi đứng đứng cà rờ cà rờ đó.Chưa biết làm sao thì nhỏ nói.Đưa nhỏ vào khách sạn thay đồ. (wtf?) cái mặt em lúc đó như thế này!!

24 cái xuân xanh, chưa biết vào khách sạn với gái là cái gì hết.GIỜ lần đầu tiên vắc xác vào nàh nghỉ.

- Cũng hơi hồi hộp xịu. LẦN ĐẦU VÀO NHÀ NGHỈ VỚI GÁI, mà còn là gái nước ngoài

—

2. Chương 2

Lần đầu thấy con gái bán nu đồ

SAU khi nhận được chìa khóa phòng, Em đưa nhỏ vào thang máy, lên lầu 4.Từ lúc mà vào khách sạn tới giờ nhỏ chưa nói câu nào với em.Nhỏ chỉ nhìn em thôi, làm em cũng hơi ớn ớn.Không biết thực ra nhỏ muốn cái gì. Không biết nhỏ có “muốn điều mà em đang muốn” hay không?

Vào phòng. Tay cầm 2 cái BÀN CHẢI SẠCH trên tay mà nhỏ tiếp tân lúc nãy cười cười rồi đưa cho em. Cầm trên tay mà ngượng ngượng, ẻo dảm nhìn thẳng vào nhỏ. Không biết làm gì, nhét đại vào túi quần sau. Chứ giờ cũng ẻo dảm nhét vào túi trước nữa, sợ nó cần

- Cậu đưa cho chị mượn cái trong túi quần đi. Bỗng dung nhỏ lên tiếng.

- Trong túi quần em có gì đâu àm đưa chị. Nói vậy thôi chứ đang mừng thầm trong bụng cmnr

- Đưa đây, em mượn xịu. Nhỏ lại lên tiếng

Nhìn nhỏ cười cười, bị ép quá thì phải đưa bàn chải sạch cho ẻm thôi chứ biết sao giờ.

Xong đưa cho ẻm, ẻm vào nhà tắm tắm, không quên mang theo mớ đồ mua lúc nãy ở Saigon Square, và tất nhiên là cả cái bàn chải sạch. Còn em thì ngồi chèo queo ở ngoài, nhỏ bảo em đợi ở ngoài, không được nhỨCh nhích.Em chỉ biết vâng lời ngồi trên giường chuẩn bị tinh thần sức khỏe để chuẩn bị trường kì chiến đấu.

- Em ới, cánh cửa nhà tắm bị hư chốt rồi. Vào đây sửa giúp chị.

Em thề lúc đó vận tốc chạy của em nhanh gấp mấy lần vận tốc tốc độ của U-xem-Porn.Chấp U-xem-porn nữa đường cũng không chạy lại. Nhanh như tia chớp, em đã đứng trước cửa phòng tắm.

- Nó bị sao vậy chị... !@#\$\$% -Chưa kịp dứt câu hỏi. Thế ẻo nào máu mũi em mém xịt.

Nhỏ chỉ trằm mỗi cái khăn tắm.Từ ngực cho tới vòng 3.Và em không biết phải giải thích sao.Giờ mới thấm thía câu nói. Con gái đẹp mặc gì cũng đẹp, không mặc gì thì còn đẹp hơn, nhưng kín kín hở hở như ẻm bây giờ thì là đẹp nhất. Phần trước em có mô ta nhỏ được khoảng 7/10điểm.giờ chắc phải cộng thêm điểm “vùng miền” , thêm 1.5 điểm nữa. Cao ráo, dáng thon gọn.Điện nước đầy đủ.Vòng 1 lấp ló, nên chắc cũng thuộc dạng hàng khủng, không Ely Trần thì cũng ngang ngửa Thủy Top.Nhưng nhỏ không thích mặc đồ ôm, nên em mới nhìn lầm nhỏ là vòng 1 khiêm tốn L Nước da trắng.Tóc xỏa 2 bên.

Nhìn rất hoang đại và cực kì quyến rũ (Tạm thời nhiều vậy thôi, chứ để mắc công thím vitcon ban nick em mất)

Trở lại đoạn sửa cửa.Em nhìn vào thì cái cửa trời xui đất khiến thế nào cái chốt của lại hư. Éo biết nên vui hay nên rất vui đây. Em mới nói nhỏ là chốt cửa hư rồi.Chị muốn đổi phòng không?

- Không cần đâu, kiểm cho chị cái gì nặng nặng chị kê cánh cửa lại là được rồi.

Thế là em mới vác cái ghế khách sạn cho nhỏ chặn cánh cửa lại.Xong xui câu chuyện đóng cửa, nhỏ vào tắm.Em ngồi... tất nhiên là ngồi trên cái ghế ngay cửa phòng tắm. (Cái này là theo yêu cầu của nhỏ, ngồi quay lưng lại với nhà tắm,) Thề với mấy thím, em ngồi nghe tiếng nước vòi sen chảy mà em muốn đi tù.Rào rào rào, éo hiểu là tiếng nước trong phòng tắm hay là tiếng nhạc thúc dục tinh thần nổi dậy khan chiến nữa.

- Cốc cốc! Chị tắm xong rồi. Mang cái ghế chỗ khác cho chị ra.

Lần thứ 2 lại đứng hình.Nhỏ đẹp, đẹp không thể chịu nổi, lần này không cần vùng miền gì ráo.Vấn châm chước cộng thêm cho nhỏ 0.5 điểm ưu tiên con nhà nghèo học giỏi.Thế éo nào nhỏ mặc quần siêu ngắn, áo 2 dây. Tóc hơi rối, chắc là do chưa khô, nhưng không thể phủ nhận nhỏ rất đẹp.

Tay cầm Bàn chải Sạch lúc nãy em đưa tiến lại gần em.Đưa bàn chải sạch cho em, ánh mắt rất đáng thương, tỏ vẻ đáng yêu.Ngây thơ vô số tội.

- Cậu có sẵn sàng giúp chị không?

- Tất nhiên. Hí hửng trả lời ngay và luôn.

- Vậy cậu lấy cái này (Bàn chải sạch)...

Đến giờ mà em vẫn còn nhớ mãi.Mệt và đuối.

3. Chương 3

Bàn Chải Sạch.

- Bàn Chải Sạch nè.

- Em không biết ý đồ của nhỏ là gì? Chỉ cười cười thôi

Nhỏ đưa em cái Bàn Chải Sạch rồi nhờ em thổi lên cho nhỏ bỏ đồ dơ vào. Nói thiệt lúc đó em muốn bóp cổ nhỏ ghê luôn. Cầm cái Bàn Chải sạch trên tay mà muốn kéo dài ra thắt cổ nhỏ luôn cmn cho rồi.

Thế là một cảnh tượng éo muốn nghĩ tới, một nhỏ phơi phới vậy mà chỉ có mỗi nhiệm vụ ngồi thổi “bong bong” cho nhỏ chơi. Nói thiệt nhiều lúc em cũng muốn làm liều, tới đâu hay tới đó. Mà nghĩ tới ông sếp tổng cũng tội. Ông đối xử tốt với mình mà mình lại đi làm chuyện này với con gái ông, thấy cũng kì nên rang kim cmn nén.

Cuối cùng cũng thổi xong, đưa cho nhỏ đựng mớ đồ quần áo vào, giúp nhỏ bỏ các thứ đồ dơ của nhỏ vào. Nhỏ bành cái túi, em nhét đồ. Ờm, nhỏ này nó cứ muốn ép em VÀO tù cho bằng được hay sao không biết. Nó đưa cả đồ dơ, từ quần áo, áo nhỏ, quần nhỏ đầy đủ cho em luôn. Lần đầu tiên được cầm đồ chip con gái mới mặc xong, cảm giác khó tả vl.

Cuối cùng cũng bỏ đồ đặc xong, nhỏ ôm mớ đồ vứt vào sọt rác trước khách sạn. Thế éo nào thì bỏ mẹ vào thùng rác ngay từ lúc đầu luôn đi, bắc em ngồi thổi bong bong mệt muốn đứt hơi. Vứt xong vào thùng rác nhỏ nói cảm ơn em. Rồi ôm hôn em một cái. What theo heo nái? Em phê như con tê tê. Mấy thím ợ. Tự nhiên nhỏ ôm em rồi ôm hôn em, nói đơn giản là kiss đó. Công nhận trình kiss của nhỏ thuộc dạng cao thủ.

Một cái ôm thật chặt. Vòng 1 nhỏ ép vào ngực em mà muốn ná thở cmnl

Một cái siết tay thật chặt, đi

Một vòng tay rờ rẫm xoa lên mái tóc của em.

Hai cặp mắt nhìn nhau đắm đuối.

Nhiều hơi thở dồn dập, gấp gáp hơn...

Và cuối cùng, một cái kiss thật nhẹ nhàng lên môi em...

Em gần như đã “nốc ao”. Lần đầu tiên của em. Đang phê như con tê tê, em chưa kịp đáp lễ thì nhỏ bỗng buông tay em ra, rồi đi thẳng ra cửa, nháy mắt với em một cái. Cười với em một cái. Cười xinh ời là xinh. Tươi lắm, Cỡ Tăng Thanh Hà thì cười cũng chưa chắc tươi bằng nhỏ được. Em chưa kịp phản ứng thì nhỏ nói.

- Xong rồi, về thôi. Đứng đó làm gì nữa?

- O, O... Đi về hả?

- Chứ muốn gì nữa? Thay quần áo xong rồi. Thì đi về thôi. Lịa cười tập 2.

- Vâng, về thì về...Thế lúc này là sao hả chị?

- À, cảm ơn cậu đã giúp chị đưa vào đây thay đồ, bỏ quần áo cho chị, Cảm ơn cậu như vậy được chưa?

- Dạ...được. Chứ ế dám đòi hỏi

Thế là em với nhỏ đi về...

- Lý lịch trích ngang và những thông tin của nhỏ mà em biết được.

+ Tên: L*** 27 tuổi.

+ Con sếp tổng, là con lai Thái – Đức (ế phải thức đãi nhé mấy thím)

Mà mấy thím biết rồi đó, con gái Thái gốc thì đúng như mấy thím nói ở phần comment, vừa đen đen, nhìn hơi bần bần dơ dơ... Nhưng con lai thì khác. Da không đen như tụi Thái gốc, nhìn trắng hơn, sexy hơn, nhìn tây tây hơn. Mặt mũi thì nhìn sắc bén, tóc đen hơi hơi lai vàng 1 tẹo. tướng chuẩn, 3 vòng ngon. Riêng đối với nhỏ, sau ngày hôm đó, em mới cảm nhận được là nhỏ diện nước rất đầy đủ.

+ Lý lịch: Có thời gian đi du học ở nước ngoài, Đức hay Anh gì đó em không rõ. Sống tương đối thoáng. Như tụi Tây. Từng có người yêu, Thái có, nước ngoài có, mà hình như đã chia tay cmnr. Nhìn nhỏ bốc vậy ằm không có người yêu mới lạ.

+ Sở thích: Thích ăn mặc sexy, thích ăn uống, thích đi chơi, thích du lịch, thích mua sắm... (Đúng là sở thích con nhà giàu có khác)

+ Đối xử với nhân viên Việt Nam: Tốt, ỏn, giàu nhưng không hách dịch hay tỏ vẻ là giàu có. Có vẻ hòa đồng. Lúc nào qua Việt Nam cũng đòi dạy mấy câu tiếng Việt mà nhỏ đòi. Em yêu anh, anh yêu em, em thích cái này, thích cái kia..bla bla.

+ Đôi lúc nhí nhảnh như con nít, thích được chiều chuộng, thích được nhõng nhẽo người khác. Nhưng đôi lúc lại cực kì quyết đoán, nhất là trong công việc. Dooilusc nhìn cũng hơi sợ sợ. nhưng lúc đó nhìn vẫn rất vô cùng hấp dẫn và tuyệt vời.

Sau khi về, em đưa nhỏ về tới khách sạn, nơi nhỏ và sếp tổng đang ở. Khách sạn St***** trên đường Nguyễn Văn Trỗi. Chắc cũng chấp choạng tới.

- Mang đồ lên phòng giúp chị. Nhỏ nháy mắt nói với em, không kèm thêm một nụ cười tỏa nắng

- Dạ. Trong long phấn khởi.

Lên tới phòng, mang vác đồ lên phòng, em cũng hơi mệt, (hoặc là giả bộ mệt) hờ hờ, nhỏ mang cho em ly nước, em ngồi nghỉ uống ly nước xong rồi đầu óc quay cuồng, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mở mắt ra, em thấy đang nằm trên giường của nhỏ.

4. Chương 4

Em không hiểu.

Mở mắt ra, thấy đáng nằm trên giường, đã được thay quần áo áo sạch sẽ thơm tho tươi tắn . Còn nhỏ thì đang ngồi trước bàn phấn ngồi trang điểm, trong phòng chỉ mặc mỗi một bộ đồ áo choàng sau khi tắm xong đó. (Thông tin cho mấy thím nào muốn của gái Thái, là người Thái, đặc biệt là con gái Thái rất thích tắm, một ngày tắm ít nhất khoảng 2-3 lần.) Mà trong bộ dạng áo choàng trắng sau khi tắm xong, nhìn nhỏ rất đẹp, Tuy mặc như vậy nhưng nhỏ không hề một xíu gì gọi là sexy, gọi cảm gì cả, nhìn rất là cuốn hút.

Hình như trong người nhỏ tồn tại 2 con người song song đối lập nhau thì phải. Lúc bình thường thì luôn tỏ ra mạnh mẽ, phóng khoáng, cười đùa vui vẻ. Nhưng ngay lúc này đây, lại nhìn thấy thêm một phần con người khác của nhỏ, gương mặt thoáng buồn, ngồi ánh mắt có gì đó đượm buồn, mà hình như nhỏ không thể chia sẻ cùng với ai.

Nằm trên giường nhìn, quan sát theo dõi nhỏ (Tất nhiên lúc này em đã thức rồi, nhưng mà vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, éo giả vờ nhé.) Phụ nữ gọi cảm, cuốn hút được đàn ông, đôi khi không phải cứ hở là đẹp. Trong trường hợp này, chắc đúng.

- Cậu tỉnh rồi hả? Nhỏ nhỏ nhẹ hỏi em.
- Uhm, mới thức dậy thôi.
- Thế đã đỡ hơn chưa? Thấy còn mệt không?
- Cũng còn xiu xiu, nhưng đỡ hơn nhiều rồi.
- Uhm, Xin lỗi cậu ngen, ngày nay đã làm phiền cậu nhiều quá, đã mệt còn bắt cậu đưa đi shopping nữa.
- Dạ, không có gì đâu. Xin Lỗi đã ới lên áo chị ngen, còn phiền ngủ ở phòng chị nữa.

Thú thật là vượt qua mọi trở ngại về ngôn ngữ và văn hóa, lúc này trong lòng em có một cảm giác rất ấm áp, cứ như là cuộc nói chuyện tâm tình, tâm sự, thủ thỉ của những người đang yêu nhau vậy. Lúc đó em chỉ muốn cả 2 tựa vai vào nhau mà nói những câu chuyện không đầu không cuối như thế. Nhìn biểu hiện trên gương mặt của nhỏ, em hình như cũng cảm nhận được nhỏ chắc cũng đang hơi e thẹn, hơi có chút gì đó đáng yêu, một chút xấu hổ. Và chắc có lẽ cũng có thêm một chút hạnh phúc chẳng?

Hay là em đang mơ mộng quá xa?? Hoặc là em đang ảo tưởng sức mạnh? Nhưng chắc chắn một điều những cảm giác của em dành cho nhỏ là có thật. Đang trả lời tư tưởng theo những suy nghĩ vẩn vơ đó, thì em lại bất chợt nhớ đến bộ đồ đang mặc trên người và hỏi.

- Chị! Bộ đồ trên người của em là thế nào vậy?
- Thì chị thấy bộ đồ trên người cậu đang mặc bốc mùi quá, nên chị thay cho bộ mới, Hên là có dịp được tặng liền.
- Em cảm ơn chị....

Em còn đang thắc mắc chuyện, mà chuyện không phải là bộ đồ em đang mặc, mà em chỉ thắc mắc là nó được mặc lên người em như thế nào? Nhưng nhìn gương mặt thấp thoáng ửng hồng, thì em cũng hiểu ra vấn đề. Kể từ lúc em hỏi nhỏ về bộ đồ đang mặc trên người, nhỏ bắt đầu tránh né ánh mắt của em. Nhìn vừa buồn cười, vừa thấy nhỏ trở nên dễ thương gì đó, khác với vẻ bề ngoài thường thấy của nhỏ.

Em chỉ biết nhìn nhỏ. Còn nhỏ thì nhìn ra chỗ khác.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Thấy cũng đã trễ, nên em xin phép nhỏ về trước. Nhỏ vẫn quay mặt đi chỗ khác, không quay lại, em tiến lại gần, nắm lấy tay nhỏ. ...

- Cảm ơn vì bộ đồ nhé, chị, hợp với em lắm.
- Uhm. Thấy cậu thích mặc áo sơ mi nên chị mua tặng. Vẫn không chịu quay lại.

-

Vẫn còn đang nắm tay nhỏ. Nhỏ không nói gì. Sau đó em nắm tay còn lại của nhỏ rồi chào tạm biệt. Nhỏ vẫn đứng quay lưng về phía em.

Đóng sập cửa lại, nghe tong cửa đóng, em mới như bừng tỉnh hẳn, Mới biết là những gì xảy ra trong ngày hôm nay với nhỏ chắc không phải mơ, là sự thật. LÀ SỰ THẬT.

Vừa ra khỏi phòng, em không hiểu sao mình lại có gan làm những việc như vậy, có gan để những chuyện như vậy xảy ra. Thôi thì có gì mai đi làm rồi tính.

Mai là ngày cuối cùng của nhỏ ở Việt Nam trong đợt công tác lần này.

Nói sơ về công việc của em, của nhỏ, và của công ty.

Công ty em ở Việt Nam, bình thường chỉ có em và sếp em là ở Việt Nam thôi. Còn lại sếp tổng và con gái sếp tổng chỉ thi thoảng qua Việt Nam thôi. Mỗi lần qua Việt Nam như vậy thường kéo dài 3-4 ngày. Sếp tổng qua thì chủ yếu bàn công việc, còn con gái sếp tổng thì chỉ phụ sếp tổng tổng kết lại những cuộc họp. Và chủ yếu là nhỏ vẫn thích qua Việt Nam đi chơi mua sắm là chính. Những địa điểm nhỏ thường đi là Aeon, (mới gần đây thôi mới đi,) Diamond, Vincom,... Các trung tâm mua sắm, các quán ăn....

Hoặc thi thoảng em lại phải qua Thái để họp với sếp tổng về công việc, và thăm các nhà máy, các mô hình của các công ty khác để về áp dụng lại cho công ty mình.

Nên giữa em và nhỏ cũng gặp nhau tương đối thường xuyên cả ở Việt nam và Thái Lan

Tối hôm đó, nằm ở phòng, những chuyện ngày hôm nay cứ lớn quẩn quay vòng trong đầu em. Đôi lúc tự mỉm cười, đôi lúc tự trách mình, cảm giác thật ảm áp lạ thường, cứ nằm suy nghĩ vẫn vơ linh tinh. Nhưng điều làm em băng khoăn nhất là sau khi em ngủ trên giường khách sạn của nhỏ, liệu em có làm gì quá đáng, quá giới hạn hay làm gì có lỗi với nhỏ không? Không biết liệu có chuyện gì xảy ra không. Thật sự lúc đó, em không thể nhớ hết được mọi chuyện.

Hôm sau, em lên văn phòng như thường lệ. Gặp lại sếp và sếp tổng và nhỏ. Vẫn tiến hành công việc bình thường, nhỏ không đá động gì tới chuyện ngày hôm qua. Em thì ban đầu cũng hơi bối rối, nhưng sau đó thì cũng quay trở lại bình thường cùng với vòng quay của công việc.

Tối trưa, em, nhỏ, sếp và sếp tổng đi ăn trưa ở nhà hàng **** trên đường Lê Văn Sĩ. Trong lúc ngồi trên xe, em nhận được tin nhắn line của nhỏ.

- Nhỏ: Biết hôm nay là ngày gì không?

- Em: Dạ 14-2. Chị có lịch đi đâu hả?

- Nhỏ: Ồ, đi với chị không?

- Em: Dạ, chiều nay em cũng rảnh, để em xin phép sếp rồi đi với chị.

- Nhỏ: Vậy chiều nay đi tới đây với chị ngen. Khoảng 1 giờ trưa, em với tài xế tới đón chị ở khách sạn.

- Em: Dạ.

Thú thực lúc đó em không hề nghĩ, cũng không hề nhớ tới ngày lễ tình nhân. Em quên bén đi ngày hôm đó là ngày lễ tình nhân, va len thai, va len thiếc gì ráo. Nhưng mọi chuyện hôm đó xảy ra quá bất ngờ. Đến giờ, em vẫn nhớ những chuyện ngày hôm đó.

Lúc em đến khách sạn đón nhỏ. Nhỏ lúc đó đã mặc sẵn một bộ cánh rất sexy và sang trọng, nhìn em với nhỏ là thấy được sự khác biệt nhau về đẳng cấp và tầng lớp. Nhỏ mặc một cái váy đồ sơn môi đỏ, Có choàng nhẹ một khăn choàng. Tóc buông tự nhiên. Nói chung là mặc đẹp và sang trọng lắm. giờ không biết phải diễn tả sao nữa.

Đến nhà hàng, em thấy nhỏ đặt sẵn một bàn rồi, Lúc đi vào nhà hàng phía trong, có sẵn 1 thanh niên đang ngồi đợi nhỏ phía trong. Thanh niên này là người Thái. (đm, số em cứ dính tới Thái Lan quài hay sao, éo biết)

- Hi anh, anh đợi em lâu chưa?

- Cũng mới tới thôi.

- Anh gọi món gì chưa?

- Rồi, em gọi đi.

- ...

Cả 2 ngồi nói chuyện với nhau, em ngồi bàn kế bên, theo cảm nhận của em, nhỏ có vẻ dành nhiều tình cảm và đag cố tỏ ra than thiện hay làm lành chuyện gì đó với nhỏ. Nhưng mà thanh niên kia chỉ trả lời bằng quơ, không muốn trả lời, trả lời cho có thôi. Bỗng dưng

- ANH CHỈ XEM EM NHƯ MÓN ĐỒ CHƠI THÔI HẢ?????????

- Thế cô muốn tôi xem cô là gì?

- Đồ tồi. Thấy nhỏ tặng cho thanh niên kia một cái tát vào mặt.

Rồi thanh niên kia đứng dậy đi ra khỏi nhà hàng.

Thú thật với mấy thím, từ khi em biết nhỏ đến đây gặp thanh niên kia, qua cuộc nói chuyện với nhỏ. Em cảm thấy tổng lòng khó tả lắm. Một chút đau, một chút xót. Một chút tự mình tưởng bỏ. Một chút hờn ghen, mặc dù mình không là gì của nhỏ. Thế những gì xảy ra trong ngày hôm nay, là gì? Là gì đây?? Em chỉ muốn hỏi cho rõ mọi chuyện, Nhưng giờ đây. Mọi việc với nhỏ đã là quá đủ rồi. Chắc nhỏ cũng đang cảm thấy đau xót còn hơn em gấp bội lần.

Sau khi thanh niên kia vừa đứng dậy, em vội đến bên nhỏ. Nhỏ vẫn ngồi đó khóc. Khóc và khóc. Em chỉ biết ngồi đó cho nhỏ tựa vai vào, và im lặng cho nhỏ khóc, khóc cho vơi hết tất cả nỗi buồn ra. Nhỏ vẫn không nói gì với em.

Rồi em mới sực nhớ ra hôm nay là valentine, lễ tình nhân, và những gì xảy ra với nhỏ này giờ thật kinh khủng và vô cùng đau đớn trong ngày valentine. Đặc biệt là đối với một người con gái yếu đuối như nhỏ (Chỉ ít là ngay lúc này, em thấy nhỏ vô cùng yếu đuối. Chỉ muốn chở che bao bọc cho nhỏ thôi.)

Nhỏ vẫn ôm em và khóc. Ôm em thật chặt. em cũng chỉ để nhẹ tay lên tóc nhỏ rồi an ủi những câu mà mọi chàng trai vẫn thường hay an ủi động viên người yêu của mình.

Rồi tự dưng nhỏ buông và đẩy em ra xa. ngược lại phía đối diện sau lưng em. Em không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay lại thì thấy chàng trai kia vẫn còn đang đứng đó quan sát mọi chuyện.

- CÔ ĐÚNG LÀ ĐỒ RẼ TIỀN.

....

Em tự trách mình, có phải vì mình mà nhỏ bị thằng kia nói như vậy? Phần này tương đối buồn. Mong mấy thím ủng hộ độgn viên em.

5. Chương 5

CUỘC ĐUA SẮP BẮT ĐẦU!!

Trách người cũng nên trách ta, em thấy tự nhiên trách mình ghê luôn, không có lẽ tại mình mà nhỏ bị thằng thanh niên kia chửi thậm tệ là đồ rẻ tiền? Cảm giác lúc đó rất khó tả lẫn lộn đan xen nhiều cảm xúc, vừa trách tại mình liên lụy tới nhỏ, vừa trách mình sao không cho thành ôn đó 1 đap. (Nhưng đap thằng đó với tư cách gì đây??)Em có là gì của nhỏ đâu? Chỉ là một thẦng nhân viên do bố của nhỏ thuê đi làm thuê thôi mà.

Còn phần nhỏ, sau khi thành kia lên xe đi, nhỏ vẫn ngồi một đống thu lu như người mất hồn vậy. Mọi người trong quán thì cứ đứng xì xầm bàn tán xôn xao. Chỉ chỗ đủ thứ. Thấy tình hình có vẻ không ổn. Sợ nhỏ nghe phải những điều không hay, những lời bàn tán xôn xao. Em mới nhanh chóng đưa nhỏ lên xe

Cụ thể em không biết đưa nhỏ đi đâu. Khi lên xe rồi, cả 2 ngồi trên xe. Em vẫn chưa nói với nhỏ được câu nào. Nhỏ cũng im lặng với em, không nói với nhỏ câu gì. Một sự im lặng đến đáng sợ.

Không thể để bầu không khí im lặng như vậy. Em mới hỏi nhỏ.

- Chị ổn chứ?

- Uhm.

“Uhm”, câu trả lời gây khó hiểu nhất nhất thế giới. Không biết là nhỏ có bị tổn thương nhiều hay ít thôi, chứ ổn cái gì mà ổn, ổn mà mặt xù ra một đống như vậy. Và hỏi ai mà nhận được câu trả lời khô khan cộc lốc như “uhm” “uh” “ừ” “ờ” là cảm thấy không ổn rồi. Và sau này nếu ai có nhắn tin facebook, line, sms mà nhận được tin nhắn uhm, ờ, uh gì gì đó, thì mọi người đừng vội trách người ta vô tình. Biết đâu người ta đang có chuyện gì đó mà không tiện chia sẻ.

Thấy tình hình có vẻ hơi căng thẳng, em nói với anh tài xế cho xe đi tới khu công viên ven sông Saigon quận 2. Hy vọng bầu không khí thoáng đãng mát mẻ nơi đây sẽ làm cho nỗi buồn của em ấy vơi bớt đi. (Chắc ai ở Sài Gòn cũng biết khu này. Ven sông Saigon, ngay đường Trần Nãi Quẹo vào) vô cùng thoáng mát và yên tĩnh.

Lúc trên đường tới khu công viên ven sông, ngồi trên xe lúc này, em thấy nhỏ bắt đầu thiếp đi. Em ngồi sát nhỏ, để cho nhỏ dựa vào. Ánh nắng chiều chiếu vào, nhìn nhỏ lúc này tựa như một thiên thần, đôi mắt đượm một vẻ buồn, bởi vì đã khóc quá nhiều ngày hôm nay, đôi môi nhỏ như mím chặt lại, ánh mắt bờ môi, và cả gương mặt nhỏ như một tia nắng ấm áp giữa một vùng lạnh giá. Em không biết nhỏ thiếp đi vì mệt, hay vì nỗi buồn xảy ra ngày hôm nay, hoặc là vì cả 2. Bất chợt nhỏ nắm lấy tay em, nắm thật chặt...

Tựa vào vai em. Tay trong tay, chỉ như vậy thôi, cũng làm cho em cảm thấy ấm áp lạ thường, không biết nhỏ có nghĩ như vậy không? Đến giờ phút ngày hôm đó, khoảnh khắc đó trên xe, em vẫn như chìm trong mớ hỗn độn khó hiểu. Thật ra nhỏ xem em là gì? Mối quan hệ giữa em và nhỏ là gì? Nhỏ chỉ xem em là người thay thế, là người chỉ để nhỏ chia sẻ nỗi buồn cho vơi đi. Hàng trăm câu hỏi được hiện ra. Nhưng đôi khi, có một mối quan hệ mập mờ, không rõ ràng cũng có thể khiến người ta cảm thấy vui hơn chẳng??

- Tới nơi rồi. Xuống đây đi dạo xíu đi chị. Em ghé sát tai nhỏ nói.

- Không, chị muốn ngồi trên xe thêm một xíu nữa. Thêm một lát nữa hãy xuống được không?

- Dạ.

Cứ tưởng tượng ra khung cảnh đó. 2 người ngồi trên xe, (Tất nhiên bác tài, em cho xuống cmnr) giữa một khung cảnh lãng mạn, chỉ 2 người ngồi nắm tay nhau, tựa đầu vào nhau. Đôi lúc em cứ cảm giác là nhỏ là người yêu của mình vậy. Đang ngồi say sưa, tạm gọi là say trong men tình, thì bất chợt nhỏ lên tiếng.

- Nhỏ: Mình đi xuống dưới thôi. Đi dạo một lát, ngồi trên xe mà chỉ thế này thì chán lắm.

- Em: Là sao??

- Nhỏ: Thì chán chứ sao. Cậu mà như thế thì bao giờ mới có người yêu.

- Em: Sao chị biết em chưa có người yêu?

- Nhỏ: Cậu mà có. Hoặc từng có người yêu thì không ngồi im như lúc này đâu. Mà thôi, kệ đi, xuống đi dạo thôi.

Em vẫn không hiểu ý nhỏ muốn nói gì? Là do em ngu hay em cố tình ngu??

Công viên khu này tương đối mát mẻ, khoảng đầu năm 2013 thì chưa có nhiều cây xanh, chỉ có vài cây dừa, với vài cây có bóng mát, không biết tên là cây gì nữa. Lát đất bên sông có vài người ngồi câu cá. Lúc còn đi học, em vẫn thường đi ra đây ngồi xem mấy ông này câu cá. Cũng vui. Hai bên bờ sông có lục bình trôi, không biết trôi dạt ở đâu về nữa. phía bên kia là hình như cái cụm cảng gì đó, hình như là cụm cảng Văn

Thánh thì phải (Cái này không có chắc là tên gì).. Chiều chiều thì có nhiều bà mẹ ông bà tập trung tại đây tập thể dục, dẫn mấy đứa con, mấy đứa cháu ra đây đi dạo mát, dụ nó ăn cơm.. Nhìn cảnh sinh hoạt cũng tương đối nhộn nhịp nhưng không ồn ào. Thì thoảng có mấy con cờ hó chạy bậy bạ, cắn giẫm nhau loạn xạ. Nhìn má muốn quát cho mấy con cờ hó một đạp

Em đưa nhỏ đi dạo một vòng công viên, nói mang tiếng công viên chứ cũng nhỏ xíu à, đi một tẹo là hết. 2 người đi dạo, em cố gắng trò chuyện, kiếm những câu chuyện cười vui về kể cho nhỏ nghe, thấy tâm trạng nhỏ có vẻ tốt lên, nhỏ bắt đầu cười nhiều hơn, đùa giỡn với em nhiều hơn. Công nhận con gái xinh nhất là lúc cười. Lúc nhỏ cười, nét mặt trông rất ngây thơ và hồn nhiên, nhìn đáng yêu kinh khủng

Em với nhỏ đang đi dạo, thì có một em bé con của chị kia đang ngồi trên xe đẩy của mẹ đẩy ngang qua, em bản tính thích con nít. Nên dừng lại chơi với bé một lát. Em ngồi xuống nói chuyện chơi đùa với đứa bé. Và nhỏ cũng hưởng ứng theo, đứng nhìn.

- Em: Con tên gì?

- Đứa bé: Dạ, con tên Mimi.

- Em: Con ăn cơm chưa?

- Đứa bé: Dạ, con đang ăn. Tay chỉ chỉ về phía mẹ.

- Em: Con thấy bạn gái chú xinh hông? *Tất nhiên nhỏ không hiểu em đag nói gì.*

- Đứa bé: gật gật đầu. Dạ đẹp.

- Em: Chú với cô này, ai đẹp hơn?

- Đứa bé: *chỉ chỉ vào nhỏ*

>>>

Nói chuyện chọc nhỏ một hồi. em với nhỏ tới ngồi bệt xuống đất. Ngồi ngắm cảnh. Nhìn trời, nhìn đất, nhìn ghe, nhìn cảng, và nhìn...nhỏ. Lúc này nhỏ mới hỏi.

- Lúc này, cậu nói chuyện gì với em bé vậy?

Muốn nghe không? Muốn nghe nói thiệt hay nói xạo?

- Nhỏ: Dám nói xạo không?

- Em: Không. He he.

- Nhỏ: Thế lúc này nói gì với baby lúc này, mà chỉ chỉ về phía chị vậy?

- Em: Em hỏi baby, người yêu của chú đẹp không?

- Nhỏ: ... *Nhỏ đỏ mặt, quay lưng đi chỗ khác.*

- Em: Sao lại quay lưng? Xấu hổ hả? Lúc này ai bảo muốn nghe, giờ không chịu nghe tiếp?

- Nhỏ: Ai thèm xấu hổ. quay lại thì quay.

- Em: Không xấu hổ, mắc gì đỏ mặt?

- Nhỏ: Có đâu. Bắt người ta ngồi phơi nắng thì chẳng đỏ mặt.

- Em: ok, ok, tại nắng.

- Nhỏ: *CuỒi tít mắt*

- Em: Em còn hỏi “chú với cô kia, có xứng đôi không?” nữa. *Cái này là em nói thêm*

- Nhỏ: Lại quay lưng đi chỗ khác.

- Em: Tự nhiên bị nắng nữa hả?

- Nhỏ: Muốn gì đây? Quýnh cho bây giờ.

- Em: chứ sao tự nhiên quay lưng đi, em hông muốn nhìn lưng chị.
- Nhỏ: Lưng chị xấu hả?
- Em: Lưng chị đẹp. Nhưng mà lúc này em thích nhìn gương mặt chị hơn,
- Nhỏ: ... này giờ dẹo miệng quá ha. Tính gỡ gạc lại chuyện lúc này chê cậu chưa có người yêu hả?
- Em: không có, nhưng mà lúc chị cười, nhìn chị đẹp lắm.

...

- Nhỏ: Thôi, không nói chuyện với cậu nữa. Vẫn trong tư thế quay lưng.
- reng! Reng! Reng! (Tiếng chuông điện thoại của nhỏ vang lên. Nhạc chuông là bài hát tiếng Thái, không tiện ghi ra đây, ai muốn nghe thì có thể search bài nghe thử, hay lắm, em cũng thích bài này)
- Alo.
- Uhm.
- Em tới liền.

Đi kèm với đoạn hội thoại ngắn ngủi này đó là gương mặt dần biến sắc, chuyển qua sắc mặt lạnh lùng. Rồi nhỏ dắt tay kéo em lên xe. Rồi nói tài xế chở tới một quán bar trên đường Lê Thánh Tôn.

Lúc đó khoảng 6 giờ tối. Bar biếc gì cũng không có ai ráo. Giờ này có ai mà chui đầu vào bar cơ chứ. Em vào trong đó, có thấy thanh niên gặp lúc trưa đang ngồi cùng với 2 em xinh tươi.

1 em mặc áo ôm, màu hồng. Váy ngắn cún cốn. 3 vòng đầy đủ, được 8/10 điểm. Nhưng em thấy vẫn thua nhỏ một bậc.

1 em còn lại thì xem bộ hiên hơn. Ăn mặc cũng bình thường, mặc áo sơ mi trắng phá cách, tóc ngắn cá tính. Mặc váy jean ngắn ngắn, nhìn xinh, ưa nhìn, có nét gì đó rất cuốn hút người đối diện. 8.5/10 điểm

- Gã thanh niên: Chào, ngồi xuống đi em.
- Nhỏ: Uhm.
- Em tính đi qua bàn kế bên ngồi riêng, thì nhỏ kéo tay lại.
- Nhỏ: Cậu ngồi đây đi. Qua đó ngồi một mình buồn.
- Em: dạ.
- Nhỏ: Cậu uống gì?
- Em: Cho 1 chai nước suối được rồi.
- Gã thanh niên: Không uống bia hay rượu gì hả? Anh mời.
- Em: không, uống nước suối được rồi.

- Gã thanh niên: Đàn bà value.
- Em: quý xứ hà. Kèm theo vẻ mặt kbrm với lão (kbrm: Khinh bỉ ra mặt)
- Gã: cười nhếch mép.
- Em: *Không thèm quan tâm* quay sang hỏi nhỏ: CHỊ UỐNG GÌ?
- Nhỏ: cho chị rượu hay bia gì cũng được, cậu gọi cho chị luôn đi.
- Em: Uống nổi không? Ngày nay chị mệt rồi.
- Nhỏ: Cậu cứ gọi đi, không sao đâu.

Cuối cùng, nhỏ gọi chai rượu gì đó em không nhớ tên. Uống chung với gã thanh niên cùng với 2 cô gái kia. Máy cái chuyện bia rượu này, em không rành lắm.

- Gã thanh niên: GIỚI thiệu với em và cậu, đây là H* người yêu anh. Gã chỉ tay về phía nhỏ mặc áo màu hồng. Còn đây là T* bạn của H*, hôm nay tới đây chơi chung. (giờ mới biết một cô tên H* và một cô tên T* (Mọi người đừng thắc mắc về vấn đề ngôn ngữ, đoạn này, thì tất cả nói tiếng anh nhé. Cả H* và T* là người Việt Nam,)

Em lên nhìn nhỏ, xem phản ứng của nhỏ thế nào? Nhưng thật bất ngờ, nhỏ có vẻ đứng đưng

- Nhỏ: Chào. Mình là người yêu cũ của anh D* (Bây giờ mới biết cha này tên D*)

- H*: Chào chị, em cũng nghe anh D* kể nhiều về chị.

- Nhỏ: Uhm, quá khứ rồi em. ^^

Trong cuộc vui, em thấy nhỏ uống rất nhiều, còn gã D* thì thấy cứ ép cô H và cô T kia cũng uống rất nhiều. Em chỉ uống nước lọc, một phần vì lo cho nhỏ, một phần vì sợ nhỏ trể chuyến bay tối nay. Nên cứ mỗi khi nhỏ cầm ly rượu lên em đều cản, nhưng không lần nào thành công.

- Cậu cứ để chị uống. Lâu lâu mới vui một lần mà.

- Chị uống ít thôi, để lát về không nổi. Sếp tổng lại khiển trách em.

- Chị chịu trách nhiệm, cậu chỉ sợ bị sếp tổng (là ba của nhỏ) la thôi chứ gì? Cậu đâu có lo cho tôi!!

- Ý em không phải vậy. Mà giờ em không tranh cãi với chị nữa, chị uống ít thôi là được rồi.

- Không, chị cứ uống.

Thấy nhỏ uống hết ly này tới ly kia, mà em không làm gì được. Cảm thấy mình thiệt vô dụng.

Còn về phần gã thanh niên kia, có vẻ lão cứ cố ép nhỏ T* uống càng nhiều hay sao không biết. Cứ ép hết lần này tới lần khác, nhưng mà bé T* cũng có vẻ biết giữ mình, từ chối khá nhiều. Và cố giữ khoảng cách với lão D*. Thi thoảng, bé T* CÓ NHÌN VỀ PHÍA em, cười với em, như một phép tối thiểu, em cười chào hỏi lại.

Từ lúc vào tới giờ, em chưa nói chuyện được nhiều với cô H* và bé T*. Chỉ mới tiện trao đổi danh thiếp với 2 cô này thôi.

Rồi chuyện gì đến cũng đã đến. Nhỏ say mềm ra đó. Không còn đủ sức về, không đủ tỉnh táo để lên sân bay. Nên tình thế bắt buộc, em phải gọi điện thoại cho sếp tổng.

- Em: alo, thưa sếp, con gái sếp tổng say quá, giờ cổ không về kịp tối nay.

- Sếp tổng: Uhm, vậy cậu xem chăm sóc cho nó, rồi mai đặt chuyến bay sớm nhất cho nó về.

- Em: Vâng.

- Sếp tổng: Cậu nhớ giữ mình, đừng để nó làm gì cậu ngen, khà khà.

- Em: Vâng, *cười trừ*

Điện thoại xong mà vẫn còn shock, cứ tưởng ổng sẽ nổi sùng rồi nổi giận đùng đùng, không ngờ ổng thoáng vậy.

Tan cuộc, chỉ còn mỗi em và bé T* là còn tỉnh táo. Em và nhỏ lên một xe. Gã thanh niên D* và H* lên một xe. Còn bé T* thì lên xe về một mình. Mỗi người mỗi hướng.

MỘT LẦN NỮA, EM LẠI PHẢI VÀO KHÁCH SẠN VỚI NHỎ!!!

Mọi ý kiến thắc mắc, mấy thím cứ để lại comment, em sẽ cố gắng giải đáp thắc mắc.

Mấy thím ủng hộ em nhé.

Sẽ sớm ra phần 6 cho mấy thím

Hôm thứ 7, chủ nhật coi đá banh, với lại làm mấy cái báo cáo. Không Rì Viu cho anh em được.

Hôm nay em sẽ tích cực rì viu cho mấy thím.

Hy vọng anh em không gạch đá nhiều

6. Chương 6

LÊN GIƯỜNG 18-

Vào tới khách sạn, em tới thẳng khách nhỏ đang ở. Đưa dìu nhỏ lên phòng. Lúc này nhỏ đã say lắm rồi. Hình như không còn được tỉnh táo lắm. Lúc này cũng đã chiều tối. cả ngày hôm nay nhỏ đã không có gì trong bụng, còn uống nhiều như vậy, không say mới là lạ.

Nhỏ giờ đây ở Việt Nam cũng còn có 1 mình, sếp em thì ở văn phòng. Sếp tổng cũng đã về Thái rồi. chắc ông cũng giao con gái ông cho mình chăm sóc rồi. Tự nhiên thấy thương nhỏ ghê luôn.

Thấy nhỏ say mềm, người rũ rượi như vậy, em lấy khăn lau mặt, lau tay, lau chân cho nhỏ. Còn những phần còn lại, em để nhỏ tự lau. Say thì say, nhưng nhỏ vẫn là nhỏ, vẫn đẹp vẫn xinh, và vẫn rất quyến rũ.

Em mới tìm trong túi đồ của nhỏ lấy đại mấy bộ quần áo của nhỏ,(Tất nhiên cả áo ngoài lẫn áo trong) bảo nhỏ vào nhà tắm đi thay, Dặn nhỏ thay đồ rồi lên giường nằm nghỉ ngơi. chứ bộ đồ cũ nồng nặc mùi rượu. không chịu nổi.

Nhỏ vào nhà tắm đi thay đồ. Rõ ràng là em có mang đầy đủ quần áo cho nhỏ.

1 áo loại giống giống áo ngủ của con gái, mỏng, nhẹ, mát. Cái này là em muốn nhỏ mặc cho mát, thoáng, để không nóng. Loại màu hồng nhẹ. Nhìn cái áo cũng dễ thương. (em thì lúc đó em không hề nghĩ tới chuyện khác)

1 cái quần đùi ngắn, loại quần thun mà tụi con gái Việt Nam vẫn thường mặc khi ở nhà.

1 cái quần nhỏ, em lấy đại một cái. Hình như loại có ren. Màu đen hay màu gì em cũng không nhớ.

1 cái áo nhỏ, bé bé xinh. không nhớ màu gì, chỉ nhớ hiệu là VICTORIA'S SECRET

Em nhớ rõ ràng là ch ính tay em soạn ra, đầy đủ hết cả. em đưa nhỏ vào nhà tắm.(Tất nhiên em đứng đợi chờ ở ngoài) Nhỏ thay đồ khoảng 5 phút rồi đi ra....

Em mém xịt máu mũi các bác ợ. Nhỏ đẹp và xinh, có chút gì đó thơ ngây, có chút gì đó mộc mạc. Có chút gì đó quyến rũ. Và có chút gì đó...thiếu thiếu

Nhỏ không mặc áo lót bên trong. Nói thiệt, lúc đó em mất bình tĩnh kinh khủng. không biết phải làm sao. Tay chân cứ bức rức khó chịu lắm, Đúng là nhiều khi lộ lộ ra chưa chắc đã xinh và quyến rũ hơn việc kín kín hờ hờ như vậy. Những chi tiết nhỏ nhỏ núp bóng ẩn mình sau một lớp vải mỏng mỏng. Nhấp nhô nhấp nhô. T_T . Em chỉ biết là nhỏ không mặc áo lót bên trong, còn những cái lót khác, thì em không chắc. Và cũng tạm không đề cập ở đây. (Ko muốn bị ban nick với đóng thốt)

Lúc đó em chỉ muốn đi tù.

Mất khoảng 5 phút định hình, và cho hồn vía về lại bên em. Em cũng mạnh dạn tiến lại, dìu nhỏ lên giường cho nhỏ nằm nghỉ ngơi. Cảm giác dìu nhỏ đến giờ em vẫn cảm nhận được. Trước giờ em chỉ đi kè kè bên nhỏ, cùng lắm là cho nhỏ tựa vai thôi. Còn cảm giác dìu đỡ nhỏ thì lần đầu tiên em cảm nhận được. Nó khác lắm, cảm giác gần gũi hơn. Nhỏ em em thật chắc, em thì choàng tay lên vai và cả eo nữa, nhỏ tựa đầu vào vai rồi em chỉ còn mỗi việc dìu tới giường.

Cứ tưởng tới giường là xong nhiệm vụ, em chỉ việc thả nhỏ xuống giường rồi em đi ra ngoài, mua gì đó cho nhỏ ăn. Nhưng mọi chuyện lại đi theo một hướng khác. Tới giường, lúc em chuẩn bị thả nhỏ xuống giường, nhưng do nhỏ ôm em chặt quá, kết quả là cả em và nhỏ rơi ịch xuống giường trong tư thế ôm chặt. Nhỏ ôm chặt em. Và em cũng không ngoại khác là mấy. này em cũng đã ôm chặt lấy nhỏ rồi.

Khoảnh khắc ấy là khoảnh khắc mà đến giờ em vẫn còn cảm nhận được. Lúc nằm xuống giường rồi, mắt nhỏ thì lim dim như đang ngủ. đôi môi hồng, mím nhẹ. Còn em thì trong trạng thái !@#\$. !@#\$\$%^ (không biết phải diễn tả sao) . Em chỉ biết nhìn nhỏ, chỉ muốn đặt nhẹ lên đôi môi ấy một nụ hôn, một cái ôm thật chắc hơn nữa. Nhưng rồi nếu làm như vậy thật, em cũng chẳng khác gì những thằng đàn ông tồi, chỉ biết lợi dụng cơ hội. Và điều quan trọng lúc này, em chưa là gì của nhỏ hết. Em chỉ biết nằm đó, tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc ấy. Nằm nhìn nhỏ, cảm giác thời gian trôi đi thật nhanh, lúc này em chỉ mong thời gian trôi đi thật chậm. chỉ để được nằm nhìn ngắm nhỏ em cũng đủ vui và hạnh phúc nhất thế giới rồi.

30 phút trôi qua...

Em vẫn đang nằm nhìn ngắm thiên thần ngủ, thì bất chợt nhỏ mở mắt ra, nhìn em!! Làm em thoáng chút bối rối, vội đứng dậy.

- Chị tỉnh ời à? Em ra ngoài mua xú gì đó cho chị ăn ngen, ngày nay chị đã ăn gì đâu.

Nói rồi em đi thẳng ra ngoài, nhỏ chưa kịp nói câu gì.

Mở cửa bước ra khỏi phòng. Em mới lấy lại được bình tĩnh. Tim vẫn còn đập nhanh, chẳng khác gì lúc nằm kế nhỏ.

Lát sau, em mua cho nhỏ tô hủ tiếu. Mở cửa bước tới phòng thấy nhỏ đang ngồi trên giường, chắc là đang đợi em.

- Em: Chị đỡ hơn chưa.

- Nhỏ: Cũng đỡ rồi.

- Em: Chị ăn xú đi, ngày nay chị chưa ăn gì.

- Nhỏ: Cảm ơn cậu. Cậu dứt cho chị đi. (Dứt đồ ăn)

- Em: Thiệt hả? Hay nói xạo?

- Nhỏ: Thiệt, chị lười ăn quá, cậu không dứt, thì chị không ăn.

- Em: Rồi rồi, để em dứt cho.

Xong, em lấy hủ tiếu ra, dứt cho nhỏ, nhìn nhỏ ăn àm thấy thương ghê. Đúng chất tiểu thư. Vừa ăn vừa trò chuyện, khoảng 15 phút sau là hết tô hủ tiếu.

- Nhỏ: Cảm ơn cậu nhé, hôm nay mà không có cậu, không biết chị ra sao nữa.

- EM: Dạ, không có gì đâu chị.

- Nhỏ: Cậu thích chị hả??

- Em:...

Thú thật, là nó quá bất ngờ. Em không biết trả lời sao.

7. Chương 7

RACE START!!

Xong, em lấy hủ tiếu ra, dứt cho nhỏ, nhìn nhỏ ăn àm thấy thương ghê. Đúng chất tiểu thư. Vừa ăn vừa trò chuyện, khoảng 15 phút sau là hết tô hủ tiếu.

- Nhỏ: Cảm ơn cậu nhé, hôm nay mà không có cậu, không biết chị ra sao nữa.

- EM: Dạ, không có gì đâu chị.

- Nhỏ: Cậu thích chị hả??

- Em:...

Lúc Đó em không biết phải có thể nào, cứng miệng, ù à ù ờ. Đơ như cây cơ. Một lát sau suy nghĩ trong đầu, chuẩn bị trả lời: “DẠ” một tiếng rõ to. Thì nhỏ lại cười.

- Nhỏ: haha, chị đùa xíu thôi mà làm gì lúng ta lung túng hồi hộp vậy?

- Em: *cười trừ* Dạ, em có hồi hộp gì đâu.

Miệng cười nhưng trong lòng nhói đau. Chắc những ai đã từng yêu sẽ đều trải qua cảm giác này. Nó nhói đau trong tim, khi nhận ra rằng, mình vẫn chưa là gì của người ta cả. Một mối quan hệ không rõ ràng.

Em không biết những gì xảy ra trong hai ngày thật ra em có là gì của nhỏ không? Hay em chỉ là một kẻ đến sau, một người luôn đứng nhìn nhỏ từ phía sau, và chỉ đứng đợi chờ những lúc nhỏ đau buồn thì lại đến gần vỗ về an ủi. Chỉ như vậy thôi đúng không? Em chỉ là một chiếc khăn, khi nào buồn nhỏ lại lấy ra lau nước mắt. Nhưng khi nhỏ cười, em lại lặng lẽ nằm trong túi xách hay một góc nhỏ nào đó trong cuộc sống của nhỏ. Những dòng suy nghĩ, những giả định liên tục được đặt ra, nhưng kết quả, em vẫn không có câu trả lời. Nhỏ thật khó hiểu, và em cũng khó hiểu không kém gì nhỏ.

- Nhỏ: Cảm ơn cậu lần nữa nhé.

- Em: dạ, có gì đâu chị.

- Nhỏ: sao cậu lại tốt với chị quá vậy?

- Em: tại... chị là con của sếp tổng mà, em mà không đối xử tốt, chắc sếp tổng đuổi việc em sao?

Thú thực nói ra câu trả lời như vậy, lòng em đau lắm. Nhưng giờ em biết trả lời sao, khi mà nhỏ chỉ đang đùa giỡn với em.

- Nhỏ: nếu chị không phải là con sếp tổng, thì em đâu đối xử tốt với chị như vậy, đúng không?

- Em: không, cho dù chị có là ai đi nữa, thì em vẫn luôn đối xử tốt với chị.

- Nhỏ: tại sao?

- Em: tại vì... em trước giờ đã như vậy rồi. Thấy người khác đang gặp khó khăn thì em giúp chứ sao.

- Nhỏ: cậu tốt bụng nhỉ.

- Em: dạ.

- Nhỏ: vậy cậu giúp chị cho hết ngày hôm nay, sáng mai chị về Thái rồi.

- Em: dạ. Mà giúp gì bây giờ?

- Nhỏ: Tối nay ngủ lại đây đi. Chị sợ cô đơn.

Thú thật là em cảm thấy nhỏ không phải khó hiểu bình thường đâu. Hay nhỏ đang cố gắng thử lòng em? Hay nhỏ đang muốn gì?

Nhưng bây giờ bỏ nhỏ ở lại một mình, đi về em cũng không yên tâm. Em đang giúp đỡ nhỏ. (em không có ý gì khác ngoài việc giúp đỡ nhỏ)

- Em: Vâng, nếu chị không ngại.

- Nhỏ: Thế cậu có ngại không? Tính làm gì chị hay sao àm ngại? Đi kèm với câu hỏi là thái độ của nhỏ, y như con nít. Nghênh mặt lên nhìn, như đang thách em. Kèm nụ cười khiêu khích? Nhìn không đáng ghét mà cũng không chịu được.

- Em: chị không ngại thì em cũng không ngại. để xem tối nay em sẽ “làm gì” chị

- Nhỏ: Cậu dám...!!!!??? Đi kèm với bàn tay đang cầm nắm đầm.

- Em: hì hì.

Em và nhỏ ngồi nói chuyện tác đóc một hồi cũng 8,9 giờ tối. Buổi tối khuya cũng đã buông xuống. em bắt đầu cảm nhận được sự hồi hộp. không biết là sự hồi hộp từ em hay từ nhỏ hay là từ cả hai.

- Em: Khuya rồi chị đi ngủ đi. Mai dậy sớm cho khỏi trễ chuyến bay.

- Nhỏ: uhm, thôi chị đánh răng thay đồ rồi đi ngủ.

Nói xong, nhỏ vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt thay đồ ngủ. xong đi ra. Việc miêu tả nhỏ xinh, sexy như thế nào thì mọi người cũng đều đã biết em không muốn nói ra. Nhưng bộ đồ ngủ này, phải nói là sexy và quyến rũ nhất nhất từ trước giờ. Nên em xin phép miêu tả lần nữa.

Áo mỏng màu trắng bạc, quần dài mỏng, loại quần alibaba, mỏng trơn, tóc buông xỏa hai bên. Tẩy trang hết. nhìn mộc mạc. đẹp như hình trên facebook. và không có bra.

- Em: bình thường lúc nào chị cũng đẹp như thế này hết hả? em bắt đầu nói đùa với nhỏ

- Nhỏ: chị biết chị đẹp mà. *Làm dáng như siêu mẫu*

- Em: hèn chi nhiều người thích chị ghê.

- Nhỏ: sao biết nhiều người thích?

- Em: thì em đoán.

- Nhỏ: Toàn đoán mò.

- Em: he he. Cho em hỏi chuyện này được không?

- Nhỏ: chuyện gì? Cậu cứ nói đi.

- Em: Hôm nay đỡ buồn chưa chị? Hôm nay em thấy chị buồn quá trời.

- Nhỏ: Nhờ có cậu mà hôm nay chị vui hơn rất nhiều.

- Em: em chỉ làm đúng trách nhiệm thôi mà.

- Nhỏ: trách nhiệm của một trợ lý đối với con gái sếp tổng chứ gì? Nhỏ nhìn em cười cười kiểu troll

- Em: giỏi, cho 10 điểm.

Thế chị với anh D* quen nhau lâu chưa? (em mo me hỏi thăm tình hình, thăm dò thông tin)

- Nhỏ: cũng lâu rồi. quen nhau 7 năm rồi.

- Em: vâng ạ, thôi em không nhắc tới chuyện buồn của chị nữa. cứ vui lên mà sống chị ơi, buồn làm gì, mắc công xấu da.

- Nhỏ: Thế cậu có muốn nghe không?

- Em: DẠ MUỐN.

- Nhỏ: Thế này ai bảo không muốn nhắc lại chuyện buồn?

- Em: hề hề.

Nhỏ và thanh niên D* quen nhau 7 năm, kể từ lúc học 12 tới khi vào đại học. Cả 2 là những học sinh, sinh viên tiêu biểu của trường lớp nơi mà 2 người theo học. mà theo báo mạng ngày nay gọi là hot girl hay hot boy gì đó. là cặp đôi rất được các bạn trẻ khác ngưỡng mộ và ghen tị. Nhưng trong quá trình yêu nhau. Nhỏ đã phát hiện D* nhiều lần lén nhìn cô này cô kia. Thậm chí quen một lúc nhiều cô. Nhưng nhỏ vì quá yêu D* và không muốn chàng D* mất mặt nên tha thứ hết lần này tới lần nọ. Nhưng rồi giang sơn khó đổi, bản tính khó dời. chàng D vẫn cứ ngựa quen đường cũ. Đỉnh điểm một lần, anh chàng D* này làm cho con người ta có bầu (Là con ghẹ của chàng thanh niên D* này) , rồi còn dám vác mặt xin nhỏ tha thứ, và muốn quay lại với nhỏ. Dĩ nhiên, nhỏ đẹp chứ nhỏ đâu có bị khùng, và trong cơn tức giận, nhỏ nói nhỏ đã có người yêu mới rồi. (chỉ là lời nói dối, chứ thật ra nhỏ vẫn còn rất yêu chàng D* nay) Chàng D* muốn làm gì thì làm, nhỏ không quan tâm nữa.

Và một thời gian sau. Nhà chàng thanh niên D* này có tiền lo vụ việc giải quyết ổn thỏa mọi việc xong rồi, cho anh chàng D* này ra nước ngoài một thời gian. Lúc này ở Thái, nhỏ vẫn học tập và làm việc tại công ty gia đình. Trong khoảng thời gian này. Nhỏ vẫn dành tình yêu cho chàng D* này. Và ngày 14-2-2013, tức là ngày valentine là lần đầu tiên được gặp chàng D* sau một khoảng thời gian dài và lại lần đầu tiên gặp lại, chả lại trả thù nhỏ một cách rất con nít là giới thiệu bạn gái mới của chả cho nhỏ biết. Và mọi chuyện xảy ra như thế nào thì như em đã rì viú.

- Em: Tính ra chị cũng giỏi chịu đựng ghê

- Nhỏ: Em chưa yêu ai, em không biết được đâu.

- Em: Chắc vậy, nhưng chắc một điều, em sẽ không yêu ai đến mất lý trí như vậy?

- Nhỏ: cậu chắc chứ?

- Em: dạ chắc.

- Nhỏ: Khi nào cậu yêu, rồi cậu sẽ biết. giờ chị đi ngủ.

Kết thúc câu chuyện không mấy vui vẻ. em vào nhà tắm rửa mặt rồi đánh răng đi ngủ. lúc em đi ra thì nhỏ cũng bắt đầu lên giường.

Nhỏ nói với em.

- Nhỏ: cậu tính ngủ ở đâu?

- Em: dạ, chị ngủ trên giường đi. Em ngủ trên bộ ghế sofa cũng được.

- Nhỏ: tùy cậu. cho cậu mượn cái gối và mền nè.

- Em: cảm ơn chị.

Khi nhỏ đã nằm xuống giường rồi. em mới lại đi tắt điện và bật đèn ngủ. Trong ánh đèn mờ mờ ảo ảo. dường như khiến cho con người ta trở nên ngu ngơ, mơ muội. em quay lại bộ ghế sofa mà không thể nào ngủ được. nằm trần trọc, tay chân cảm thấy bức rức khó chịu, mà phải dung từ thao thức thì đúng hơn. Nhỏ. ANh khổ quá nhỏ ơi.

Lúc này em mới mơ hồ nhận ra rằng, em đã yêu nhỏ mất rồi.

Rồi em chìm đắm vào giấc ngủ cùng với những giấc mơ đẹp.

Sáng sớm tinh mơ. Em cảm giác đây là một buổi sáng đẹp, trong lành thoáng mát. Em nhẹ nhàng mở mắt ra, thì có trí tưởng tượng phong phú đến thế nào, em cũng không thể biết được rằng, tại sao em lại nằm trên giường của nhỏ, kế bên là nhỏ, và em đang nằm ôm nhỏ trong lòng. Nhỏ cũng đang nằm lọt thỏm trong người em. Cả hai đang nằm xoay đầu mặt đối diện mặt lại với nhau. Mùi hương thơm của nhỏ, mùi hương khiến cho em gần như mất hết cả lý trí. Tóc nhỏ nhẹ nhàng bay nhẹ vào mặt em. Cảm giác nhỏ thật nhỏ bé khi nằm trong lòng của em. Em nhẹ nhàng khẽ mở mắt ra, thì cũng là lúc nhỏ mở mắt ra, đang nhìn vào mặt em. (hoặc có thể nhỏ đã mở mắt và nhìn em từ trước, em không biết được.)

Em nhìn vào mắt nhỏ, nhỏ nhìn vào mắt em!!!

8. Chương 8

LỪNG CHỪNG!!

Nhỏ nhìn vào mắt em, đôi mắt tròn xoe ấy vẫn đang nhìn thẳng vào mắt em. Vẫn gương mặt ngây thơ ấy, vẫn dáng người ấy, vẫn mái tóc ấy. Cảm giác khi nhỏ nhìn vào mắt em. Có một chút gì đó thoáng buồn. Rồi bất chợt, nhỏ bật khóc thành tiếng.

- Em: sao chị khóc vậy?

- Nhỏ: Tự nhiên thấy buồn nên khóc thôi.
- Em: em xin lỗi, nếu như đã làm gì khiến chị buồn.
- Nhỏ: em không có lỗi gì cả, chuyện cá nhân chị thôi.
- Em: Thế sao chị lại đối xử với em như vậy?
- Nhỏ: Tại cậu tốt với chị.
- Em: không phải, nhưng em muốn biết chuyện gì đang xảy ra.
- Nhỏ: Thì mọi chuyện đã xảy ra rồi. Quan trọng gì đâu?
- Em: Thế chị xem em là gì của chị?
- Nhỏ: Là trợ lý giám đốc của công ty.
- Em: chỉ vậy thôi đúng không?
- Nhỏ: uhm.
- Em: Chị vẫn chưa quên được anh ta đúng không?
- Nhỏ: không phải chuyện của cậu.
- Em: Dạ.

Thật ra, những gì em hỏi nhỏ chỉ muốn xác định với nhỏ lại lần nữa, giữa em và nhỏ dường như có một bức tường ngăn cách vô hình, Thật khó để mà xác định. Những gì xảy ra tối hôm qua, em đều nhớ. Tại sao em lại bên cạnh nhỏ. Tại sao nhỏ lại đối xử với em như vậy.

**

Trở lại khuya tối hôm qua. Sau khi tắt điện rồi nhỏ lên giường. Em quay lại sofa, trai chưa vợ, gái chưa chồng. Thực sự lúc đó em rất căng thẳng. bức rức tay chân. Không biết phải làm thế nào cả. Em nằm lăn qua lăn lại, đếm cừ, đếm chim, đủ các thể loại động vật, nhưng vẫn không ngủ được.

- Em: Chị ngủ chưa?
- Nhỏ: Ngủ rồi.
- Em: vậy ai đang trả lời vậy, hehe.
- Nhỏ: Ai vậy ta?? Nhỏ trả lời.
- Em: Còn ai vào đây nữa. Con gái sếp tổng chứ ai.
- Nhỏ: Thế cậu thấy con gái sếp tổng dễ thương không?
- Em: dạ, dễ thương nhất thế giới.
- Nhỏ: xạo.
- Em: Em nói thiệt mà. Hè hè. Mà sao có người nói ngủ rồi mà.
- Nhỏ: thì bây giờ ngủ rồi nè.
- Em: Chị ngủ ngon.
- Nhỏ: goodnight. ^^

Sau cuộc trò chuyện ngắn khoảng 5 phút, em vẫn không ngủ được. em ra ngoài ban công đứng ngắm nhìn thành phố về khuya. Cảnh tượng thành phố về khuya thật yên tĩnh, tĩnh lặng. Khiến cho con người ta có nhiều suy nghĩ. Và người em nhớ tới lúc này, trong đầu em chỉ toàn hiện lên hình ảnh của người đó thôi. Mặc dù người đó đang ở kẻ bên. Nhỏ! Sao nhỏ lại cứ đối xử với anh như vậy?

Bỗng từ đâu, một vòng tay xuất ôi choàng lấy em.

Em quay lại, và cũng ôm lấy nhỏ. Em nhìn thẳng vào mắt nhỏ. Như muốn hét lên vì sung sướng và quá hạnh phúc. Em ôm lấy nhỏ. Và rồi. em và nhỏ cũng đã có nụ hôn đầu tiên. Là nụ hôn có thể đánh dấu một mối quan hệ xa hơn bây giờ, hoặc chí ít cũng làm cho em và nhỏ gần lại nhau hơn. Em bế nhỏ vào phòng và đưa lên giường.

Nếu như không có gì thay đổi, thì chuyện gì đến cũng sẽ đến. Nhưng nhỏ nói với em.

- Nhỏ: Đừng. Mình chỉ dừng lại thế này thôi nhé.

- Em:...

- Nhỏ: Mọi chuyện nên có giới hạn của nó.

- Em: dạ. Em được phép ôm chị chứ.

- Nhỏ:... *không trả lời*

Và rồi em ôm chặt lấy nhỏ. Cảm giác ôm người mình yêu. Có cảm tình với mình thật hạnh phúc. Mọi thứ xung quanh dường như không còn ý nghĩa gì với mình. Chỉ còn em và nhỏ, một thế giới riêng. Của 2 người.

**

Bây giờ, khiến cho mọi việc trở nên rối. phức tạp.

- Em: Chị coi tắm rửa, soạn đồ đạc đi rồi lát ra sân bay với em.

- Nhỏ: Uhm, cậu đợi tí, sắp xong rồi.

- Em: dạ,

Trong thời gian ngồi đợi, em nhận được tin nhắn của số lạ.

- “Anh rảnh không? Lát nữa đi uống café”.

- Xin lỗi, ai vậy ạ? *nhắn tin trả lời*

- Em T* nè, hôm qua mình mới gặp nhau đó.

Nhớ rồi. Thì ra là bé T* bạn của nhỏ H*, gặp hôm qua ở quán bar. Thế là em hẹn nhỏ khoảng 10 giờ. Lúc đó thì đang rảnh, nên chắc không sao. Không biết nhỏ gặp mình có chuyện gì???

Rồi cuối cùng nhỏ cũng tắm xong. Đồ đạc cũng chuẩn bị xong hết rồi.

- Em: Chị còn quên gì ở đây nữa không?

- Nhỏ: Chắc xong hết rồi.

- Em: Có quên trái tim tại Việt Nam thì cũng không sao, có người chăm sóc rồi.

- Nhỏ: đồ mặt. quên cậu thì có.

Trước khi ra khỏi phòng. Em hỏi nhỏ

- Em: Chị có thích em xiu xiu nào không?

- Nhỏ:... sao tự nhiên hỏi vậy?

- Em: em muốn biết, chị trả lời em đi.

- Nhỏ: có thì sao? mà không có thì sao?

- Em: chị trả lời đi, không chơi câu giờ. Chị mà không trả lời. em dè chị ra hun nữa bây giờ.

- Nhỏ: cậu dám!!!

- Em: Thế giờ chị có trả lời không?

- Nhỏ: Không!!!

Em vút đồ đạc xuống nền. tiến sát lại nhỏ. Em đẩy nhỏ vào tường, miệng em tiến sát lại miệng nhỏ. Thở gấp gấp như chuẩn bị “xử” nhỏ

- Em: Có trả lời không? Hay thích được hun?

- Nhỏ: Trả lời thì trả lời. Làm gì ghê vậy. Nhỏ phụng phịu như con nít.

- Em: thế có thích em xiu nào không?

- Nhỏ: có!!! Xiu xiu xiu thôi.

- Em: Vậy là có thích đúng không. Chị thích em đúng không. Yeahhhhhhhhhhhh

- Nhỏ: còn chữ xiu xiu xiu của chị đâu???

- Em: không biết, thích xiu xiu xiu thì cũng là thích, hehe.

- Nhỏ: Thế cậu thích chị đúng không?

- Em: KHÔNG!

- Nhỏ:.....

- Em: Em yêu chị mất rồi. Như vậy có gọi là tỏ tình không ???

Rồi nhỏ im lặng, đỏ mặt, chắc lúc đó, em cũng đỏ mặt không kém. rồi tự nhiên cả 2 im lặng. Lúc này cả 2 vẫn còn đứng sát nhau, môi đã gần kề môi lắm rồi.

Em nhẹ nhàng tiến sát lại thêm xiu nữa. Nhỏ lúc này cũng đã nhắm mắt lại rồi. Và đặt nhẹ lên đôi má ửng hồng của nhỏ một cái kiss. Nhỏ mở mắt ra. Vội vàng đẩy em ra và nói:

- Nhỏ: Cậu có vội vàng quá không? Cậu chưa hiểu hết con người chị đâu.

Nói rồi đưa tay ra dấu hiệu im lặng không cho em nói tiếp.

- Nhỏ: Nhanh lên. Sắp tới giờ bay rồi.

- Vâng. Em nhìn nhỏ và trả lời.

Ra tới sân bay, vội vàng đưa nhỏ vào khu vực bên trong check in và đưa vào phòng chờ bên trong. Và lòng tự nhiên chợt thấy buồn. Một cảm giác chia tay một người mà mình có tình cảm, thật không dễ dàng xiu nào.

Và rồi nhỏ cũng vào phòng chờ. Em thất thểu đi ra ngoài và đi về. lòng cảm giác trống trải lạ thường.

Chia tay nhỏ xong, em vội phi tới quán café mà đã hẹn với bé T*. Tới nơi, em thấy bé T* đã ngồi chờ sẵn từ lúc nào.

Và cảm giác của em khi gặp bé T* sao mà có cảm giác thân quen đến như thế. cứ như là nhỏ đang ngồi trước mặt mình vậy. giống nhau đến bất ngờ. Từ cách đi đứng, ăn mặc, trang điểm, cách nói chuyện... Sao lại giống nhỏ đến thế.

- Em: Xin lỗi em, anh đến hơi trễ một xiu.

- T*: Không sao. Em cũng mới đến thôi.

- Em: Hôm bữa em về mấy giờ? Có mệt lắm không?

- T*: về cũng sớm, không mệt lắm, em uống ít mà.

Thú thật, ngồi nói chuyện với nhỏ T*, nhưng lòng em chỉ nghĩ tới nhỏ thôi.

Nhưng rồi dần dần cuộc trò chuyện của em và bé T* cũng ngày càng có nhiều điểm tương đồng. em nhận thấy giữa em và nhỏ có rất nhiều sở thích chung. Nhỏ thích Arsenal, em cũng thích Arsenal, thích xem đá banh giống em. Thích màu trắng và màu đen giống em, thích.... Nhiều điểm tương đồng mà chính em và nhỏ cũng bất ngờ.

- Em: Thế mục đích của cuộc hẹn hôm nay là gì vậy?

- T*: *Nhỏ đổ mặt một tạo, quay đi chỗ khác* Thì gặp thôi, chứ không có mục đích gì

Bất chợt, em lại thấy tim đập mạnh. Cảm giác ấy. chính là cảm giác mà mỗi khi em gần nhỏ, là cảm giác em đã trải qua cùng nhỏ, khi ở bên cạnh nhỏ. Và giờ đây, em lại rung động thêm một lần nữa với bé T*, lần đầu tiên (chính xác là lần thứ 2) mà em gặp mặt. Một hình bóng thân quen, cảm giác thân quen lại xuất hiện.

Bé T*, dừng xuất hiện vào trái tim anh. T__T

9. Chương 9

BÉ T*, DON'T CRY (coming soon)

- Em: Thế mục đích của cuộc hẹn hôm nay là gì vậy?

- T*: *Nhỏ đổ mặt một tạo, quay đi chỗ khác* Thì gặp thôi, chứ không có mục đích gì

Bất chợt, em lại thấy tim đập mạnh. Cảm giác ấy. chính là cảm giác mà mỗi khi em gần nhỏ, là cảm giác em đã trải qua cùng nhỏ, khi ở bên cạnh nhỏ. Và giờ đây, em lại rung động thêm một lần nữa với bé T*, lần đầu tiên (chính xác là lần thứ 2) em gặp mặt. Một hình bóng thân quen, cảm giác thân quen lại xuất hiện.

- Bé T*: Dạ, thì buồn quá, kiếm người nói chuyện thôi.

- Em: Uhm, em buồn gì, anh không biết, nhưng dù sao cũng chúc em sớm vượt qua, mau hết buồn ngen.

- Bé T*: dạ, cảm ơn anh.

Và qua buổi trò chuyện ngày hôm đó. Em nhận ra rằng không ngờ mình lại có cơ hội gặp một bóng hình khác của nhỏ ngay trên mảnh đất Sài Gòn này.

Bé T*: Cao, tầm tầm nhỏ, tóc đen, dài, xỏ 2 bên. Hiện đang là nhân viên cho một công ty Singapore, chi nhánh tại Việt Nam. Hoạt náo, năng động, thân thiện, cởi mở. Có nhiều sở thích giống em, nhiều điểm tương đồng với em... Là những thông tin sơ bộ mà em biết được về nhỏ.

Ngày hôm đó, sau khi đưa nhỏ ra sân bay, và uống café với bé T*, em về thẳng phòng luôn, xin phép sếp hôm đó không làm việc. Bởi ngồi văn phòng mà không có cảm giác làm việc cũng vậy. Về phòng, ngủ một giấc tới chiều luôn. Chiều hôm đó, đang nằm lim dim, lơ mơ chưa tỉnh hẳn thì nhận được tin nhắn Line từ bé T*,

- Bé T*: Hello, anh đang làm gì đó?

- Em: anh đang ngủ, mới ngủ dậy.

- Bé T*: Ngủ gì như heo vậy trời. ngủ nhiều vào, em bắt đi cân kí xuất chuồng luôn. ^^

- Em: hi hi.

- Bé T*: cười gì?

- Em: Không có gì.

- Bé T*: thôi anh làm gì thì làm đi, không làm phiền anh nữa.

- Em: thế nhắn tin cho anh có việc gì không? Tính cho quà anh hả?

- Bé T*: nhớ anh nên nhắn tin được hông? Hihi, thôi em out đây, không phiền anh nữa, anh iu...plezzz plezzz

- Em: ...???

Chắc là nhỏ đang đùa.

Nằm rảnh một xiu nữa. hình bóng nhỏ vẫn còn đang xuất hiện đâu đây. Những kỉ niệm cùng nhỏ, những phút giây được bên nhỏ sao cảm thấy ngắn đến như vậy. Nằm bất chợt mỉm cười với những khoảnh khắc được gần bên nhỏ

10. Chương 10

CƠN MƯA NGANG QUA

Thử tưởng tượng khi mà nhận được tin nhắn từ một người ở xa, và kế bên là một hình bóng bóng dáng của người đó. Và bóng dáng ấy lại đang ôm chặt lấy mình. Trong giây phút ấy, những khoảnh khắc bóng hình nhỏ, những kỉ niệm ngày trước như một dòng suối tươi mát ùa về. Tin nhắn của nhỏ thì vẫn đọc, Kế bên bé T* thì vẫn cứ ôm em chặt vai em và khóc.

Cảm giác cũng hơi khó xử, tạm thời em cất điện thoại vào túi. Và giải quyết vấn đề dòng song nước mắt trước mặt em. Để mặc dòng chữ “đã xem” tin nhắn trong điện thoại.

- Em: em đừng khóc nữa, anh xin lỗi, đã nhắc tới chuyện buồn của em.
- Bé T*: dạ, anh không có lỗi. Là do em tự nhiên khóc vậy thôi. *vẫn còn đang thút thít*
- Em: Thôi, để anh dẫn em đi ăn gì đó ngen.
- Bé T*: anh nói thiệt chứ?
- Em: thiệt, em muốn ăn gì?
- Bé T*: vậy đi ăn kem đi.
- Em: ok, let's go.
- Bé T*: em đi xe anh ngen.
- Em: Xe em đâu?
- Bé T*: Em đi bộ ra đây, nhà em ở gần đây mà.
- Em: Ok, ngồi lên. Công an mà hốt em chịu tiền phạt không nón bảo hiểm ngen.
- Bé T*: chịu luôn. ^^ *gương mặt tươi tỉnh lên chút chút*

Công nhận nhìn nhỏ lúc mặt tươi thế này xinh hơn lúc nhỏ mếu máo khóc gấp nhiều nhiều lần. đôi má ửng hồng, cười chúm chúm nhìn muốn nựng ghê luôn. Có một điều em rất thích ở bé T* đó là đôi môi của bé T*, không giống như nhỏ. Bé T* có đôi môi mỏng, xinh xắn, trang điểm nhẹ nhàng hơn, và bé T* không dùng màu son đỏ quyến rũ như nhỏ. Bé T* dùng màu son màu cam nhẹ nhàng. Đặc biệt mỗi khi bé T* cười, rất nhẹ nhàng, quyến rũ theo một kiểu khác.

Khi giải quyết xong xuôi mọi chuyện, không muốn tắm trong dòng song nước mắt của bé T*, nhỏ leo lên xe. không nón bảo hiểm (sorry mấy anh công an, vì hôm đó đã vi phạm luật giao thông)

- Em: giờ đi quán nào đây?
- Bé T*: tùy anh.
- Em: quán Tù Anh nằm đoạn nào? Khu này anh không rành đường.
- Bé T*: *nhéo em một phát rõ đau.*
- Em: ui da, biết đau, anh không biết thiệt mà.
- Bé T*: anh muốn e khuyến mãi thêm cái nưax không?

- Em: thôi, thôi. Để anh xem thử đi quán nào đây ta??
- Bé T*: Quán nào anh thường đi với người yêu đó.
- Em: vậy đi Khách sạn ngen, anh toàn đi khách sạn với người yêu thôi. *Em nữa đùa nữa thật.*
- Bé T*: *nhéo 2 phát rõ đau vào 2 bên hông em*.
- Em toàn nói thật mà sao cứ bị nhéo quài vậy trời??
- Em: Sao em biết anh có người yêu rồi?
- Bé T*: Thì chị hôm bữa đó? Không phải người yêu anh hả?
- Em: không phải, anh chỉ là nhân viên của cửa sổ cô ấy thôi.
- Bé T*: em không tin.
- Em: Tùỵ.

Rồi em dẫn nhỏ vào quán café kem gì đó trên đường D2, gần trường Ngoại Thương cơ sở 2. Vào quán café acoustic. Không gian cũng khá lãng mạn.

- Anh chị gọi gì? – Bạn phục vụ hỏi
- (cho anh/chị nước ép bưởi) x 2. Cả 2 đồng thanh trả lời.
- Em nhìn nhỏ phì cười. Nhỏ cũng cười. (*vào quán kem mà không ai chịu gọi kem)
- Bây giờ em mới phát hiện ra, nhỏ có cái răng khểnh khá duyên.
- Em: Nãy em điều tra anh rồi, bây giờ tới phiên anh điều tra em.
- Bé T*: điều tra gì? Muốn tìm hiểu anh hả? nhỏ cười nham hiểm.
- Em: không được khóc nữa nghe chưa. anh không muốn bơi.
- Bé T*: biết ọy.
- Em: Sao lúc nãy em khóc vậy.
- Bé T*: *mặt mếu máo* ... im lặng
- Em: Không được khóc. Em mà khóc anh hun em rang chịu. em pha trò cho nhỏ không được khóc.
- Bé T*: ANh dám? Đưa tay ra tính nhéo nữa.
- Em: hehe,
- Bé T*: *nhoẽn miệng cười*
- Em: Cười rồi, không được khóc nữa nghe chưa.
- Bé T*: Dạ.
- Em: thế sao lúc nãy khóc vậy. Không được khóc, mếu máo duwois bất kì hình thức nào!!
- Bé T*: dạ, em buồn chuyện tình cảm xíu thôi ạ, không có gì đâu. Anh đừng quan tâm.
- Em: uhm, vậy mà anh tưởng chuyện gì. Làm anh hết hồn. cứ tưởng em biết anh không biết bơi rồi hù, tính phủ đầu anh.
- Bé T*: he he, em mà muốn hù anh, em hù cách khác rồi.
- Em: cách gì?
- Bé T*: sau này rồi biết.

Ngồi nói chuyện, cố gắng làm cho bé vui, nên lâu lâu ngồi trò chuyện, tâm sự đủ thứ chuyện trên đời. vừa làm bé hết buồn, vui vẻ, cười nhiều. mang niềm vui cho người khác, với lại em cũng đang rảnh. Không có

gì làm. Điều quan trọng là bé T* và em rất hợp nhau về sở thích, cách sống, cách suy nghĩ... điều đó khiến cho em cảm thấy rất thu hút mỗi khi nói chuyện với bé T*. và nói như không có giới hạn, điểm dừng.

Những khoảnh khắc mà bé T* cười, em cảm thấy nhỏ xinh lắm. và những lúc bé T* mếu máo, buồn hay bật khóc, em chỉ muốn được che chở an ủi, là người sẽ làm cho bé T* lúc nào cũng vui vẻ, thích mang lại tiếng cười cho bé T*.

Đôi lúc, em cũng tự hỏi những cảm giác ban đầu mà em dành cho bé T* là cảm giác thật của em, hay chỉ là em đang nhằm tưởng một bóng hình khác. Em cũng có những suy nghĩ, những so sánh, và những hoài nghi về bản thân mình, nhưng tới thời điểm đó em vẫn chưa có câu trả lời chính xác nhất.

...

Café cà pháo xong, em đưa nhỏ về. Phòng nhỏ nằm trong khu chung cư gần công viên lúc nãy. Trên con đường về nhà. Trời bỗng dưng thổi gió rất mạnh. Bé T* thì ăn mặc hơi phong phanh một tẹo. (Quần đùi, ngắn ngắn, loại jean mà tụi con gái thường hay khoe chân dài, áo thun, giày thể thao) gió mạnh đến nỗi mà những người bán hàng rong hai bên đường phải tạm dừng, chứ không dám đẩy xe đi tiếp. Em thấy tình hình có vẻ không ổn. chắc là sắp chuyển mưa, nên vội chạy nhanh. Chỉ cần qua cầu Sài Gòn, quẹo phải vào Trần Nãi là tới phòng của nhỏ rồi. nên vô thức, em chạy xe rất nhanh. Mà quên mất có người đang ngồi đằng sau. (em thể là em không cố ý, hay chơi chiêu gì hết)

Rồi một vòng tay ôm chặt lấy em. Áp sát vào người em. Đầu tựa vào lưng em. Lúc này em mới sực nhớ là có bé T* đang ngồi trên xe. nên chạy chậm lại xíu. Vừa xuống chân cầu Sài Gòn em tạm dừng chạy xe lại, đưa áo khoác của em cho bé T* mặc tạm vào. Rồi tỉnh lên xe chạy tiếp. Còn 1 đoạn nhỏ nữa là tới nhà rồi. Thế nào tới lại đổ mưa to.

- Em: Chắc mình phải trú mưa một xíu ngen em. Trời mưa to quá.
- Bé T*: Không, em muốn tắm mưa.
- Em: Thiệt không? Mắc công bệnh đó.
- Bé T*: không, em muốn tắm mưa thiệt mà, mình chạy xe về nhà luôn đi.
- Em: không. Lỡ em bệnh, ai lo, em ở 1 mình nữa. không được đâu
- Bé T*: giờ anh không chở em về, em đi bộ tắm mưa về.

Con gái đúng là khó hiểu.

- EM: Được rồi, ngồi lên đây, anh chở về, mặc tạm áo mưa ngen, anh ghé mua cho em.
- Bé T*: Không.
- Em: rỒI, THÔI, lên xe cô nương.
- Bé T*: *Nhoẻn miệng cười thấy ghét*

Rồi em ngồi lên xe, phóng thẳng về nhà, trời mưa, ướt áo. Nhỏ mặc áo thun loại mỏng mỏng, hên là có áo khoác nên cũng che được phần cần che. Chắc không là em xịt máu mũi luôn quá. Trên xe, bé T* vẫn ôm chặt lấy em, 2 thân thể ướt át, chạy bang bang trong màn đêm.

Rồi 10 phút sau cũng tới nhà. Lúc này cũng đã khoảng 11 giờ khuya rồi.

- Bé T*: anh ướt nhiều quá.
- EM: Em mau vào nhà đi, để bệnh.
- Bé T*: Anh vào phòng em luôn đi. Chứ giờ anh ướt thế này, về nhà thế nào cũng bệnh cho mà xem.
- Em: Không được đâu, em ở một mình, không tiện, em vào nhà đi, giờ anh tranh thủ về thay đồ tắm rửa xong là ok thôi.
- Bé T*: Về bị bệnh đó, anh àm bị bệnh, em thấy có lỗi lắm.
- Em: Mời người lạ vào nhà, mới quen 2 ngày, em không sợ anh “làm gì” anh hả?

- Bé T*: Em biết ai tốt ai xấu. Em tin anh là người tốt.
 - Em: *liếm môi* nhìn nhỏ với ánh mắt gian nhất có thể. Đùa chứ, để anh về!! Em vào nhà mau đi, để lạnh. *lúc này, em cũng lạnh bỏ mợ rồi*
 - Bé T*: KHóc. ANh mà không vào, em cũng sẽ không vào, em không xuống xe. Rồi nhỏ bắt đầu meo meo, nước mắt chực trào.
 - Em:....
- Em không hiểu tại sao nhỏ lại làm như vậy!!!

11. Chương 11

BÉ T*, NHỎ!!

- Bé T*: KHóc. Anh mà không vào, em cũng sẽ không vào, em không xuống xe. Rồi nhỏ bắt đầu meo meo, nước mắt chực trào.
- Em: Thôi, em là phụ nữ một thân một mình, ở một mình, giữa đêm khuya thế này, anh vào không ổn đâu. Anh nói thật. em không được khóc nhé.
- Bé T*: cuộc sống là của em, em muốn làm gì thì em làm, người khác nói gì em không quan tâm. Thế bây giờ để anh ướm như vậy, về thế nào cũng bệnh cho xem. Anh vào lau khô mình, khô tóc rồi về. Em hứa là em không “làm gì” anh đâu. Nhỏ bỗng dừng cả chón lại với em, còn bắt chước em nữa.
- Em: em dám làm gì anh không mà nói, chỉ được cái miệng, nói giỏi.
- Bé T*: em nói rồi, bây giờ anh mà không vào. Em cũng sẽ không vào, em sẽ bệnh cho anh coi, anh cũng khỏi được về nhà luôn.
- Em: Uhm, vào thì vào.

Ban đầu em cũng không định vào đâu. Nhưng thấy chỉ việc vào nhà thôi, cũng không có gì to tát lắm. Nên em dựng xe, đưa nhỏ vào phòng. Tất nhiên, em chỉ nghĩ đến việc đưa nhỏ vào phòng để cho nhỏ khỏi bệnh, với lại một phần em cũng lạnh thấu xương rồi. Vào một xú cho ấm người rồi ra.

Vào phòng bé T*, một căn hộ khá tiện nghi và hiện đại, gọn gàng, ngăn nắp. với 2 màu trắng đen chủ đạo sang trọng. Khá thơm. Còn một điều nữa, có thêm màu cam nữa thì phải, nhìn ban đêm, ánh đèn mờ ảo, thêm một số chi tiết màu cam, nhìn khá bắt mắt, và có một chút gì đó hơi hơi quyến rũ. Em còn đang lơ ngơ đứng ngay cửa ra vào thì bé T* nói.

- Bé T*: Anh vào đi, đừng ngại, anh ngồi ghế đợi em xú. Em vào phòng xú rồi đi ra.
- Em: uhm, anh ngồi đây được rồi. em cứ mau thay đồ, lau khô người đi để bệnh.
- Bé T*: anh đợi em xú nhé.
- Em: uhm

Rồi bé T* đi vào phòng, em ngồi một mình ngay phòng khách với bộ ghế tương đối đẹp. Nhìn quan sát phòng được bố trí tương đối đẹp. khen tập 2. Và ngắm nhìn những hình ảnh được dán khắp phòng, nhìn xinh và dễ thương. Em đang mãi đứng nhìn một tấm hình bé T* chụp chung với một chàng trai, cũng đẹp trai. Cỡ cỡ em

- Bé T*: anh đang xem gì đấy?

Em quay lại nhìn nhỏ. Áo thun trắng ôm, quần đùi, khoe đôi chân trắng dài của bé. Cộng thêm ánh đèn mờ mờ ảo. Nhưng cảm giác của em lại có một chút gì đó thân quen. Và cảm giác cũng giống như những gì

đã trải qua với nhỏ ngày hôm đó. Cảm giác thì vẫn như cũ, không có gì thay đổi cả.(Máu vẫn chảy rần rần trong người). Nhưng tại sao nhìn hình ảnh của bé T* bây giờ, em chỉ càng thêm nhớ nhỏ mà thôi. Nên em đành cố kìm nén cảm xúc của mình lại, không thể để cảm xúc chi phối hành động của mình được. Nhưng lắm lúc,em vẫn còn lầm tưởng bé T* là nhỏ.

Em vội vàng trả lời:

- Em: À, anh đang xem hình của em thôi, nhìn hồi đó em xinh ghê,
- Bé T*: ý anh là bây giờ em xấu chứ gì. Xì.
- Em: bây giờ thì hông xinh, mà giờ đẹp hơn.
- Bé T*: *cười*, anh lấy khăn lau mình đi. Bé T* cúi người xuống lại sát gần em.

Cái này là bản năng của đàn ông. vòng 1 bé T* đập thẳng vào mắt em. Em thường gọi bé T* là bé, nhưng đúng là tối nay, em mới biết là bé nhưng không bé xíu nào. mấy cái áo bây giờ thiết kế thiệt hiện đại, lúc mặc bình thường thì ôm bó sát vào người, nhưng lúc cúi xuống thì lại thấy hết là sao??

- Bé T*: Này, anh lấy cái khăn mà lau, để bệnh bây giờ.
- Em: à, ờ, cảm ơn em, em giặt mình quay lại với hiện tại, không để cho những hình ảnh kia lấn hết lí trí.
- Bé T*: lau đi, để bệnh bây giờ.
- Em: anh đang lau nè. Em đi đâu vậy.
- Bé T*: anh đợi em một xíu. Em đi lấy máy sấy, sấy tóc cho anh.
- Em: không cần đâu, anh ướm sơ sơ thôi àm.
- Bé T*: nhà em, em là chủ nhà, anh không được cãi. Hihi.
- Em: uhm, tùy em.

Thế là em đành ngồi trên ghế lau mình, lau tóc, lau lại tay chân...blab la,(chỗ nào ướm em lau hết) Nhỏ thì ngồi đằng sau, sấy tóc cho em.em thì ngồi. nhỏ thì đứng. Cũng tại tư thế này mà khiến em muốn trở thành người không tử tế.

Nhỏ đứng sấy tóc cho em, tay cầm máy sấy, tay cầm khăn lau tóc cho em. Nhỏ đứng đằng trước thì “nó” đưa lên đưa xuống theo nhịp của máy sấy tóc. Em nhìn mà muốn hoa cả mắt. Nhỏ đứng đằng sau thì “nó” lại cạ vào đầu em. Em ước gì em có thể bóp nát trái cam giống như Trần Quốc Toản vậy. lúc này em bị ức chế. Kìm nén giữ lắm rồi.

Ngồi tay chân thừa thãi, tay chân không biết để đâu, làm gì? em không biết phải xử lý như thế nào, nên em mở điện thoại ra lên line, đọc facebook,vào voz... thì em thấy 10 cuộc gọi nhỡ của nhỏ. Bỗng dưng em như bừng tỉnh. Vội vàng đứng dậy.

Xin phép nhỏ em về trước. Và đi thẳng về nhà. Nhỏ không hiểu chuyện gì đang xảy ra với em, nên nhìn em với anh mắt bất ngờ. Chắc nhỏ tưởng em có chuyện gì (mà có chuyện gì thiệt) hoặc là em giận nhỏ chuyện gì.

Em vội phóng xe về nhà, em cố gọi lại, nhưng không thấy nhỏ bắt máy.

Về đến nhà. Sau khi tắm rửa xong xui hết rồi, em nằm trên giường, vẫn cố gắng điện thoại cho nhỏ, và nhắn tin giải thích cho nhỏ, nhưng vẫn không thấy hồi âm.

Lúc này đã an phận nằm trên giường rồi. vẫn chưa ngủ được. Vẫn còn đang nằm tìm cách mở lời, nói chuyện với nhỏ. Mà nghĩ cũng lạ, tại sao chỉ vì những cuộc gọi nhỡ ấy, em lại lo sốt vó, quíu người lên như vậy?? Phải chăng nhỏ đã có vị trí quan trọng trong trái tim của em?

Và đâu đó, hình ảnh của bé T* cũng xuất hiện trong suy nghĩ của em, và đôi lúc cũng lên mỉm cười một mình. Về phần bé T*, em không biết em nhớ về bé T* là vì chính con người bé T*, hay chỉ là vì bé T* quá giống với nhỏ, giống từ tính cách đến ngoại hình, cách suy nghĩ.

Cảm giác lúc này của em như một tô mì vậy, rối rắm như một tô mì vậy. Cọng mì này đan xen với cọng kia. Không thể nào tách rời ra được.

LINEEEEE!!! Tiếng line vang lên.

Nhỏ: “ Sao cậu không nghe máy của chị?”

Em: “Tối giờ em bận chút xíu việc”

Nhỏ: “giờ đó mà còn bận việc hả? Làm việc chăm chỉ nhỉ. Chắc phải nói P (tên sếp ở Việt Nam) tăng lương cho cậu”

Em: “em bận chuyện cá nhân thiệt mà, em xin lỗi chị”

Nhỏ: “Cậu có lỗi gì đâu mà xin lỗi”

Em: “Chị giận em rõ ràng kìa”

Nhỏ:”uhm, chị đang giận cậu”

Em: “em xin lỗi mà, tối nay em bận thiệt”

....

Em: “chị hết giận em nhé

...

Vẫn không thấy nhỏ trả lời.

Tích tót!Tiếng tin nhắn của bé T* vang lên. (Nói tin nhắn thôi, nhưng nhỏ viết dài như email vậy)

“Anh ngủ chưa? Cảm ơn anh đã động viên, đi chơi, và cố làm em vui tối nay, em không biết sao, em lại có cảm giác thân thuộc với anh lắm. mặc dù quen anh không lâu, mới quen 2,3 ngày đây thôi. ^^ . Bên cạnh anh, em thấy vui lắm Cảm ơn anh vì tối nay nhé. ANh ngủ ngon

12. Chương 12

SINH NHẬT ĐÁNG CHÁN

Và cuối cùng, gần như bị chốt hạ, kết thúc một ngày đầy cung bậc cảm xúc. Em nhận được tin nhắn gần như cùng một lúc (tin nhắn của nhỏ nhanh hơn 1 xíu thì phải)

Nhỏ: “Chị không giận cậu đâu. Hãy làm những gì mà cậu cảm thấy đúng.”

Bé T*: “Em biết là mình hơi vội vàng, nhưng những gì mà em đối xử với anh đều là cảm giác thật, em xin lỗi nếu như đã làm anh khó xử. Anh ngủ ngon, không cần phải nhắn tin lại đâu”

Em đọc xong cả 2 tin nhắn mà em cảm thấy mình thật khốn nạn. Mà xét cho cùng, cả 2 vẫn chưa là gì của em. Em cũng chưa là gì của nhỏ, 3 con người, 3 thái cực mỗi người đều có những suy nghĩ, những nỗi niềm mà không thể nói lên được.

Nhỏ, liệu nhỏ đã có thể quên được chàng trai kia chưa? Những gì mà em đối xử với nhỏ, liệu nhỏ có hiểu hay không? Hay em chỉ là người lấp nỗi niềm, lấp những khoảng trống, những nỗi niềm cô đơn, mỗi khi nhỏ không vui?

Bé T*: Liệu tình cảm em dành cho anh, đối xử cho anh là vì em dành tình cảm thật sự cho anh, hay chỉ là những tình cảm nhất thời? nhằm xóa bỏ hay chỉ đơn thuần là để thay thế hình bóng người yêu cũ?

Cả 2 con người này đều có điểm chung, chỉ xem em là người thay thế thôi phải không?

Mãi suy nghĩ theo những dòng cảm xúc ấy. em ngủ quên lúc nào không hay. Và trong cơn mơ, em mơ thấy về nhỏ...

Sáng hôm sau, em nhận được tin nhắn, nhỏ nhắn tin. “Bình thường mối quan hệ nhé ^^“

So good, cảm giác vui lạ lùng, hạnh phúc. Chỉ một hành động nhỏ, một dòng tin nhắn, đôi khi cũng khiến mình cảm thấy hạnh phúc. Nhưng em vẫn không hiểu “bình thường hóa” là bình thường như thế nào? Mối quan hệ của em và nhỏ sẽ là mối quan hệ thế nào đây. Thôi kệ, nhỏ không giận là vui rồi. Thời gian sẽ là câu trả lời tốt nhất

Thời gian sau đó vẫn cứ trôi đi.

Em vẫn làm việc bình thường, nhỏ vẫn ở Thái, em vẫn ở Việt Nam. Bé T* thì vẫn làm việc của bé T*.

Em vẫn nhắn tin, điện thoại trò chuyện với nhỏ mỗi tuần. (Thi thoảng thì chat line, hoặc video call.) Cảm giác nhớ nhung khi nói chuyện với người mình có tình cảm, nhưng phải thông qua màn hình, chỉ bắt gặp, nhìn thấy mặt người mình yêu qua màn hình, không hề khiến nỗi nhớ giảm đi, ngược lại, chỉ khiến mình có cảm giác muốn gặp. muốn nắm tay, muốn ôm người đó thật chặt thôi. (Chắc những ai yêu xa, thì đều có chung cảm nhận thôi)

Và mỗi tối nhắn tin, trò chuyện với em. Em để ý, nhỏ cười rất nhiều, và rất xinh. Là khoảnh khắc là những phút giây khiến em rất hạnh phúc.

Về phần bé T*, em vẫn cố gắng kìm nén, không liên lạc nhiều. Em không muốn có lỗi với nhỏ. Và chỉ thi thoảng mới gặp nhỏ. Và cũng duy trì một mối quan hệ tốt đẹp, đủ để không gây tổn thương cho nhau. Nhưng đôi khi mọi chuyện không thể diễn ra như mình nghĩ.

Khoảng một tuần sau. Em nhận được cuộc gọi từ bé T*.

- Bé T*: Anh, em có chuyện muốn nhờ anh giúp được không?

- Em: chuyện gì vậy? em nói đi, nếu anh có thể giúp được.

- Bé T*: Anh hứa là phải giúp đi, thì em mới nói được.

- Em: Uhm, anh hứa.

- Bé T*: Tối nay sinh nhật H*, anh đi sinh nhật chung với em ngen.

Đúng 6 giờ rưỡi, em có mặt tại phòng của bé T*, đúng là con gái, đi tiệc có khách. Trang điểm sửa soạn gì mà lâu kinh khủng. Em tới lúc 7 giờ, chờ lâu quá, em nằm trên bộ sofa và đánh một giấc. Đang nằm thiêu thiêu ngủ. Một cảm giác nhột nhột trên trán. Em giật mình thức dậy. Thì thấy bé T* đang ghé sát đầu em, hôn nhẹ lên trán em.

- Em: giật cả mình.

- Bé T*: Đồ nhát cáy, có vậy cũng giật mình.

- Em: anh đẹp trai chứ đâu có dễ dãi.

- Bé T*: gừm,

Lúc đó, em mới để ý là hôm nay, bé T* ăn vận, trang điểm lên, cũng xinh đẹp sexy và quyến rũ không kém gì nhỏ. Chỉ có khác một điều, nhỏ sexy, quyến rũ nhẹ nhàng hơn nhỏ. Là sao?? Sao lúc nào em cũng có sự so sánh với nhỏ. Em không hiểu nổi em nữa. nhìn bé T*, em chỉ nhớ đến nhỏ mà thôi. CHỈ ĐƠN THUẦN LÀ NHÌN BÉ T* EM NHỚ ĐẾN NHỎ MÀ THÔI T_T

Hôm nay, bé T* mặc một bộ váy, áo ôm bó sát cơ thể. Tóc thả hai bên, nhìn rất quyến rũ, đôi môi được đánh màu cam. xong,

- Bé T*: Anh mang đôi giày này vào giúp em đi.

- Em: em tự mang đi.

- Bé T*: giờ anh mang hay không? Bắt đầu thút thít.

- Em: uhm, để anh mang. Em chỉ chịu thua nước mắt phụ nữ thôi.

Nhỏ ngồi lên ghế, em lom khôm ngồi xuống đất lúi húi mang giày cho bé T*. Mặc váy thì ngắn. còn bắt em ngồi xuống mang giày nữa. bé T*, em muốn anh sống sao??

Em mang giày mà chỉ dám nhìn xuống đất, không dám ngửa mặt lên.

- Bé T*: hihi, nhìn anh mắc cười quá.

- Em: không chọc quê ngen. Nói nữa anh không mang cho à.

- Bé T*: bộ chân em đẹp lắm hả? sao nhìn nó quài vậy?

- Em. Mang giày không nhìn chân, giờ không cho anh nhìn chân thì anh nhìn cái gì??

- Bé T*: ờ ơ, nhìn đi.

Cầm giắc lần đầu cầm chân con gái. em cầm mà tim em đập thành thịch.

Cuối cùng cũng mang cho bé T* xong.

- Bé T*: cảm ơn anh ngen. Lúc này nhìn anh mắc cười quá, như gà mắc tóc vậy

- Em: kệ anh, em vui là anh vui rồi.

Lên xe đi ăn sinh nhật!!! Nhỏ cũng lại là cái tật cũ, thói quen không chịu sửa, cứ ngồi lên xe em là ngồi sát rạt, kê cái đùi mềm mềm vào lưng em, em nhottj không chịu nổi. nhưng cũng thỉnh thích.

Tối buổi sinh nhật tại 1 quán bar khu đường Trường Sơn gần công viên Lê Thị Riêng.

Và em cũng lường trước sẽ gặp những ai trong buổi sinh nhật hôm đó.

Em đi chung với bé T* tới sinh nhật nhóc H* (sau này, em sẽ gọi H* là nhóc, như em vẫn thường gọi nó) và ở đây, em gặp thanh niên D*, tất nhiên là ở cùng, lúc nào cũng kè kè bên H*.

Vào tới quán bar, em và bé T*, gặp thanh niên D*, nhóc H* và đám bạn của bé H*.

Ấn tượng đầu tiên của em về nhóc H*. Hôm nay, nhóc H* mặc một bộ váy cún cốn, ăn mặc hở hang. Kiểu loại con gái mới lớn, kiểu tự cho là mình trưởng thành, lúc nào cũng muốn thể hiện. suy nghĩ và hành động cứ như là trẻ con vậy. vô tư hồn nhiên, không âu lo hay suy nghĩ gì ráo. Hiếm khi thấy nó buồn. Ấn tượng ban đầu không tốt lắm. được 7/10 điểm. so với nhỏ và bé T* thì nhỏ thua, nhưng với mặt bằng chung thì vẫn còn xinh chán

Về phần buổi sinh nhật. Em không thích không khí lúc này xúu nào. Toàn đám chơi chơi, con cậu ầm cô chiêu vào đây học đòi ăn chơi đập phá, uống rượu các thứ. Em đi dự sinh nhật với tư cách xe ôm cho bé T* thôi, chứ thực em không ham hố gì vào bar. Nên khi em tới nơi, chào hỏi xong. Em kiếm một góc ngồi nhẩn tẩn, nói chuyện với nhỏ, chán rồi em chơi game.

Còn thanh niên kia thì vẫn cứ tiếp đám em út tụi con gái kia. Từ lúc vào tới giờ, em không nói chuyện với thanh niên D* kia, em xem như không quen, và cũng chẳng muốn nói chuyện. Nhìn mặt em không ưa nổi.

Còn bé T* thì ham vui, hòa chung với đám bạn, uống nhiều kinh khủng. Em thì chỉ mãi chơi điện tử với nói chuyện, nên cũng không để ý tới cuộc vui xung quanh.

- ANh không tới kia cho vui hả? sinh nhật em mà.

Em nhìn ngược lên thì thấy chủ nhân bữa tiệc, nhóc H*. Chắc lúc này cũng đã xỉn lắm rồi. mặt đỏ ửng hồng, thấy đứng còn không vững nữa rồi.

- Uhm, anh không thích ồn ào. Nên tới đây ngồi chơi xúu. Mà em xem uống ít thôi ngen. Uống nhiều quá, ói ra hết bây giờ.

Vừa nói xong dứt lời. Nổ ói thẳng lên người em luôn. nó tưởng đây là chương trình ói theo yêu cầu trên chương trình radio vov giao thông hả? . Em chưa biết xử thế nào thì thằng D* (bây giờ cho phép em gọi nó là thằng D*) tới nhìn nhìn em rồi đưa nó đi vào nhà vệ sinh.

Em cũng đi theo vào nhà vệ sinh. Làm vệ sinh rửa áo lại cho bớt mùi. Muốn chửi thề lắm rồi.

ở đây, em gặp thằng D* trong nhà vệ sinh. Nhóc D* lúc này thì hết biết gì rồi. xin quắp cần câu.

- Thằng D*: mày quen với L* hả? (nhỏ tên L, nhưng em hiếm khi gọi tên nhỏ, gọi nhỏ quen rồi,)

- Em: mà có gì không? Sao tao phải nói với mày?

- Thằng D*: đm! Kiểu gì thì mày cũng chỉ là người đến sau thôi.

- Em: *không nói gì.* chính xác hơn là chả thêm nói, không buồn mở miệng.

- Thằng D*: chắc mày cũng chỉ hưởng xái hàng cũ thôi. Có hay ho mẹ gì đâu.

- Em: mày nói cái gì? – Em nghe là thấy ứa gan rồi.

- Thằng D*: mày cũng chỉ dùng lại hàng second hand thôi. NGHE RÕ CHƯA??

Em lao vào đập cho nó một cái. Rồi em và nó xông vào nhau. Tất nhiên, em bị nó cho ăn đập nhiều hơn, em không giỏi đánh nhau. Nhưng không có nghĩa là em hiền.

Em đánh nhau lần này là lần thứ 2 trong cuộc đời em. Lần đầu là lúc nhỏ, em đánh nhau với thằng cùng xóm, vì nó xúc phạm mẹ em. Và đây là lần thứ 2, em đánh nhau, vì nó dám xúc phạm nhỏ, người con gái quan trọng trong cuộc sống của em lúc này.

Em đánh thằng D* không phải vì em là người đến sau, hay đến trước gì hết. Vì đó là chuyện bình thường, nhưng em chỉ đánh nó vì nó dám xem thường nhỏ, nó xem nhỏ chỉ như một món hàng. Và em cũng không hề hối tiếc vì hôm đó đã đánh nhau.

Khi nghe tiếng ồn ào, tiếng đấm bốc nhau trong phòng vệ sinh. Bảo vệ quán bar lao vào can ngăn. Bé T* cũng chạy vào và ra sức can ngăn em. Lúc này nhóc H* cũng tỉnh. (chắc còn nửa tỉnh, nửa mê) lơ mơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, rồi tựa đầu vào thành tường ngủ tiếp. (chả thấy ai như con này, như con nít vậy, vô tư, vô lo, vô nghĩ, ai làm gì mặc ai, nó buồn ngủ thì cứ ngủ.)

Rồi xong xuôi mọi chuyện cũng được giải quyết ổn thỏa, em ra xe đưa bé T* về. nhóc H* và thằng D* cũng lên xe đi về. lúc về, nó còn nhìn theo em và bé T* nữa. kệ mợ nó, em không quan tâm.

Em đèo bé T* lên xe, trên đường về, thấy mặt em hằm hằm, chắc cũng sợ sợ, nên không dám bắt chuyện. Cuối cùng cũng tới phòng bé T*.

- Em: Em lên phòng đi, anh về trước.

- Bé T*: sao lúc nãy anh lại đánh nhau vậy.

- Em: à, không có gì đâu. Chỉ có chút chuyện thôi.

- Bé T*: chuyện gì vậy?

- Em: em không cần biết đâu. Chuyện cá nhân anh.

- Bé T*: chuyện về chị L* (là nhỏ) đúng không? Lúc nãy anh D* nói cho em nghe hết rồi.

- Em: không tả lời.

- Bé T*: anh yêu chị L* đúng không?

- Em: uhm.

Lần đầu tiên em thú nhận tình cảm của mình cho người khác biết. và cũng là lần đầu tiên, em dám nói lên tình cảm thật của mình cho người khác biết.

Em nói xong, bé T* nước mắt bắt đầu rơi, nấc lên thành tiếng. và quay mặt đi bước thẳng vào phòng. Em vẫn một mình đứng đó, mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Em làm gì có lỗi sao?

—

Tạm thời rì viú tới đây, tối hôm qua xem đá banh về, mệt quá, không rì viú được.

Ps: công tình đi coi ARS đá mà phút cuối mất điểm, tiếc quá

13. Chương 13

AI LÀ NGƯỜI QUAN TRỌNG NHẤT

Em không biết mình làm như vậy đúng hay sai, chỉ biết mình dám nói lên suy nghĩ, tình cảm thực của mình. Nên em cũng không cảm thấy cần rức lương tâm nhiều lắm, chỉ hơi lo lắng cho bé T* thôi.

Em đứng bên ngoài gõ một hồi lâu, không thấy bé T*, tính quay về thì bé T* bước ra gọi ngược lại.

- Bé T*: anh vào đây?
- Em: không được khóc nữa nhé.
- Bé T*: không nói không rằng gì hết*
- Em: hứa không khóc thì anh mới dám vào.
- Bé T*: gật đầu.

Em vào tới phòng. Bé T* mang băng bông thuốc ra lau sơ vết thương cho em. Không biết là T* đang cố tình làm em đau, hay do vết thương đau thiệt, nhưng em rất lảm luôn. Nhưng nhìn ánh mắt tập trung, dẫn chiếu của nhỏ, em thấy ớn ớn, nên cũng không dám kêu ca gì. (Mà công nhận thằng D* đánh ác thiệt, đánh rách cả mặt em, đau kinh khủng)

Ánh mắt lúc này của T* nhìn có chút gì đó buồn, nghiêm túc, nghiêm nghị. Và có vẻ đầu óc để đầu đầu chứ không tập trung lau sơ vết thương cho em. Em thấy T* im lặng, em cũng không lên tiếng. rồi như để phá tan bầu không khí im lặng ấy, T* hỏi:

- T*: Anh đau lắm không?
- Em: cũng chút chút, chắc không sao đâu.
- T*: sao anh liều quá vậy?.
- Em: tại nó dám xúc phạm.... em không dám nhắc tới tên nhỏ.
- T*: uhm, em hiểu rồi.
- Em: uhm.

Trong suốt cuộc trò chuyện, nhỏ vẫn giữ sắc mặt lạnh như tiền ấy. không cảm xúc.

- T*: thế người bị xúc phạm là em, anh có hành động như vậy không?
- Em: nếu ai là người thân, quan trọng và ý nghĩa trong cuộc đời anh, anh đều hành động như vậy hết.
- T*: vậy chị ấy (đang nhắc tới nhỏ) là người quan trọng trong cuộc sống của anh.
- Em. Uhm.
- T*: thế em có quan trọng với anh không?
- Em:... cũng quan trọng...sơ sơ.
- T*: thế nếu bây giờ em nói em yêu anh, liệu anh có tin không?

Em bị bất ngờ. và hơi bị choáng sau vài giây. Nhưng nhìn kĩ thì chắc là T* bị say thiệt. em không tin việc nhỏ thích em, chứ chưa nói gì đến việc yêu. Chắc là T* say, T* say thiệt.

Em thấy T* bắt đầu mắt lim dim, rồi tựa hẳn lên vai em ngủ một giấc ngon lành. Vậy là T* say thật. em thấy nhẹ nhõm trong lòng

Lần đầu tiên được ngắm nhìn con gái ngủ, cảm giác cũng lạ lạ, thích thú. Ngắm T* ngủ, cảm giác cảm thấy nhẹ nhàng.

Em bế T* vào trong phòng, đặt lên giường, lau sơ tay chân, lau mặt, thả T* lên giường ngủ. em ngồi ngắm theo dõi tình trạng của T* một lúc rồi đứng dậy đi về, một phần vì buồn ngủ và mệt, tối giờ chưa ăn được gì.

- T*: em cảm ơn anh ngen.

- Em: em chưa ngủ hả?

- T*: uhm, à, lúc này em không có say đâu.

- Em: em say rồi, đi ngủ đi.

Rồi em tạm biệt nhỏ ra về. Trước lúc em đi về, nhỏ có níu tay em lại, rồi cảm ơn em lần nữa. chia tay đơn giản như vậy thôi. À, mà tay nhỏ dùng nước hoa gì mà thơm lắm, thơm khó tả. ^^

Rồi cũng trôi qua ngày đáng quên ấy. Sáng hôm sau, em đi làm bình thường. Với tâm trạng cũng khá vui. Mà thực ra lúc mới ban sáng cũng không vui lắm. nhưng khoảng trưa trưa, sếp có thông báo là khoảng 2 tuần nữa sẽ đi Thái công tác 1 tuần. thú thật là cảm giác vui sướng và hạnh phúc, cảm giác như trẻ con sắp nhận được quà vậy. Và món quà quý nhất của em chính là nhỏ. Cảm giác chuẩn bị được gặp nhỏ, nôn nao khó tả.

(Mặc dù đi Bangkok không biết bao nhiêu lần, nhưng em vẫn thấy thích, và đặc biệt lần này, càng thích hơn nữa, sau bao nhiêu ngày xa cách, lại có cơ hội được gặp nhỏ, Bangkok thực ra nó cũng giống như Sài Gòn của mình thôi, chứ không khác nhiều lắm, chỉ khác là bên đó nhiều tòa nhà cao chọc trời hơn, nhiều trung tâm mua sắm hơn, có tàu điện trên không và tàu điện ngầm. Nhưng nếu được chọn, em vẫn thích sống ở Saigon hơn.)

Đang trong tâm trạng lâng lâng vui sướng thì em nhận được tin nhắn từ số lạ. 0909****. “ank K* pkải khôg? cho em xjn lỗi chệp tối hôm qua né” (vietsub: anh K* phải không? Cho em xin lỗi chuyện tối hôm qua nhé”) Thú thật là em rất ghét tụi trẻ bây giờ dùng teen code, em là em chỉ muốn đập cuốn tiếng Việt lớp 1 vào tụi này, em nhìn mà ngứa mắt không chịu được. Nên cũng không quan tâm cho lắm

Nghĩ là nhầm số nên cũng không nhắn tin hay điện thoại lại. Một lúc sau thì tiếp tục 1 tin nhắn thứ 2 gửi tới. “em H*, bạn củ@ T* nè, em xjn lỗi ank ckiện tối qua né” (vietsub: em H*, bạn của T* nè, em xin lỗi anh chuyện tối hôm qua nhé*)

THÚ THẬT LÀ EM RẤT GHÉT TỤI TRẺ VIẾT TEEN CODE, NHÌN NGƯA CẢ MẮT.

Lúc này thì em mới biết là H*, chủ nhân bữa tiệc sinh nhật tối hôm qua, nên em nhắn tin trả lời. nhìn ứa gán, ngứa mắt, nên em nhắn tin trả lời thì chính xác hơn.

“Xin lỗi, ai vậy, làm ơn nói tiếng Việt đi, chứ anh không hiểu bên ấy đang nói cái gì”

Thấy không hồi âm, nên em nghĩ là chắc H* giận em rồi, ai ngờ ẻm nhắn lại tỉnh queo.

“A khó tính quá, mau già lắm ak, hè hè”

Thấy H* không để bụng, nên em cũng nhắn tin trả lời.

“uhm, anh khó tính lắm. à, còn vụ tối hôm qua, không sao đâu,”

“nkưng em vẫn thấy có lỗi, để em chuộc lỗi nhé.”Thấy mà mắc cười, nhỏ đang cố sửa lại cách viết, mà cũng thấy hài hài.

“không sao, anh không nghĩ gì đâu. Chuyện nhỏ như con thả thôi mà.”

“không được, để em chuộc lỗi, không thì em thấy áy náy lắm”

Và rồi H* hẹn em đi uống café để chuộc lỗi, và em cũng không quên điều kiện đi kèm, là rủ bé T* đi theo. Cũng muốn xem tình hình của bé T* thế nào. một công đôi việc.

Tối đó H* hẹn em ở quán café cũ trên đường D2, (QUÁN mà em và bé T* đã đi lần trước) hẹn nhau 7 giờ tối, tối đó tắm rửa sạch sẽ thơm tho, rồi đi thẳng tới quán, em tới sớm khoảng 15 phút, ngồi nghe nhạc, ngắm cảnh phố phường, ngắm đủ thứ, suy nghĩ tới viễn cảnh chuẩn bị được qua Thái, gặp nhỏ là thấy vui trong lòng rồi. Cảm giác lâng lâng khó tả.

- HỪ!!!

E giật bắn người, nhảy dựng lên, vô tình em đụng phải miejnge (chính xác là môi) nhóc H*. T_T. Vậy mà nó xem như không có gì, em thì bối rối xin lỗi. em lén nhìn bé T8, thì thấy ẻm đang quay mặt đi chỗ khác như không thấy gì.

- H*: HELLO ANH, đợi lâu chưa? Nhóc H* riu rít hỏi.

- Em: Cũng mới tới thôi, em và T* mới tới hả? em gọi món đi. anh gọi cho anh và bé T* rồi.

- H*: Sao anh biết T* thích uống gì mà gọi?

- Em: thì biết chứ sao, em gọi món đi.

- H*: em ơi, cho thêm 1 phần giống như anh này đã gọi. Nó lém lỉnh gọi món

Em nhìn bộ dạng của nó mà thấy mắc cười. y như con nít. Nhìn 2 người, bé T* và nhóc H*, chắc 2 đứa tuổi ngang ngang nhau, nhưng 1 đứa thì cứng chặc, 1 đứa thì y như con nít không khác gì hết.

Suốt cả buổi, hình như em với bé T* chỉ làm nền cho nó (em thường gọi H* là “nó”, quen rồi) cái miệng tíu tít không ngừng, nói như chim hót vậy. Và hình như là nó có một sở thích là thích troll người khác, và thích kể chuyện cười cho người khác nghe, em chỉ cần nghe tiếng nó nói, mỗi khi nó kể chuyện cười, là em muốn bẻ bụng bầu rồi

Nhìn chung, nếu như mà để giải tỏa stress, căng thẳng thì cứ gặp con nhóc này, bảo đảm vui, không chán bao giờ.

Nhưng cũng vì quá vô tư, hồn nhiên, nhí nhảnh mà đôi lúc cũng khiến người khác khó xử, không biết phải xử trí như thế nào.

Lúc uống café, chán chường, tám đủ thứ chuyện trên đời, từ kinh tế, chính trị show bitch... blab la, cũng hết chuyện, chia tay đi về.

Lúc ra lấy xe, nó mới chào em, cứ như là thân thiết hay quen lâu rồi vậy. chào em bá cổ em.

- Tạm biệt anh ngen.

- Ờ, tạm biệt.

Nó định đưa mỏ ra hun má em chào tạm biệt, nhưng em thấy ngại với bé T*, nên đưa tay ra, che miệng nó lại. đẩy ra xa.

ANh không có dễ dãi đâu. He he.

Em lén lén nhìn dò la thử bé T có phản ứng gì không? Nhưng bé T* cứ vờ đi, ngó lơ chỗ khác. Em thấy tình hình không ổn.

Không biết hôm đó, bé T* có say thiết hay không? Nhưng mà em lén để ý suốt buổi tối ngày hôm nay, nhỏ cứ cố tình lơ lơ em. ____

Kể từ giờ, em sẽ ra các phần tiếp theo vào buổi tối nhé.

Mong nhận được những coment và ý kiến từ các bác để em ghi nhận và sẽ cải thiện ở những phần tiếp theo.

14. Chương 14

NHÓC H*,

Thời gian sau đó, bé T* vẫn cố giữ thái độ lạnh lùng với em. Và em cũng thấy mình không có nghĩa vụ phải làm T* vui. Em vẫn giữ thái độ bình thường với bé T*. Còn những chuyện sau này, em mới hiểu rõ và thông cảm hơn với bé T*. Còn H* thì nó là con nhỏ trời đánh. Lúc nào cũng gây ra rắc rối. Nhưng nó giống như thực phẩm chức năng vậy, có thể giúp người khác khỏe mạnh vui vẻ, yêu đời, nhưng nếu lạm dụng quá, thì lại gây ra tác dụng phụ.

Thời gian sau đó vẫn cứ trôi đi. Công việc của em vẫn bình thường, vẫn sáng đi làm, chiều cấp ba lô đi về, Vẫn trò chuyện với nhỏ mỗi đêm. Vẫn cảm thấy hạnh phúc mỗi khi nói chuyện cùng nhỏ, và cảm thấy hơi hơi tổn thương và buồn 1 chút khi mỗi người một nơi.

Nhưng nghĩ tới khoảng thời gian tiếp theo, khoảng 1 tuần nữa là sẽ được gặp nhỏ, nên mọi nỗi buồn dường như tan biến.

Còn về phần nhóc H*, em vẫn giữ liên lạc với nó sau buổi café hôm ấy. em cũng không hiểu sao dạo này nó thường hay liên lạc với em. Trò chuyện đủ thứ, cứ như em là đài tiếng nói nhân dân thành phố Hồ Chí Minh vậy, nó điện thoại, tâm sự với em mọi thứ tình yêu hôn nhân gia đình, và kể cả tâm sự đêm khuya vậy. Nhiều lúc em không biết phải nói chuyện gì với nó nữa, thì nó mang mấy câu chuyện cười ra kể cho em nghe.

- Nhóc H*: Anh muốn nghe chuyện cười không?

- Em: Nghe với 1 điều kiện

- Nhóc H*: Điều kiện gì?

- Em: em phải vừa kể, vừa thọc lét anh mới cười được.

- Nhóc H*: anh giỏi thọc em. Em ở xa anh quá, sao thọc lét anh được, hay anh tới chỗ em đi, em vừa kể vừa thọc lét anh tới sáng luôn.

- Em: Thôi, thôi, kể đi. Anh nghe nè.

- Nhóc H*: em kể nghe.

Rồi nó kể lại mấy câu chuyện cười trên mạng, mà em đọc muốn mòn rồi. Nhưng vẫn phải cười cho nó vui.

Những câu chuyện tưởng chừng vô thưởng vô phạt như vậy, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Khiến em và H* ngày càng hiểu nhau, và em cũng hiểu tính cách của H* hơn. Nó y chang một đứa con nít, vui buồn đều thể hiện rõ ra mặt, và thích được nuông chiều, nịnh nọt, hảo ngọt.

Một hôm đang trên văn phòng. Thì nghe điện thoại nó (nhóc H*) gọi tới.

- Nhóc H*: alo, anh đang làm gì đó? Tới chỗ em liền đi anh.

- Em: có gì vậy? Anh đang làm việc. Khoảng tối anh ghé được không.

- Nhóc H*: Không được, ngay bây giờ. Gấp lắm rồi.

- Em: em điện thoại cho thẳng bồ em đi, chứ sao gọi cho anh. Em hơi cáu rồi.

Không biết tại em nhắc tới từ cấm hay nhắc tới điều gì hay không mà tự nhiên nó khóc.

- Nhóc H*: anh không tới thì thôi... em không cần anh tới nữa.

Rồi xong nó tắt máy. Từ lúc biết nó tới giờ, lần đầu tiên em thấy nó lo lắng và thái độ hơi lạ so với mọi khi. Nên cũng hơi lo lắng. Vậy alf đành xách cặp xin phép về sớm 30 phút (cũng hên là sắp hết giờ làm, nên xin về dễ) rồi em bay thẳng tới chỗ nhà nó.

Nó là con gái Sài Gòn chính gốc, ba má làm to, nhà nằm trong khu Phú Mỹ Hưng quận 7. Kiểu nó như con nhà tiểu thư, được nuông chiều từ nhỏ, muốn gì được nấy. Thích ăn chơi, đùa..bla bla. Kiểu loại con gái mà em ghét nhất. Trước đây thì đúng là em không thích thiệt. Nhưng mà từ khi em quen nó. Em mới biết

giàu chưa chắc đã sướng, (mà nghề thì chắc chắn là khổ rồi) Nhà nó giàu thiệt. Nhưng quanh năm suốt tháng chỉ làm bạn với cô giúp việc. Phụ huynh thì chỉ lo làm lụng kiếm tiền, nên cũng ít khi quan tâm tới nó. (chỉ biết ăn chơi, ngủ, tiêu tiền thôi) Nói chung thì hoàn cảnh của nó thì là như vậy.

Cuối cùng em cũng tới nhà của H*. Em xin phép vào nhà. Nhưng không thấy nó ở dưới phòng. Em mới hỏi cô giúp việc.

- H* đâu cô?

- Nó đang ở trong phòng, cả ngày hôm nay không chịu ra khỏi phòng. Không chịu ăn uống gì hết.

- Dạ, để con lên xem sao.

Rồi em cũng vào phòng H*.

- Em: H* ơi. Anh tới rồi nè, cho anh vào đi.

- Em: sao vậy? Gọi anh tới giờ không cho anh vào là sao??

Vẫn không thấy nó trả lời. Em lấy điện thoại, nó cũng không chịu bắt máy. Em nhắn tin cho nó.

“Anh ngồi đợi em 5 phút nữa. Em không vào thì anh xin phép về ngen. 5 phút bắt đầu. Tích tắc tích tắc...”

4 phút trôi đi, em vẫn không thấy có động tĩnh gì, em vẫn đứng bên ngoài, kế bên cánh cửa. Hết 5 phút, em vẫn đứng im ngay cửa. Xem nó có động tĩnh gì hay không. Vẫn không thấy. Khoảng 30 giây sau. Em thấy cửa hé hé, nó lộ cái đầu ra ngoài, nhìn thấy em, nó giật cả mình. Em thì nhìn bộ dạng của nó lúc đó mắc cười không chịu nổi, nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo, mở lấy cánh cửa rồi vào phòng nó.

Lúc này. H* trông không có vẻ gì là ốm đau bệnh tật cả. Em mới hỏi.

- Em: sao ngày hôm nay không ra khỏi phòng, có ốm đau bệnh tật gì không?

- H*: không. Sao nãy nói không tới mà, giờ tới đây làm gì?

- Em: vậy thôi, anh về.

- H*: còn lâu, ai cho về. Ở đây chơi với em xiu đi.

- Em: thế túm lại là có chuyện gì?

- H*: thì... em với bạn trai (thằng D*) mới cãi nhau.

- Em: chỉ vậy thôi hả?

- H*: dạ.

- Em: Vậy giờ hết buồn chưa?

- H*: Anh không hỏi sao cãi nhau hả?

- Em: không liên quan tới anh, anh hỏi làm gì.

- Em: mà sao em biết D* đang tán tỉnh người khác?

- H*: em không biết. Em linh tính vậy.

- Em: chắc không phải vậy đâu. Em đừng lo quá.

Xong rồi em nhanh chóng đổi chủ đề, em sợ H* lại suy nghĩ lung tung rồi ngồi đưa cái mặt xụ 1 đồng ra đó. Em nhanh chóng đổi chủ đề giả bộ nói qua chuyện khác. Với lại em không muốn nói tới chuyện của thằng D*, em không muốn nhắc tới tên nó.

- Em: Tuần sau anh đi Bangkok á.

- H*: vậy hả? sướng thế.

- Em: sướng gì, anh đi công tác thôi.

- H*: em đi chung với. mai em đặt vé máy bay luôn. (con nhà giàu có khác)

- Em: anh đi công tác chứ có phải đi chơi đâu, qua đó có phải đi chơi đâu mà đi theo.
- H*: Vậy thôi, em ở nhà.
- Em: muốn mua gì không? Anh mua cho.
- H*: em muốn mua mỹ phẩm loại, với 1 cái váy.
- Em: gì nhiều quá vậy, được chọn 1 thứ thôi.
- H*: vậy mua cho em đồ ăn Thái đi.
- Em: tóm lại là em muốn mua gì??
- H*: Mua ì cũng được. hehe, anh coi vậy àm cũng háo sắc ghê.
- Em: nói ai háo sắc??? cho nhin, khỏi mua luôn.
- H*: nói giỡn mà, nói giỡn mà.

Nó nói bình thường thôi cũng được. em nhìn điệu bộ với biểu cảm khuôn mặt của nó, em chỉ muốn véo má, hun cho nó 1 phát giống như mấy đứa cháu ở nhà quá. Dễ thương không thể chịu được. còn 1 cái tật nữa là thích choàng vai bá cổ em. Cứ choàng vai em.

Cũng hên là nó không phải là cháu em. Thấy nó có vẻ hồn nhiên quá mức, em mới đập nó ra xa 1 phát (cường điệu 1 tí)

- Em: Sáng giờ ăn gì chưa? Anh chở đi ăn gì rồi về.
- H*: đói muốn khóc, chờ nãy giờ, giờ mới chịu mở miệng. cứ như vậy, bao giờ chú mới có người yêu hả chú ơi!!!
- Em: Thay đồ nhanh đi, nói nhiều, nói nữa là cho nhin bây giờ.
- H*: biết rồi. đợi em thay đồ, 5 phút. Anh quay mặt đi chỗ khác đi. Em thay đồ đây.
- Em: nè, bớt giỡn đi, anh đợi ở dưới nhà ngen, anh đẹp trai chứ không có dễ dãi.

Tính quay lại thì thấy nó bắt đầu cời nút. em tới vỗ vào trán nó 1 phát rồi lật đật chạy xuống, không để cho nó troll nữa.

Tính cách nó là như vậy, mới lúc nãy còn lu ba lu bu khóc lóc buồn chán tình cảm, bây giờ lại tươi như bông. y như con nít, dễ dụ, mang xiu đồ ăn với quà là nín liến kinh nghiệm bao năm trông cháu.

5 phút sau, H* xuống, vẫn xinh tươi, đẹp gái như mọi khi. Dẫn nó đi ăn bún phở gì xiu, rồi còn nói chở nó đi dạo mát cho giải tỏa stress nữa chứ.

Ăn như hạm, một mình mà nó quất gần 1 tô bánh canh cua với 2 gói cuốn (chắc nhiều đối với con gái) xong em chở nó đi dạo mát lòng vòng qua hầm cầu Thủ Thiêm, (chỗ người ta thường đứng ngắm bắn pháo bông trong Sài Gòn).

Đi trên đường, nhìn mấy cặp cặp ngồi ven đường dựng xe ôm nhau, và làm nhiều thứ khác với nhau, mà thấy gato kinh khủng. Chắc nó ngồi trên xe cũng thấy nên nói.

- H*: Chỗ gái đẹp trên xe rồi còn nhìn đâu đó?
- Em: Có nhìn đâu. Giỏi đón mò.
- H*: xạo, nhìn nãy giờ mà còn bày đặt.
- Em: không có nhìn mà. Ai thêm chứ.
- H*: xạo quá chú ơi. Lo lái xe đi. Em giúp chứ.

Rồi nó ôm chặt lấy em, dựa vào vai em cứ như một cặp tình nhân thực sự vậy. em bảo nó thả ra mà nó không chịu thả. Cuối cùng em cũng đành kháng cự lại một cách yếu ớt thôi. Mà công nhận em cũng thấy ấm áp hơn hẳn, đỡ bớt lạnh trong cái màn sương buổi tối.

Rồi suốt từ đó trở đi, nó cứ ôm em, nắm chặt tay em không rời. mặc cho em bảo thả ra nó vẫn không chịu thả. Cho đến khi em đưa nó lại về nhà.

- Em: vào nahf đi để lạnh, đừng có buồn nữa ngen.

- H*: Biết rồi chú. Cảm ơn hôm nay đã tới đây ngen chú.

- Em: uhm, vào đi.

- H*: Đuổi quái, nhà người ta muốn vào lúc nào chả được, blezzz. À, nhớ mua quà cho em đó ngen. Hhi

- Em: uhm. Nhớ rồi.

- H*: bye bye anh, chạy xe cẩn thận. rồi tới hun lên má em một cái.

Rồi nó chạy thẳng 1 mạch vào nhà.

Em thì lại tiếp tục 1 mình một xe chạy về nhà. Cảm giác lạnh lẽo trống vắng hơn lúc này. Haizzz.

Nhiều lúc em nghĩ, sao H* cứ tự nhiên với em đến như vậy, là do tính cách nó trẻ con, hay nó chỉ xem em như một người.....chị gái Mà lúc ở bên cạnh nó, bao vui. Chả bao giờ buồn, muốn buồn cũng chả được. bỗng dưng em lại cười một mình.

Về đến nhà, check mail, đọc báo, tin show bitch thể thao một lát, thì lên giường chuẩn bị ngủ thì em nhận được tin nhắn của bé T*.

“Hôm nay đi chơi vui không? Nhìn thấy anh với H có vẻ vui vẻ hạnh phúc quá ha. ^^”

...

15. Chương 15

Bonus thêm một số thông tin.

Về phần H* và gia đình, thì gia đình H* em biết hết tất cả mọi người, kể cả phụ huynh, cô giúp việc. em cũng có cảm tình với 2 bác. Và có phần ngưỡng mộ những gì mà 2 bác tạo dựng nên. Và 2 bác cũng quý em. Và mong em giúp con gái bác, bầu bạn với nó, cho nó đỡ buồn. Kiểu như lúc đi học, vậy, phụ huynh lúc nào cũng trông cậy vào các thầy các cô vậy. Em tới nhà H* nhiều lần, nên cả nhà không còn xem em là khách nữa.

GẶP LẠI NHỎ TẠI BANGKOK, MỪNG MỪNG TỬ TỬ.

Em cũng không buồn giải thích, vì dù sao thì em không hề có ý gì với H* cả, em chỉ nhắn tin lại cho bé T*.
“Em ngủ ngon, tùy những gì em suy nghĩ ”

Thú thật lúc này em cảm giác như mình như một tên tội phạm trước sự điều tra của bé T* vậy. Em không hiểu mình đã làm sai những gì. Và cũng từ đây, sai lầm của em nối tiếp những sai lầm. Đúng với một câu mà em được đọc đâu đó trên internet. Đại loại là: Tôi không biết bí quyết để thành công là gì! Nhưng tôi chắc một điều là những kẻ thất bại, là những kẻ luôn cố làm hài lòng tất cả mọi người.

Nằm suy nghĩ vẩn vơ, rồi em quyết định gọi điện thoại cho bé T*, xem bé T* có động tĩnh gì không nhưng vẫn không thấy bắt máy. Cảm giác ấy rất khó chịu. Cảm giác có lỗi với bé T* nhiều, nhiều lắm.

- “Ngủ ngon ngen anh iu”. Tin nhắn của nhóc H* gửi tới.

Tự nhiên thấy mắc cười, khi nghĩ tới khuôn mặt “lếu lếu” của nó khi mà nhận cái tin nhắn thế này. Nó mà nói câu nói này trước mặt em, chắc em đập cho nó 1 đập luôn.

Rồi tự nhiên em mỉm cười một mình, điều mà tưởng chừng như chỉ mình nhỏ có thể làm được, nay một chuyện tưởng chừng như đơn giản, gần gũi như thế cũng có thể khiến người khác bật cười một mình được.

Nằm suy nghĩ luyên thuyên một lát rồi em cũng ngủ lúc nào không hay.

Những ngày sau đó, em cố liên lạc với bé T*, nhưng vẫn không thấy trả lời, hay tin nhắn gì hồi âm. Nhưng bù lại, cảm giác háo hức hồi hộp khi chuẩn bị được gặp nhỏ làm em quên đi hết mọi thứ.

2 ngày sau, em cũng bắt đầu ra Tân Sơn Nhất để đi Bangkok.

Sáng bay chuyến 9 giờ 30. 6 giờ, em ra sân bay sớm vì sợ bị kẹt xe. đang lui cui bước vào thang máy thì em nhận được tin nhắn.

- “Em nhớ anh”. Từ bé T*.

Em hơi bất ngờ, và một cảm giác vui mừng, nên vội vàng nhắn tin lại.

- “Mấy ngày nay em đi đâu, sao anh không liên lạc được?” Em vội nhắn tin lại.

- “Dạo này em muốn ở một mình” Nhỏ nhắn lại.

- Em: “Thế có biết là anh lo cho em thế nào không?”

- Bé T*: Biết. Nhưng anh lo cho em để làm gì?

- Em: Uhm, anh cũng không biết, chỉ đơn thuần là cho em thôi.

- Bé T*: Anh đâu có muốn gặp em nữa đâu.

- Em: sao em biết? em chỉ giỏi tự hỏi, tự trả lời, tự cho mình được quyền biết mọi thứ. Em hơi nặng lời khi nhắn cho bé T* như vậy.

- Bé T*: thế nếu gặp em, anh sẽ làm gì? Sẽ lo cho em thế nào? Bỗng dung bé T* hỏi như vậy...

- Em: Thì gặp thôi... cho đỡ lo.

- Bé T*: Chỉ gặp vậy thôi, chứ không làm gì hết...?

- Em: Anh sẽ ... sẽ gặp em vậy thôi.

- Bé T*: Quay lại sau lưng nè, đồ ngốc.

Em giật cả mình, không lẽ này giờ mình bị theo dõi, mình bị giật dây mà không biết?? Em quay lại thấy bé T* đang đứng sau lưng này giờ, và kế bên còn có nhóc H* nữa. Em đâu có biết là này giờ 2 đứa đang đứng sau lưng mình này giờ... Bé T* thì đang đứng trước, mụ H* thì đứng phía sau, lấp ló thấp thò thấp thụt tính hù em, àm bị em thấy, nên mới chịu lộ đầu ra.

- Em: Ra đi mụ, thấy rồi, khỏi hù. Em nói to to cho ẻm nghe.

- H*: Hồng có “dzuì”. Rồi chạy ra. Tới cầm tay em, khoác tay em, ôm eo em.

Em giật mình, vội lén nhìn bé T* – cứ như một thói quen – Cứ như đang ăn vụng rồi bị bắt gặp vậy. Nhưng trái ngược với lần trước. bé T* vẫn cười nói bình thường.

- Bé T*: em với H* biết anh sáng nay bay sớm, nên tiện đường ghé qua thăm anh.

- H*: Tiện cái con khỉ, đang ngủ, điện thoại lòi đầu tao dậy, bắt đi tiện ổng. Buồn ngủ gần chết. Vừa nói nó vừa đưa mồm ra ngáp, nhìn muốn đập cho lộn sào luôn.

Bé T* vội vội vàng vàng quay mặt chỗ khác.

Này giờ mới có cơ hội nhìn ngắm nhỏ. Hình như trông có vẻ hơi ốm ốm hơn, đầu tóc mới. Chắc mới cắt tóc. Lúc buồn, chắc chuyện con gái nghĩ tới đầu tiên là đi cắt tóc. Nhìn có vẻ xinh hơn.

- Em: Tóc mới xinh ha. Mới cắt hả?

- T*: dạ, em mới cắt. ^^

- Em: xinh nhỉ,

- H*; em cũng mới cắt tóc nè, sao anh không hỏi? mề lượn qua lượn lại hất tóc trước mặt em.

- Em: xấu nhưng có phần đầu, nhìn cũng được. nhìn mà nhớ bà 6 hàng xóm dưới quê anh quá.

- H*: Nói nữa em cần cho anh phát bây giờ.

Đứng tán gẫu một xíu rồi cũng sát giờ bay. (Tất nhiên là đã check in xong xui rồi) em mới nói với 2 đứa.

- Em: Cảm ơn 2 đứa ra tiễn anh ngen.

- H*: không có gì, về có quà đầy đủ là được. Nhìn em cười tí mắt có vẻ khoái chí.

- T*: Dạ, anh đi cẩn thận ngen, có gì qua đó nhắn tin cho em biết với.

- Em: uhm.

Lúc nhóc H* đang đi vệ sinh, em nắm lấy tay bé T*. rồi nhìn T* nói. Nãy giờ chưa nói chuyện với T* được nhiều

- Em: Mấy ngày nay giận anh hả?

- T*: dạ không.

- Em: em giận anh rõ rang.

- T*: không có thật mà.

- Em: uhm, không có thì tốt. Vậy anh đi ngen.

Em buông tay ra, nhưng nhỏ lại giữ chặt, và nắm chặt lấy tay em. Quay lưng đi hướng khác.

- Mấy ngày qua, em nhớ anh nhiều lắm.

- ...

Em không biết phải nói gì thì nhóc H* vừa đi vệ sinh ra.

Em và bé T* vội vàng buông tay nhau ra. Cứ như 2 đứa đang làm chuyện gì mờ ám vậy.

Chắc con này sinh ra là để cứu nguy những trường hợp khẩn cấp, cứu độ cứu nạn người khác.

- H*: Xong chưa đi về. để cho ảnh đi.

- T*:uhm, xong rồi, anh đi vui vẻ ngen.

- H*. nhớ có quà ngen. Không có thì xác định nhé.

- Em: Biết rồi. anh đi ngen. 2 đứa về lái xe cẩn thận.

Rồi em tới chào 2 đứa, rồi đi vào phòng chờ.

Em đi một đoạn rồi quay lại, thì bắt gặp bé T* cũng quay lưng lại, T* nở một nụ cười tươi, tươi nhất từ trước tới giờ. Cảm giác bỗng dưng vui lạ thường, cứ như là báo hiệu 2 đứa đã huề nhau, hết giận nhau rồi thì phải. Em cũng nở một nụ cười, tươi nhất ngày hôm nay

Lên tới sân bay. Em quyết tâm quên hết mọi chuyện ở Việt nam lại,

Và tâm hồn em giờ đây đang trên đường tới Bangkok.

Bangkok, nhỏ ơi! anh tới đây.

BANGKOK 11H TẠI CỔNG RA.!!!

Vừa xuống sân bay (Sân bay suvarnabhumi), em vội vàng mở điện thoại ra. Rồi đi thẳng ra cổng mà em vẫn thường ra, có người đang đứng đợi sẵn. Em vẫn cứ nghĩ là sẽ có tài xế của gia đình nhỏ ra đón em tại sân bay. Nhưng không, còn hơn cả thế nữa...

Từ xa xa, em đã thấy một bóng hình quen thuộc, một hình dáng quen thuộc. Một điều gì đó rất thân quen, gần gũi đang đứng chờ em. Và một cảm xúc chợt trào dâng. Tự nhiên lại thấy hồi hộp. tim đập loạn xạ, run run.

Rồi cũng tới nơi. Thấy nhỏ đang ngồi đợi, bấm bấm điện thoại. chắc là đang chơi điện thoại. ngồi kế nhỏ còn có một người nữa, là con trai. Chắc là người trong công ty nhỏ hay ai đó, em cũng không quan tâm lắm.

- Em: Chị ơi, em đây nè. Em vội vàng chạy tới với tâm trạng hớn hở, hồi hộp vui mừng xen lẫn hạnh phúc

- Nhỏ: uhm, tới đây đi. Đi lối này, ra thẳng xe luôn. Với thái độ hết sức lạnh lùng. Gương mặt không một xú biểu cảm.

Rồi anh kia, (bây giờ mới biết anh này là lái xe riêng của sếp tổng) mang phụ hành lý của em rồi đi thẳng ra bãi xe.

Ngồi trên xe, anh tài xế ngồi trước. em và nhỏ ngồi phía sau. Ngồi trao đổi công việc, công việc và công việc. chỉ đơn thuần là ngồi trao đổi công việc với nhau. Nhỏ không hề đề cập tới những chuyện khác, nên em cũng không muốn nói. Trong lòng cảm thấy hơi "Fail" một xú.

Ngồi trên xe, em lén nắm lấy tay nhỏ. Nhưng bị từ chối, và khẽ hất nhẹ tay em ra...

Rồi cũng tới nhà của nhỏ. Mọi lần em qua thì tùy lúc, lúc thì ở khách sạn gần đó, lúc thì ở nhà của nhỏ. Sau khi cất mọi hành lý lên phòng. (em ở phòng con trai út sếp tổng, em nó đang đi du học Singapore) Em đi một vòng chào các nhân viên trong công ty bên phía Thái (em biết cũng được khoảng hơn 1 nữa, những người mới thì em không biết.) Rồi xuống chào sếp tổng và vợ sếp tổng. Ngồi ở phòng sếp tổng họp cùng với nhỏ, vợ sếp tổng, và 1 người nữa bên bộ phận kỹ sư về máy móc. Họp khoảng 1 tiếng đồng hồ thì xong.

Nhỏ và người giúp việc nhà nhỏ giúp em mang hành lý lên phòng. (Lúc này vẫn chưa hết hành lý.) mang hành lý tới cửa phòng xong. Em cứ nghĩ nhỏ sẽ nói gì với em, nhưng không, vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, hờ hững với em.

Khác xa với những gì em tưởng tượng lúc còn ở Việt Nam. Mọi thứ thay đổi quá nhanh.

Cảm giác hụt hẫng xen lẫn một chút hơi thất vọng về bản thân mình. Chắc có lẽ em hy vọng quá nhiều, rồi thất vọng lại càng thêm lớn...

Em chán chán nên vào tắm rửa, thay đồ, nằm nghỉ ngơi 1 xú, xong xuôi lúc khoảng 4 giờ chiều (4 hoặc 4, 5 giờ chiều gì đó, không như chính xác lắm.)

Chả buồn đi ra ngoài, em nằm trong phòng ngủ một giấc. muốn quên hết nỗi buồn, quên hết mọi cảm xúc ngày hôm nay đi. Mọi chuyện thay đổi quá nhanh. Nhanh tới mức em không thể nào thích nghi kịp...

Nhỏ hôm nay em gặp không phải là nhỏ của ngày hôm qua. Không còn là một người sống cảm xúc nữa. Nhỏ lạnh nhạt với em. Nhỏ ghét em, không còn thích em nữa? em làm gì khiến nhỏ giận. Hàng tram, hàng ngàn câu hỏi được đặt ra. Nhưng em vẫn không có câu trả lời.

CỐC! CỐC! CỐC! Tiếng gõ cửa phòng vang lên...

Nó khiến em tỉnh giấc...

___* Phần tiếp theo, em sẽ rì vi vu chi tiết những chuyện xảy ra tại Bangkok.

Mọi yêu cầu, ý kiến, mấy bác để lại comment cho em, em sẽ cố giải đáp các thắc mắc của mấy bác

Mong mấy thím, mấy bác tiếp tục động viên, ủng hộ, và comment cho ý kiến.

Mấy ngày nay hơi bận, nên em sẽ cố tranh thủ ra những phần tiếp theo. Hy vọng mấy thím mấy bác không gạch đá, tội em.

16. Chương 16

CHƠI GAME!!

Nhỏ hôm nay em gặp không phải là nhỏ của ngày hôm qua. Không còn là một người sống cảm xúc nữa. Nhỏ lạnh nhạt với em. Nhỏ ghét em, không còn thích em nữa? em làm gì khiến nhỏ giận. Hàng tram, hàng ngàn câu hỏi được đặt ra. Nhưng em vẫn không có câu trả lời.

CỐC! CỐC! CỐC! Tiếng gõ cửa phòng vang lên...

Nó khiến em tỉnh giấc...

Bồng đứng em thấy hơi hộp, nhưng đời hồng như mơ. Thì ra là bác giúp việc lên gọi dậy đi ăn tối, tiện thể đi tới các trung tâm mua sắm với nhỏ. (Ồ Thái, nếu ai đi Thái nhiều thì sẽ biết các trung tâm mua sắm, trung tâm thương mại bên Thái, nó nhiều còn hơn siêu thị tại Việt Nam, cỡ như big C thì nó lớn hơn ở Việt Nam gấp nhiều lần. Tiếng Thái người ta gọi là đi “háng” [/háng/= trung tâm mua sắm]) Cứ mỗi vùng, sẽ có 1 trung tâm mua sắm. Người Thái rất thích đi vào các “háng” này, có nhiều lý do, nhưng lý do phổ biến nhất là trong trung tâm mua sắm, có máy lạnh, mát mẻ.

Nhưng chắc lần này là đi ăn uống với mua sắm một số vật dụng linh tinh trong gia đình và chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. (Mai em phải di chuyển từ Bangkok đi Pataya) Em với nhỏ với anh lái xe (tên là Thongsai) cùng với nhỏ đi tới trung tâm mua sắm tên là The Mall Bang***. Nghe cô giúp việc nói vậy. (Chỗ này em từng đi rồi)

Xuống dưới nhà, em thấy nhỏ cũng chuẩn bị xong xuôi hết rồi, đang ngồi đợi em nữa là xong.

- Nhỏ: Cậu mệt hả? Sao ngủ li bì vậy? Nhỏ hỏi.

- Em: dạ không, không mệt nhưng mà buồn.

- Nhỏ: nhớ nhà hay sao?

- Em: Dạ, tùy chị, muốn nghĩ sao cũng được. (nhỏ thừa hiểu, hay nhỏ cố tình không hiểu??)

- Nhỏ: uhm, thôi, có gì nói sau, có nhớ thì cũng ráng chịu, giờ đi shopping với chị. Mặt tươi lên coi, hay em không thích đi với chị.

- Em. Dạ em thích đi với chị lắm. Nói xong em thấy mình bị lố nên cười cười đánh trống lảng rồi tồ tồ đi thẳng ra xe.

- Nhỏ.... (Nhưng em nghe tiếng cười nho nhỏ từ nhỏ.)

TỰ DỨNG cảm thấy hơi hơi ảm áp.

Cho em xin phép tả nhỏ một xíu. Nhỏ khác với mấy đứa con gái khác mà em biết, bình thường, con gái Thái từ già đến trẻ đều trang điểm rất đậm, bất kể là đi học, đi chợ đi làm hay đi đâu, hễ bước chân ra đường đều trang điểm rất đậm. (Kiểu như mấy hot girl bên mình vậy, cô nào cũng cả kí lớp phấn trang điểm trên mặt.)

Nhưng nhỏ là trường hợp ngoại lệ, bình thường nhỏ chỉ trang điểm nhẹ, son môi đỏ thôi, chứ da mặt không có phấn son gì hết. Nhìn rất là dễ thương. Hôm nay nhỏ mặc áo thun, quần jean, tóc cột cao,, giày thể thao nhìn tươi trẻ, đầy năng lượng, lâu rồi em mới thấy nhỏ vui như vậy. Và em cũng cảm thấy vui lây.

Rồi em với nhỏ với anh lái xe lên xe, đi trung tâm mua sắm. Em với nhỏ ngồi phía sau.

NGOÀI LỀ.

(Kinh nghiệm cho mấy bạn, khi đi xe với người Thái, nếu chỉ có 2 người, mà người đó lái xe, thì bạn không được ngồi phía sau. Bạn phải ngồi phía trước với người ta. Bởi vì nếu bạn ngồi phai sau, người ta sẽ nghĩ mình là tài xế cho bạn. – Cái này em không biết ở Việt Nam, người ta có suy nghĩ giống như vậy không, nhưng ở Thái thì có, người ta phân biệt rất rạch ròi.

Ở Thái, việc phân chia giữa chủ-tớ, theo em là còn tương đối rõ rệt hơn ở Việt Nam. Nếu những nhà khá giả một chút, đều có người làm, và nếu người chủ tốt, thì người làm sẽ gắn bó với gia đình đó rất lâu, có thể kéo dài từ đời này qua đời khác... và việc quỳ xuống mang cơm trà cho chủ là chuyện bình thường ở Thái, giống như trong phim Thái vậy. Đó là xã hội thật của người Thái. Nhưng đối với gia đình sếp tổng thì họ đối xử với những người làm (lái xe, bảo vệ, người giúp việc...) rất tốt, có cả cho đi du lịch nước ngoài nữa,

(theo em được biết thì từng đi Hàn Quốc rồi) , Nên họ cũng đã gắn bó với gia đình sắp tổng lâu lắm rồi, chắc ai cũng phải hơn chục năm, ít nhất là chục năm, theo em được biết là như vậy.

TRỞ LẠI CHUYẾN ĐI “HÁNG”

Em với nhỏ ngồi băng ghế sau, anh lái xe ngồi trước.(Tất nhiên là để lái xe.) Em ngồi sau với nhỏ, nữa muốn nói chuyện, rồi một nữa thì thấy hơi ngại ngại...) Ngồi im alwng một hồi lâu, em mới lấy điện thoại ra, giả bộ chụp hình đường phố. (Nếu khi nào rảnh, em sẽ úp hình lên cho mấy thím xem cảnh vật đường phố Thái xem giống với Sài Gòn hay không) rồi em chụp phía em chán chương rồi, em giờ điện thoại về phía nhỏ, giả bộ chụp hình cảnh vật. Nhưng thực ra là em lén chụp nhỏ. Rồi nhỏ phát hiện được.

- Nhỏ: Có người lén chụp hình ha.

- Em: có đâu.em đang chụp cảnh mà. Ai thèm chụp chị.

- Nhỏ: đưa điện thoại đây kiểm tra.

- Em: no. Never, hehe.

- Nhỏ: vậy mà dám báo không lén chụp hình.

- Em: không chụp thiệt mà.

- Nhỏ: uhm, không chụp thì không chụp.

Cuộc trò chuyện ngắn như vậy, cũng đã phần nào xóa tan đi bầu không khí im lặng. Nhưng chỉ được một lúc rồi lại im lặng như cũ. Nhỏ cứ nhìn xa xăm về phía cửa sổ xe. Vẫn im lặng. Em có cảm giác nhỏ lo sợ, lo lắng điều gì đó thì phải. Hya em đoán nhầm.

Em liếc mạng đưa tay sát sát tay nhỏ định nắm tay nhỏ, nhưng nhỏ thụt tay lại, em hơi què rồi, nên cũng rút tay lại, ngồi lấy điện thoại bấm bấm rồi chơi game.

Hôm đó kẹt xe, với lại tuyến đường đang thi công nên đường hơi xấu. (em nhớ không nhầm thì lúc đó đang thi công thêm một tuyến đường PTS – Tàu điện trên không – Bên Thái có tàu điện ngầm lâu rồi, tuyến đường này chỉ nối dài thêm thôi, đến giờ phút này thì đã xong lâu rồi. Bây giờ nếu có muốn đi tới The mall Bang*** thì đi bus, taxi, PTS gì cũng được. Ai muốn có cảm giác mạnh thì đi xe ôm bên đó, phê còn hơn bên mình nữa, [hoặc đi xe tuk tuk, xe sống thèo.(giống giống xe lam bên mình) mấy ông nội xe này thì chạy kinh vồn, em đi một lần rồi thôi, chả dám có lần thứ 2]) Đường thì xấu, kẹt xe nữa. (Bên Thái chủ yếu là di chuyển bằng xe ô tô nhiều hơn, xe máy rất ít.) Nên kẹt xe phải nói là rất lâu. Đường xấu. Đã lâu, lại càng lâu thêm.

Nhưng em phải cảm ơn nó. Tới đoạn ngã tư, anh tài xế lái xe, thắng gấp. Thế là nhỏ ngã trọn vào lòng em. Em thừa nước đục thả câu. Em ôm lấy nhỏ luôn. Nhỏ vùng vằn dưng như bảo em thả ra, nhưng em đại gì. Em ôm lấy nhỏ khoảng chừng 10 giây thì thả ra. Em nhìn nhỏ, nhỏ đỏ cả mặt, nhưng vẫn không nói gì. Nhìn kute không chịu nổi, kiểu vừa then thùng, vừa xấu hổ, và hơi giận giận yêu một xíu.

Ôm nhỏ vào lòng, cảm giác mềm mại, ấm áp, thơm tho ghê. Bình thường em là người dị ứng với nước hoa. Nhưng sao với nhỏ, mùi nước hoa của nhỏ, em có thể ngửi cả ngày không chán.

Em lấy điện thoại nhắn tin cho nhỏ.

- Em: Dùng nước hoa gì mà thơm vậy?

Nhỏ thấy tin nhắn tới, liếc nhìn về phía em. Ánh mắt giận dỗi như trẻ con.

- Nhỏ: giận rồi, không nói chuyện. >”

- Em: giận gì? Đừng giận mà, năn nỉ, năn nỉ

- Nhỏ: không nói chuyện. >”

- Em: thôi mà.

- Nhỏ: ... *Lần này đúng là nhỏ không trả lời tin nhắn thiệt. Hic.*

Chơi đại, trò chơi nhỏ, hậu quả lớn.

30 phút sau thì cũng đã tới trung tâm mua sắm. Em và nhỏ vào. Anh lái xe đợi ở ngoài.

Trung tâm mua sắm ở Thái như đã nói, rất lớn, bán đủ thứ hết, từ quần áo, đồ ăn, nội thất, xe hơi, xe đạp, băng vệ sinh, bao cao su... đủ tất cả mọi thứ, ngân hàng... bla bla. Đây đủ.) và ở đây cũng thường có các nhân hàng đi giới thiệu sản phẩm, tổ chức các trò chơi nho nhỏ để cho người chơi giành những phần thưởng, và quảng cáo mặt hàng của họ luôn. Mấy nhỏ PG ở Thái thì đẹp, nhưng mặt dâm lắm. Nói chuyện trào chuyện với khách hàng hay lắm. Đội ngũ PG ở Thái tương đối nhiều, và cũng đa dạng, con gái 100% có, bê dê có, (ở Thái người ta gọi là “ka-thoi”, bởi vì bên Thái, người ta tương đối thoáng về vấn đề này) Và được xem là một nghề ở Thái Lan. Nhiều em cũng dễ thương, nhưng nhiều em cũng tương đối liều. Hay làm quá, nhưng tóm lại là vui.

Vào trung tâm mua sắm, em và nhỏ đi mua các thứ dùng trong gia đình nhỏ, rau củ quả, mua vật dụng trong gia đình, mua đồ ăn. Lúc này em đói như con chó sói rồi.

Nhưng được đi mua đồ chung cho nhỏ, em thấy vui, hạnh phúc, gần như là quên đi cả cái đói. Rồi nhỏ dừng lại gian hàng bán đồ các đồ dùng trong gia đình.

- Nhỏ: Cậu có lược với bàn chải đánh răng, kem đánh răng chưa?

- Em: dạ chưa. Em chỉ có bàn chải với kem thôi. Còn lược thì không có. (lúc đó em để tóc đinh, nên không cần lược)

- Nhỏ: uhm, mà cậu để tóc đinh nhìn đẹp á.

Rồi nhỏ quay sang chỗ khác lựa đồ tiếp. *Thấy nhỏ tiếp tục lựa đồ, mua đủ thứ,* rồi nhỏ mua cho em cái khăn mặt.

- Nhỏ: Cậu chưa có khăn mặt đúng không?

- Em: dạ.

- Nhỏ: cậu chưa có sữa tắm, dầu gội đầu đúng không.

- Em: dạ, em quên mang theo.

- Nhỏ: không sao, để chị mua cho. Nhỏ nhìn em cười tươi.

Em cũng nhìn nhỏ cười tươi không kém. Cảm giác của em lúc đó, cứ như là đôi vợ chồng trẻ mới cưới, đi mua sắm các vật dụng để chuẩn bị cuộc sống gia đình, chuẩn bị cho gia đình nhỏ vậy. Cảm giác vui và hạnh phúc. Và trong thoáng chốc, em cứ nghĩ 2 đứa cứ như là vợ chồng thật sự vậy. Một gia đình nhỏ ấm áp sắp được hình thành.

17. Chương 17

NHẤN!!!

Tới giây phút đó, em cảm thấy hồi hộp và rất căng thẳng. Tay chân em bắt đầu hơi có dấu hiệu run. Và cảm giác thừa thãi. Không biết đặt đầu cho yên 2 cái tay. Em vẫn nhìn về phía nhỏ. Nhỏ vẫn nhìn về phía em.

Nhìn mà cả 2 không nói được câu nào. Mặt nhỏ ửng hồng. môi mím chặt, nhỏ nhìn em, Khẽ kiễng gót chân về phía em. Đầu nghiêng về phía bên trái, mắt bắt đầu nhắm lại.

Rồi bỗng dung nhỏ dừng lại. Nhìn thẳng mặt em... rồi...

Khẽ lắc đầu...

Bị môi, ra về từ chối..

Chắc có lẽ là nhỏ không muốn kiss giờ phút này, hoặc thời điểm này, nhỏ chưa sẵn sàng chăng? Em thầm hỏi.

Lúc đó em cũng chỉ biết cầm chặt tay nhỏ. Tay nhỏ bỗng dưng lạnh ngắt. Lạnh nhất từ trước tới giờ. Em lơ mơ, không biết chuyện gì đang xảy ra, trong đầu chỉ hình dung và tư tưởng tượng ra những tình huống, những nguyên nhân tại sao bỗng dưng nhỏ hành động khó hiểu như vậy. Lúc thì như chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng cuối cùng thì lại hành động như vậy.

Trong ánh mắt nhỏ, em cảm nhận được nhỏ đang lo lắng điều gì đó.

Em vẫn còn đang nắm tay nhỏ. Em kéo tay nhỏ và dẫn xuống sân khấu. Chấp nhận chịu thua cuộc. Em không muốn làm những chuyện nếu như nhỏ không thích.

Và lần này, Nhỏ không cho em nắm tay luôn.

- Nhỏ: cậu để tự chị đi xuống được rồi. Nhỏ bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

- Em: dạ,... Em bất ngờ với cả nét mặt và thái độ của nhỏ với em lúc bấy giờ...

Rồi cả em và nhỏ cùng im lặng. Im lặng từ lúc xuống sân khấu kể cả cho đến khi tới gian hàng ăn uống. Tình hình cả 2 vẫn đang trong im lặng. Em mới tìm cách phá đi bầu không khí im lặng hiện tại.

- Em: Chị ă gì? Em gọi cho.

- Nhỏ: Ăn gì cũng được. cậu gọi cho chị luôn.

- Em: dạ, chị đợi em một xíu, em tới kia đổi cuporn (không biết vết đúng lỗi chính tả không nữa) Lá em mang ra.

(Ngoài lề: Ở các “háng”(trung tâm mua sắm) bên Thái, nhiều trung tâm khi tới gian hàng ẩm thực, khách hàng sẽ phải mua cuporn thay cho tiền mặt, tại các quầy đổi, ăn bao nhiêu đổi bấy nhiêu, lỡ ăn không hết, thì có thể đổi ngược lại từ cuporn sang tiền ăm lại được.)

Em mua cho em một phần gói đủ đủ (tiếng Thái gọi là “sóm tâm”) ăn chung với xôi, em thích nhất món này. Lần anfo qua Thái, em cũng đều ăn cho được món này. Và gọi nhỏ một phần bún xào (tiếng thái đọc là “pạt thầy”) và cả 2 món đều cay, em thích ăn cay, đồ ăn Thái, cay cỡ anfo em cũng nuốt được hết.

Mang tới nơi, thấy nhỏ vẫn ngồi thẩn thờ, nhìn về phía xa xa. Và vẫn cảm giác cũ, em cảm thấy nhỏ đang lo lắng một điều gì đó, mà lúc đó em vẫn không thể hiểu được. (Sau này em mới hiểu, em sẽ giải thích và kể lại chi tiết sau) Em đứng quan sát một lúc, thấy nhỏ vẫn trong tâm trạng như vậy. Không có gì thay đổi. Nên em mới mang đồ ăn tới.

- Em: Bún xào của chị nè. *em cười tươi nhất có thể, nhằm xóa tan đi bầu không khí lạnh ngắt đến phát sợ này*

- Nhỏ: uhm, chị cảm ơn. Cậu ăn gì vậy. *nhỏ hỏi với gương mặt buồn thiu*

- Em: dạ, em ăn gói với xôi. Chị ăn đi để nguội.

Rồi cả hai ngồi ăn. Nhỏ vừa ăn, vừa hít hà, vừa thút thít. Chắc có lẽ là cay quá. Em đoán vậy...

Em tính hỏi thăm nhưng lúc ngẩng mặt lên. Thì em thấy nhỏ nước mắt đang rơi. Em giật mình. Tại sao mọi chuyện lại quay ngoắt 180 độ như vậy chứ. Lúc mới vào trung tâm mua sắm, vui vẻ biết bao nhiêu, thì giờ này, mọi chuyện trở nên căng thẳng đến như vậy? Tại sao chứ?

Tạm gác mọi câu hỏi hoài nghi, em quay sang hỏi nhỏ.

- Em: Cay quá hay sao mà chị rút nước mắt luôn vậy?

- Nhỏ: uhm, cay quá. Thôi, chị không ăn được nữa. Cậu ngồi đây xíu đi, chị vào nhà vệ sinh xíu, lát quay lại. Cậu ăn tiếp đi.

Nói xong nhỏ bỏ em lại ngồi đó một mình. Nhỏ đi thẳng một mạch vào nhà vệ sinh

Rõ ràng là nhỏ đang nói xạo. Em tin chắc.

Em theo nhỏ vào nhà vệ sinh.

Em đứng bên ngoài, và lần đầu tiên trong đời, em chứng kiến phút giây khi một người con gái khóc(điều mà em ghét nhất – nước mắt của phụ nữ) em chỉ biết lặng người đứng nghe nhỏ khóc. Đứng nghe từng âm thanh phía bên kia vách tường phát ra. Cách xa chỉ một cánh cửa. Cảm giác khi thấy người mình thích, người mình yêu quý khóc. Nhưng không thể giúp được gì. Là một cảm giác khó chịu, và bất lực.

Một cánh cửa ngăn cách hai con người, hai tâm trạng. Một bên với những suy nghĩ, những câu hỏi nhưng không một lời giải đáp. Một bên với những điều không thể sẻ chia cùng ai. Kể cả với em. Nhỏ vẫn không thể chia sẻ được, đặc biệt là với em, thì càng không thể...

Được một lúc. Tiếng khóc dần dần hết, im lặng... Chắc là nhỏ đã nín.

Cốc! Cốc! Cốc!

- Em: Chị khóc xong chưa? Nếu muốn có thể khóc thêm, em chờ được.
- Nhỏ: ai cho cậu vào đây? Chị ổn. Không sao đâu. Cậu ra ngoài đi. Đây là nhà vệ sinh nữ mà.
- Em: Kệ, có chuyện gì, chị không thể nói với em được hay sao? Mà chị phải vào đây khóc?
- Nhỏ: cậu không hiểu được đâu.
- Em: dạ. Chị lúc nào cũng xem em là một thằng nhóc thôi phải không.
- Nhỏ: Đến một lúc nào đó. Cậu sẽ hiểu.
- Em: một lúc nào? Là mai, mốt? Hay khi nào.
- Nhỏ: không xa lắm đâu.

Rồi nhỏ bước ra ngoài. Phong thái tươi tỉnh hơn lúc nãy. Nhỏ nhìn em cười tươi.

- Nhỏ: đi thôi. Đi về.
- Em: dạ.

Em tính hỏi nhỏ thêm, làm rõ thêm mọi chuyện nhưng thấy nhỏ đã bình thường vui vẻ trở lại, nên thôi. Em không muốn nhỏ lại buồn.

Không khí đã vui vẻ trở lại.

Em và nhỏ vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lúc đi ngang qua cửa hàng trang sức. Em hỏi nhỏ.

- Em: em mua tặng chị cái này ngen. *Em chỉ vào chiếc nhẫn giống giống với chiếc nhẫn lúc nãy.*
- Nhỏ: không cần đâu. Lương cậu được bao nhiêu mà mua cho chị.
- Em:... dạ, em quay mặt đi chỗ khác. Rồi thôi.* bị đụng chạm cái tôi, với lại bị quê khi nhỏ nói như vậy*
- Nhỏ: chị xin lỗi, ý chị không phải vậy. Thôi mà, đừng giận chị.
- Em: dạ, em không giận đâu, chị nói đúng mà. *em nói nhưng thực chất vẫn có chút xịu hơi buồn, chứ chả giận gì nhỏ. Em tin nhỏ không có ý gì, không cố ý nói ra câu đó.
- Nhỏ: Vậy mua tặng chị đi. Lúc nãy hụt rồi. Giờ em đền cho chị, chứ không có tặng gì hết á. Nhỏ lè lưỡi ra, cười rồi nói với em.
- Em: thiệt không? Em mua tặng chị ngen.
- Nhỏ: mua đèn bù cho chị. Chứ tặng cái gì.
- Em: dạ, tặng hay đèn gì cũng được.
- Nhỏ: hì hì, nhỏ cười tươi. *lúc đó em chỉ muốn hun cho một cái*

Xong rồi. Cũng trả tiền xong xuôi. Tổng thiệt hại 8000 baht. Nhưng em thấy vui lắm. Chẳng thấy buồn. Ai nói đại gái thì em chịu. xong em mang tới chỗ nhỏ.

- Em: giờ để trong hộp hay khui ra?

- Nhỏ: để trong hộp, tối về chị khui.

- Em: *chu mỏ ra* hun đền bù lúc này. Em bắt đầu cà rơn.

- Nhỏ: không bao giờ. Nhỏ nghênh mặt lên ra vẻ sang chảnh.

- Em: hề hề. Không thì thôi

- Nhỏ: bleu bleu...

Nhìn nhỏ cứ như con nít vậy.

Xong xui cả 2 ra xe. Lúc này cũng đã khuya lắm rồi.

Anh lái xe mang vác đồ lên xe, cả 3 ra về.

Vẫn vị trí cũ. Em và nhỏ ngồi ghế sau. Đường xá cũng hết kẹt xe rồi. Xe chạy nhanh. Hết tốc lực. Cảm giác nhanh kinh khủng.

Trên xe. Nhỏ lim dim mắt, như thiếp ngủ đi vậy. Em chỉ ngồi ngắm nhỏ. Cảm giác thật bình an nhẹ nhàng. Bỗng...

Nhỏ nắm nhẹ lấy bàn tay em. Mắt hé mở ra, rồi nhìn em cười mỉm. Rồi lại nhắm mắt lại.

Cảm giác cứ như có một dòng điện chạy ngang người vậy. Cảm giác lâng lâng khó tả. Và có chút gì đó huyền bí mộng mị, mơ mộng, nửa tỉnh nửa mê. Chắc cảm giác này còn hơn là được kiss nữa. Gương mặt nhỏ lúc nhắm mắt ngủ (hay vờ ngủ thì em không rõ) vẫn như đang mỉm cười với em. Một nụ cười bí ẩn.

Thoáng chốc. Nhỏ vội buông tay em ra.

Về tới nhà nhỏ.

Kết thúc ngày đầu tiên tới Bangkok, ngày mai sẽ đi công tác Pattaya.

- Em: chị ngủ ngon.

- Nhỏ: cậu cũng ngủ ngon.

- Em: dạ.

- Nhỏ: ủa tay ra* quà của chị đâu?

- Em: *nắm lấy tay nhỏ* đây!!!

- Nhỏ: nhẫn của chị!!! Tay cậu ai thềm. Hihi

- Em: Tại chị không nói rõ chi. Hehe. *rồi em đưa hộp nhẫn cho nhỏ*

- Nhỏ: he he, cảm ơn nhé, phải chi tháng nào cậu cũng qua Thái. Là chị có quà.

- Em: nói sếp tổng tài trợ vé máy bay đi, em qua mỗi tháng.

- Nhỏ: còn lâu. Hihi, méc ba chị bây giờ, ở đó mà...

- Em: hehe. Ai biểu.

- Nhỏ: cậu ngủ ngon.

- Em: dạ, chị ngủ ngon.

Rồi cả 2 chia tay. Ai về phòng người đó.

Em về tới phòng, mệt, đói. Dọn dẹp đồ đạc xong, đi tắm, đánh răng rửa mặt xong rồi lên giường khò khò.

Đi tắm ra. Nhận được 3 tin nhắn.

- Nhóc H*: “Nhớ mua quà cho em ngen anh iu, chụp cái bản mặt anh về cho em xem mặt với, nhớ anh quá”
- Bé T*:"Nhớ giữ gìn sức khỏe, về đây đi chơi với em, em buồn và chán, cô đơn nữa. Nhớ anh. “
- Nhỏ: “Nhìn lên người khác ngủ là không tốt ngen. Hihi, đồ ngốc. Nhấn đẹp lắm, vừa tay.

18. Chương 18

CHUYẾN ĐI PATTAYA

Sáng sớm hôm sau. Em bị đánh thức dậy lúc 5 giờ rưỡi.

- Nhỏ: dậy thôi, chuẩn bị đồ đi Pattaya, hội thảo lúc 10 giờ, mà giờ này còn ngủ.
- Em: dạ. biết rồi,

Quánh răng rửa mặt, thay đồ xong khoảng 6 giờ.

Em lò mò xuống dưới. thấy nhỏ đang ở dưới bếp, kế bên là đồ ăn sáng đã chuẩn bị đầy đủ.

Cơm và trứng chiên, sườn nướng. đầy đủ. Chuẩn bị 2 phần. em và nhỏ.

- Nhỏ: ngồi xuống đây ăn xúu rồi đi.
- Em: dạ, cảm ơn chị.

Hạnh phúc đôi khi là một điều gì đó nhỏ nhoi. Đôi khi chỉ là được ngồi kế bên người mình thích, ăn một bữa ăn. Như vậy là hạnh phúc lắm rồi. Cảm giác cứ như là mỗi sáng được người vợ chuẩn bị đồ ăn cho chồng trước khi đi làm vậy. Và em cũng hình dung ra ngôi nhà hạnh phúc, với em, nhỏ và những đứa trẻ chạy vui đùa trong nhà.

Và niềm hạnh phúc của em như được nhân lên gấp trăm lần khi...

- Bác giúp việc: Hôm nay đi Pattaya hả?
- Em: dạ. sáng nay cháu đi với L*.
- Bác giúp việc: uhm. *rồi nhìn em cười cười*
- Em: có chuyện gì mà cười vui vậy, bác kể cháu nghe với.
- Bác giúp việc: Cậu là sướng nhất rồi.
- Em: sao ạ?
- Bác giúp việc. Sáng nay cô chủ lọ mọ dậy từ sáng chuẩn bị đồ ăn sáng cho cậu đó.
- Em:..... *không nói thành lời.* *chỉ cười cười gãi đầu thôi. Thật sự lúc đó quá bất ngờ*. Em cứ nghĩ là đồ ăn sáng là bác giúp việc chuẩn bị hết. :(*xin lỗi nhỏ ngen*
- Bác giúp việc: Trước giờ nó có nấu ăn cho ai bao giờ đâu.
- Em: thật hả bác?
- Bác giúp việc: uhm, thật, thôi cậu ăn đi kéo trễ. Bác làm việc tiếp đây.
- Em: dạ.

Sau đó một lúc, em vẫn còn lơ lửng trên mây. Vẫn chưa chịu xuống mặt đất, ngồi em cứ nhe răng, tủm tủm cười như 1 thằng dở người, dở hơi vậy.

- Nhỏ: ăn đi, cười cái giề?

- Em: đang vui, cười được không?

- Nhỏ: không. Ăn nhanh rồi đi. kéo trễ.

- Em: yes, baby.

- Nhỏ: baby gì mà baby. Ăn nhanh đi, quýnh cho phát bây giờ.

- Em: tuân lệnh. Hè hè. *Vẫn cười*

- Nhỏ: khìn khìn *rồi quay đi chỗ khác* *nhìn yêu không thể chịu được.*

Rồi xong xuôi. Em với nhỏ lên xe. em với nhỏ đi một xe, sếp tổng và vợ sếp tổng đi một xe. Không biết vô tình hay cố ý, là chủ ý của nhỏ hay của sếp tổng, hay của vợ sếp tổng, em cũng không rõ. Nhưng dù sao mới sáng sớm mà đã “Riêng một góc trời” thế này thì em khoái rồi.

Và tất nhiên, nhỏ là người cầm lái, em là người ngồi kế bên.

Xong xuôi, cả 2 xe khởi hành. Cảm giác 2 người, cùng nhau ngồi trong một xe, thật là thích, em khoái như vậy. Chả khác gì phim Hàn Quốc.

- Nhỏ: cười gì mà cười tít cả mắt?

- Em: dạ, mới sáng sớm mà thấy vui rồi, nên cười. được không?

- Nhỏ: vui gì?

- Em: sáng sớm có người chuẩn bị đồ ăn sáng, giờ có người lái xe đưa đi. Vậy là sướng nhất thế giới rồi.

- Nhỏ: ai chuẩn bị đồ ăn sáng? Xì.

- Em: ai ta? Không biết nữa.

- Nhỏ: không thèm nói chuyện với cậu nữa. Nhỏ quay mặt vào vô lăng.

Start xe, nhấn ga và chạy, xe bắt đầu chuyển bánh.

Suốt cả quãng đường, em gần như một tư thế, nghiêng đầu về phía nhỏ, nhìn ngắm nhỏ. Có cái tật sửa mãi mà không được. Nhìn nhỏ rồi là chả muốn dời mắt. tật này chắc suốt đời này, chả bao giờ bỏ được.

- Nhỏ: nhìn gì mà nhìn quài vậy?

- Em: em đang ngắm đường mà.

- Nhỏ: sao không đi mà ngắm phía cậu.

- Em: phía em xấu, chả có gì ngắm. phía bên chị đẹp hơn.

- Nhỏ: xạo, không nói chuyện với cậu nữa đâu. >”

- Em: em nói thiệt mà. Giờ chị muốn chứng minh không?

- Nhỏ: chứng minh đi!!!

- Em: ok, để em chứng minh.

Em cầm lấy tay nhỏ.

Em: Đây nè!! Nhờ có người này mà phía cảnh đẹp bên chị đẹp hơn bên em gấp tỉ lần. bây giờ em mà bị quẹo cổ là tại chị hết.

Nhỏ: Ai cho mà nắm tay tự tiện quá ha. Để chị lái xe.

Em: em chứng minh xong rồi.

Nhỏ:... mặt ửng hồng, cộng thêm ánh nắng mặt trời chói vào, khiến nhỏ càng thêm rạng rỡ đầy sức sống, căng tràn sức sống.

(Tất nhiên lúc này nhỏ đang cầm vô lăng 1 tay, tay kia để bên tay ga) – (Chứ nhỏ mà cầm vô lăng bằng cả 2 tay, cho tiền em cũng không dám rờ vào. Chỉ sợ chưa kịp chứng minh thì đã “lên trần”)

Suốt trên đoạn đường. em và nhỏ trò chuyện đủ thứ chuyện hết. Và có một chuyện àm em đến giờ vẫn còn nhớ rất rõ.

- Em: cho em hỏi chuyện này được không?

- Nhỏ: Thế này giờ hỏi biết bao nhiêu chuyện, thì hỏi tiếp đi, bày đặt giả bộ xin phép.

- Em: tại chuyện cá nhân của chị, tự nhiên em muốn biết thôi.

- Nhỏ: hỏi đi, nếu trong giới hạn cho phép thì chị trả lời.

- Em: chị thích mẫu con trai như thế nào?

- Nhỏ: sao? Tính tán tỉnh chị hả?

- Em: chị trả lời em đi, hông cho hỏi lại.

- Nhỏ: thích con trai cao hơn cậu một chút, tóc dài hơn cậu một chút, mũi cao hơn cậu một chút. Mắt to hơn cậu một chút, đẹp trai hơn cậu một chút...

- Em: là sao em không hiểu.

- Nhỏ: thì là vậy đó.

- Em: chị nói thật chứ?

- Nhỏ: Thật.

- Em: thế sau này, chị muốn một gia đình thế nào?

- Nhỏ: chị muốn một gia đình nhỏ, đơn giản, không cần giàu có. Chỉ cần người đó yêu thương chị và các con sau này của chị. Vậy là đủ.

Và em thấy gương mặt nhỏ khi trả lời câu hỏi này, có một chút gì đó thoáng buồn trên gương mặt.

- Nhỏ: thế cậu muốn mẫu bạn gái của mình sau này phải thế anfo?

- Em: chờ em xúu...

Em quay sang ngắm nhìn nhỏ từ đầu tới chân.

- Em: cao ráo, người Thái, đẹp, da trắng, tóc đen đen, vàng vàng. Mũi cao. Miệng xinh, nhìn là muốn cắn. môi đỏ. Hay khóc nhè, không thích chia sẻ tâm sự với người khác, cứ thích tự mình làm khổ mình. Và...

- Nhỏ: chị có khóc nhè đâu.

- Em: ơ, em có nói chị đâu. Em đang miêu tả bạn gái tương lai của em mà. Hay là chị...? hehe

- Nhỏ: lại đổ mặt, quay đi chỗ khác. Không thêm nói chuyện với cậu nữa.

- Em: em chứ miêu tả hết mà.

- Nhỏ: vẫn tiếp tục lái xe* không thèm nhìn em nữa.

- Em: và người đó phải giống chị, ít nhất là 99.9 %

- Nhỏ: Nếu có người giống chị 99.9%, em sẽ yêu người đó đúng không?

- Em: tất nhiên. Hehe.

- Nhỏ: uhm. Nhỏ chỉ nhìn em rồi cười, vẫn là nụ cười buồn ấy.

Một gia đình nhỏ đag hiện hữu trong trí tưởng tượng của em. Với em, nhỏ và một vài thiên thần nhỏ. Nhưng em vẫn cảm nhận nhỏ thoáng buồn chuyện gì, khi nhắc tới chuyện lập gia đình. Nhưng không dám hỏi, chỉ sợ làm nhỏ buồn thêm

Cả 2 tiếp tục hành trình. Nhỏ vẫn lái xe. Em vẫn làm bạn đồng hành kể bên. Trò chuyện say sưa với nhỏ không biết mệt mỏi là gì.

Khi mà làm những công việc mà bạn thích. Bạn sẽ cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh. Rồi cũng tới khách sạn, nơi diễn ra hội nghị triển lãm, và cũng là nơi họp của em ngày hôm nay.

- Sếp tổng: cậu mệt không?

- Em: dạ, không mệt xíu nào. Bác có mệt không? (em chỉ xưng bác cháu giống như trong gia đình vậy, chứ không gọi sếp là sếp, quen miệng rồi)

- Sếp tổng: không mệt lắm. Mà con L* lúc này chỗ cậu đi ổn không?

- Em: dạ, tốt lắm ạ.

- Sếp tổng: uhm. Thôi, vào bên trong đi dạo triển lãm xíu rồi vào họp luôn.

Về các hội chợ triển lãm, ở Việt nam và ở Thái thì khác nhau rất nhiều. các gian hàng bên Thái được làm rất kỹ lưỡng, to, có rất nhiều quà lưu niệm cho khách tham quan. Đồ ăn đồ uống miễn phí. Các phần thưởng rút thăm cũng vô cùng giá trị. Một điều hấp dẫn nữa là PG được thuê trong các gian hàng vô cùng xinh đẹp và sexy (Hồi đợt năm nào ở Việt Nam, hội chợ triển lãm xe máy ô tô gì mà bên quận 7, có múa cột, bị lên báo, báo chí ì xèo một thời gian, nhưng mà với những chuyện như vậy, bên Thái có mà đẩy ra. Xem như chuyện bình thường.)

Em vừa đi, vừa xem sản phẩm, và mắt thì hoạt động liên tục từ gian hàng này qua gian hàng kia “Nó” cứ lơ lơ như vậy, đập vào mắt em như vậy, em không nhìn không được.

Xong rửa mắt hết một vòng triển lãm, em vào họp với mấy sếp bự bên Thái, ngồi họp trong vòng 2 tiếng. nghe mà muốn nhức não.

Em ngồi kể bên nhỏ, nhỏ ngồi kể bên sếp tổng. Sếp tổng ngồi kể bên vợ sếp tổng.

Lúc cuộc họp còn khoảng 15 phút, em ngồi, nhìn thấy nhỏ hơi lim dim mắt nên có gọi nhỏ nhỏ, kêu nhỏ dậy, nhưng không nghe.

Em lấy chân khều nhỏ. Vẫn im lặng. em mới nắm lấy tay nhỏ. Khều gọi nhỏ dậy. Nhỏ mới giật mình dậy. Nhưng rồi nhỏ nắm chặt tay em lại luôn, không chịu thả. Không biết tại sao nhỏ lại làm như vậy nữa. Rồi còn nở một nụ cười đều đều nữa chứ.

Em không biết phải xử trí thế nào. Kể bên là sếp tổng, vợ sếp tổng và mấy ông tai to amwtj bự khác. Giờ làm gì cũng không tiện.

- Em: chị thả tay em ra đi. Đang họp mà.

- Nhỏ: không.

- Em: lát về em cho chị năm thối mái, giờ thả tay ra.

- Nhỏ: ai thối,

- Em: thế sao giờ chị lại nắm?

- Nhỏ: chị thích.

Ồn giời. buổi họp vừa xong. Mọi người đứng vậy vỗ tay, bắt tay nhau, chào ra về.

Lúc đó, nhỏ mới chịu thả tay ra. Và chào mọi người. Lúc đó chính thức buông tay nhau ra. Khỏe. Không ngờ nhỏ nắm tay mạnh như vậy, có vết lằn lên cả tay.

Họp xong xuôi. Em mới đi theo nhỏ.

- Em: sao tự nhiên lúc này chị nắm tay em chặt vậy? có dấu luôn nè.

- Nhỏ: chị phạt cậu.

- Em: phạt gì? Em có làm gì sai đâu.

- Nhỏ: phạt cậu tội lúc này nhìn lung tung. Cần nhìn những thứ không cần nhìn. Nhìn thấy mà phát ghét.
đôi mắt nhỏ hơi hơi đáng sợ

- Em: chị ghen à? Em hỏi.

- Nhỏ: uhm, chị đang ghen.

.....

19. Chương 19

CHIỀU PATTAYA

- Nhỏ: uhm, chị ghen.

Thú thật, nghe 2 chữ “chị ghen” mà em cảm thấy vui không chịu nổi. Bởi vì không ai mà lại đi ghen người đứng nước lã hết. Cảm giác vừa vui vừa hạnh phúc, vừa sướng. Nhìn mặt nhỏ lúc này, em thấy mắc cười và thấy thương thương. Nhìn đáng yêu nhất từ trước đến giờ. Nhỏ nhìn em chăm chăm. Còn em thì lúc đó vì sướng quá nên chỉ biết cười tít cả mắt thôi.

Nhỏ nói như vậy, còn hơn cả nói lời yêu với em nữa. Cảm giác lâng lâng như đang đi trên mây vậy.

Vừa thay lúc đó sếp tổng, vợ sếp tổng và mọi người ủa ra. Nên em và nhỏ phải tạm dừng phút giây cảm động tình cảm lãng mạn lại.

- Sếp tổng: 2 đứa ra đây lúc nào? này giờ ba không thấy.

- Nhỏ: dạ, con gặp cậu *T (tên em) có chút chuyện. về chuyện hợp khi này, con không hiểu, tính hỏi cậu ta.
nhỏ nháy mắt với em

Này giờ có hỏi han gì về chuyện hợp hành đâu. Toàn bàn về chuyện tình thương mến thương của em với nhỏ thôi. Giờ còn thêm chiều nháy mắt nữa chứ. Nên em đành tát nước theo mưa với tâm trạng hồ hởi phấn khởi. Và nhìn nhỏ một cách trìu mến nhất có thể.

- Em: dạ, có chút xíu chuyện HIỂU NHẦM về dây chuyền máy móc và việc tìm kiếm dây chuyền sản xuất mới thôi ạ. * Không biết nhỏ có hiểu những gì em nói không?* Tất acr chỉ là hiểu nhầm thôi mà nhỏ.

- Nhỏ: Không có HIỂU NHẦM gì hết ạ. Con không biết vấn đề đó thiệt mà. HIỂU NHẦM gì mà kì vậy. Nhỏ cố tình troll em.

- Em: Thế chị không hiểu chỗ nào?

- Nhỏ: Thế HIỂU NHẦM là sao? RÕ RÀNG NGAY TRƯỚC MẮT chị như vậy. Không HIỂU như vậy thì PHẢI HIỂU NHƯ THẾ NÀO?

- Em: không phải như vậy thiệt mà. EM ĐÃ NÓI LÀ HIỂU NHẦM rồi mà, chị phải TIN em.

- Nhỏ: CHỊ TẠM TIN cậu vậy. CẬU PHẢI CHỨNG MINH ĐI.

- Em: dạ.

- Sếp: 2 đứa bay này giờ nói chuyện gì? Sao ba không hiểu gì hết.

- Nhỏ: dạ, không có gì đâu ba.

Nghe câu hỏi của bác sếp tổng, em với nhỏ mắc cười muốn bể bụng mà không dám cười. đành cắn răng hóp bụng lại để không cười thành tiếng. Rồi nhanh chóng giải tán rồi đi chỗ khác

Em tách ra đi chỗ khác, tìm cách CHỨNG MINH mà vẫn chưa tìm ra cách. Em đi dọc bờ biển. (nơi em tổ chức hội thảo là một trung tâm hội nghị, nằm sát biển, cũng tương đối đẹp, thua biển Nha Trang ở mình, nhưng được cái khá sạch sẽ) suy nghĩ không biết tìm cách nào để chứng minh.

Thì lúc này nhỏ ở đâu đi tới. mặc trang phục biển. em sẽ không tả về nhỏ nữa. Bình thường thì nhỏ sexy đẹp như thế nào rồi. giờ thêm trang phục dạo biển thì mọi người cứ tùy cấp số nhân mà nhân lên. Giả sử lúc đó mà có hàng trăm đứa con gái khác đứng xung quanh cũng không thể nào khiến em rời mắt khỏi nhỏ được. đi biển thôi, có cần đẹp như vậy không.

Nên em xin phép được miêu tả nhỏ lúc này. AI không thích thì có thể bỏ qua phần này. Trang phục biển của nhỏ phải nói là chuẩn không cần chỉnh. Kính râm, nón dây cối, loại vành rộng, quần thì chỉ là loại quần jean ngắn thôi. Áo thì bên trong mặc áo tắm xanh lá cây, nhưng bên ngoài mặc thêm một cái áo ren mỏng đen. nhìn vào thì không thể nào rời mắt được. Nhìn vào vừa sang trọng, vừa quý phái nhưng cũng vô cùng gợi cảm và sexy. Gợi cảm không có nghĩa là hở hang. Chắc cái này đúng với nàng.

- Nhỏ: đang làm gì đó?

- Em: đi dạo.

- Nhỏ: đi dạo làm gì?

- Em: tìm cách.

- Nhỏ: cách gì?

- Em: Tìm cách chứng minh lúc này chỉ là hiểu nhầm.

- Nhỏ: thế tìm ra cách chưa?

- Em: chưa, bởi vì đó là sự thật hiển nhiên rồi. giờ bắt em chứng minh đó là hiểu nhầm, chẳng khác nào bắt em chứng minh TUNG CỬA đồng dân.

- Nhỏ: chỉ giỏi được cái miệng. nói giỏi.

- Em: em nói thật mà. Chị bắt em chứng minh. Thế giờ chị muốn xem chứng minh bằng lý lẽ hay bằng hành động.

- Nhỏ: tùy cậu.

- Em: vậy em chọn bằng hành động.

Dứt lời xong, em tiến tới bế nhỏ, đi thẳng xuống biển. mặc cho nhỏ í ới kêu.

- Nhỏ: Thả ra, chị không biết bơiiiii

- Em: em biết bơi mà. Lo gì.

- Nhỏ: nhưng chị không biết bơiiiii

- Em: thế chị tin em không? Hehe.

- Nhỏ: không tin. Không thèm tin.

- Em: sao chị lại không tin? Em có làm gì đâu.

- Nhỏ: ai biểu cậu nhìn mấy đứa con gái khác. Mà không nhìn “người khác”

- Em: nhìn người nào?

- Nhỏ: không biết, muốn nhìn ai thì nhìn.

- Em: vậy từ giờ trở đi, em chỉ nhìn ngắm mỗi chị thôi ngen.

- Nhỏ: *đỏ mặt* Ai cho mà nhìn. Mà ngắm.

- Em: em vẫn cứ thích ngắm, làm gì nhau.

- Nhỏ: kệ cậu.

- Em. He he. Vậy em mặc định là chị đồng ý rồi.

- Nhỏ: *im lặng*

- Em: mà bây giờ em mới biết chị không biết bơi

- Nhỏ: kệ, không biết bơi thì sao?

- Em: sao đâu, khó tính ghê. He he, chị muốn học bơi không? (10 người thì hết 11 người đều sẽ hỏi câu này giống em)

- Nhỏ: dạy free chứ?

- Em: tất nhiên.

- Nhỏ: vậy thì học.

Rồi sau đó, em và nhỏ quần quật với nhau ngoài biển, để thực hiện nhiệm vụ tập bơi cho nhỏ. Cảm giác tập bơi cho người mình thích thì chắc là sung sướng như thế nào rồi chứ giề?

Và sự hờn dỗi lần này của nhỏ cũng khiến cho em vui nhiều hơn, thêm niềm tin nhiều hơn. Và có thêm một tia hy vọng giữa mối quan hệ của em với nhỏ. Hy vọng mối quan hệ sẽ tốt đẹp hơn, tiến triển xa hơn mối quan hệ hiện tại. Osin cấp cao và con gái sếp tổng.

Đôi khi cũng tự hỏi, những giây phút hạnh phúc như thế này sẽ kéo dài được bao lâu, mấy ngày, mấy tháng mấy năm. Mấy phút hay mấy giây, hay chỉ là hạnh phúc thoáng qua chốc lát.

Và em cũng chỉ biết tận hưởng từng phút giây được kể bên nhỏ. Trao cho nhua những niềm vui, những hạnh phúc mà không phải lúc nào cũng sẽ trả qua.

Tắm biển thỏa thuê, em và nhỏ cùng nhau đi dạo bãi biển. này cũng đã xế chiều rồi.

Không gì hạnh phúc hơn việc cùng nhau nắm tay người con gái mình thích đi bên nhau suốt quãng đường hoặc suốt cả cuộc đời.

- Em: nếu có một điều ước, chị ước gì?

- Nhỏ: ước gì chị sẽ giống như bao nhiêu người con gái bình thường khác.

- Em: là sao?

- Nhỏ: là vậy chứ sao.

- Em: chị nói chuyện khó hiểu quá.

- Nhỏ: rồi cậu cũng sẽ hiểu thôi.

Và nhỏ nắm lấy tay em, cùng nhau đi dạo biển dưới cái nắng chiều hoàng hôn...

Và sau buổi tối hôm sau. Em đã phần nào hiểu được những câu nói những lời nói của nhỏ. Và cũng như những điều mà nhỏ chưa bao giờ nói với em.

20. Chương 20

CÓ NHỮNG BUỔI TỐI NHƯ THẾ!!

Buổi tối ngày hôm đó, em và gia đình nhỏ ở lại Pattaya để dự party cùng với mấy sếp khác(mấy ông to bụng bụng của những công ty khác, là đối tác, khách hàng của công ty mẹ tại Thái Lan)

Không khí diễn ra vô cùng sang trọng, được tổ chức ngoài trời, nằm kế bãi biển. (cũng gần chỗ lúc chiều em và nhỏ đi dạo.) Những vị khách khác đều đã có mặt tại đây. Và nhân vật chính, nhỏ cuối cùng cũng

đã xuất hiện (Sếp tổng và vợ sếp tổng đánh lễ, không đến buổi tiệc). Và vẫn đẹp như mọi lần, đẹp mọi góc cạnh, mới ánh nhìn. Và không chỉ riêng em, kể cả những vị khách khác cũng vô tình hay cố ý, vẫn đưa ánh mắt lên nhìn nhỏ. Và điều này cũng khiến em không cảm thấy dễ chịu cho lắm. Mặc dù cho đến giờ phút này, em vẫn chưa là gì của nhỏ...

Buổi tiệc chia làm 3 phần. Phần 1: các quan khách lên chia sẻ về cảm nhận, về công ty, giới thiệu bản thân, bla bla. Phần 2: nhập tiệc, phần 3: tổ chức khiêu vũ, nhảy nhót các thứ.

Phần 1, phần 2 diễn ra vô cùng suông sẻ và bình thường. em ngồi kế nhỏ, chăm sóc cho nhỏ từng, và nhỏ cũng vậy, mang thức ăn nước uống về cho cả 2, em cảm thấy vui và hạnh phúc. Không biết nhỏ có chung cảm giác giống em không? Hay chỉ mình em có cảm giác đó.

Đôi lúc em vẫn nghĩ, đây có phải là tình cảm xuất phát từ cả 2 hay không? Hay nó chỉ đến từ một phía? Chỉ là những ảo tưởng và những cảm giác rung động nhất thời...?

Về bữa tiệc, phần 1 phần 2 xong. Các quan khách khác cũng đã ăn uống no say. (Trong những buổi tiệc, thì bên Thái người ta ít uống bí, uống rất ít. Người ta chỉ uống rượu, bình thường người ta uống rượu chung với đá. Về uống bia rượu thì bên Thái phải gọi Việt Nam mình bằng cù.) Và phần 3 cũng đã bắt đầu.

Tiếng nhạc du dương được vang lên. Bên trên sân khấu có một ban nhạc sẵn sàng để chơi những bản nhạc nhẹ nhàng dành cho các quan khách có thể tiến hành bắt cặp nhảy với những bạn nhảy mà mình chọn. Và các quan khách đều tỏ ra rất thích thú thi nhau bắt cặp, nhảy rất hào hứng. Phần đầu là nhảy kiểu khiêu vũ, phần sau mới là nhảy free style.

Em từ nhỏ tới lớn có biết nhảy đầm là cái quái gì, có ăn được hay không? Nói chung là không biết nhảy đầm nhảy áo là gì cả. lúc mọi người bắt đầu, em chỉ ngồi nhắm thức ăn và xem thôi. Nhỏ thì ngồi kế bên em, ăn uống và trò chuyện với em. Chỉ cần vậy là em cảm thấy vui và hạnh phúc lắm rồi. Nếu như mọi chuyện cứ kéo dài như vậy, đừng có ai xen vào thế giới riêng của em và nhỏ thì tốt biết mấy...

- Xin lỗi, anh đã có ai nhảy cặp chưa ạ?

Em quay lại, thì thấy một cô gái đang đứng phía sau lưng em. Đang nhìn em và đưa tay ra, như đang mời bạn nhảy. (Chắc nhỏ này là con gái của một sếp nào đó của công ty đối tác. Hoặc là đại diện cho công ty nào em cũng không rõ)

Em quay lại tính từ chối. Và cũng định từ chối rồi.

- Em: xin lỗi, tôi không biết nhảy.

- Em sẽ giúp anh nhảy.

Rồi chẳng kịp để tôi trả lời từ chối tiếp. Nhỏ kéo tôi ra ngoài và bắt đầu các bước nhảy.

(Nói về độ bạo dạn thì con gái Thái chắc hơn con gái Việt nam, cá nhân em đánh giá thấy như vậy)

Tôi như giật mình, một phần vì trước giờ không biết nhảy, một phần vì người ngồi kế bên em. Lúc bị kéo thẳng ra ngoài, em lên nhìn nhỏ với ánh mắt vô tội, kiểu như bị hại vậy. (Nhưng cái này là em bị động thiệt) Và như thường lệ. Tôi nhìn về phía nhỏ, nhỏ lại quay lưng nhìn đi hướng khác.

Cảm thấy bối rối về cả 2.

Rồi tôi cũng bị cuốn vào nhiệm vụ nhảy đầm. Một người không biết nhảy đầm là gì như em thì chỉ biết đứng và làm theo mọi chỉ dẫn của cô bé đó thôi.

- Anh đặt tay lên đây nè. Rồi nhỏ nắm lấy tay tôi, tay phải đặt lên vai, tay trái ôm ngang eo.

- Còn bước chân thì anh cứ bước và di chuyển theo em là được. Em bước chân nào thì anh cứ việc tiến hay lùi theo em. Sang trái hoặc sang phải theo em. Vậy là xong.

- Anh thấy dễ không?

- Em: khó! Trước giờ anh không biết nhảy.

- Anh cứ tập dần dần đi. Không khó lắm đâu.

- Em: Àh, anh chưa biết tên em.
- Em tên P*. Còn anh tên gì?
- Anh tên *T. Người Việt Nam.
- P*: đùa, haha, anh xạo quá.

(Cái này không phải tự cao tự đại hay khoe khoang gì. Nhưng nếu em đi Thái thì 99.9% đều nghĩ em là người Thái. Bởi vì lúc nói chuyện với người Thái, hầu như không ai nhận ra em là người Việt Nam, cho đến giờ phút này thì những người Thái em từng gặp, kể cả những người lái taxi hay cho đến bạn bè của em bên Thái, đều không biết em là người Việt cho đến khi em tự nhận là người Việt. Còn ai nói em chém gió thì em chịu.)

- Em: anh nói thật mà. Thế giờ nếu như anh là người Việt thì sao?
- P*: Thì kệ anh.

Em và P* vừa nhảy (thật ra chỉ có P* là nhảy, em chỉ đóng đờn đưa lắc lư như khúc gỗ trôi sông vậy) em vừa nhảy với P* nhưng tâm trí thì vẫn còn đang ở chỗ nhỏ. em nói chuyện với P* nhưng mắt thì cứ nhìn về phía nhỏ. Xem thử nhỏ có động tĩnh gì hay không? Nhưng nhỏ vẫn cứ thấy có động tĩnh gì cả... Vẫn ngồi uống một mình. Và gương mặt có vẻ không vui.

- P*: anh nhảy với em mà nhìn đi đâu đó?
- Em: có đâu, đang nhảy bình thường mà.
- P*: vậy anh là người Việt Nam thật hả?
- Em: uhm.
- P*: sao lại biết tiếng Thái vậy?
- Em: anh học tiếng Thái mà.
- P*: sao lại chọn tiếng Thái?
- Em: Tại anh thích con gái Thái. *rồi em giả bộ trêu, nhìn thẳng vào mắt P* *
- P*:...

Dậm chân em một cái rõ đau. Và em bất ngờ nên bị vấp chân luôn, ngã cái ào về phía P*. May mà P* đỡ em kịp, chứ không chắc vồ ếch luôn, là có nước nhục chết luôn.

Và cứ như vậy em và P* vừa lắc lư nhảy, vừa trò chuyện. Vì tiếng ồn xung quanh cũng như tiếng nhạc nên phải ghé sát tai nói chuyện với nhau mới nghe được. Cứ mỗi lần phải ghé sát tai nhau nói chuyện là một phần em sống giả. Là phải lén nhìn về phía nhỏ. Nhưng vẫn thấy nhỏ quay lưng về hướng khác. Vờ như không quan tâm. Nhưng lúc nói chuyện với P*. Em vẫn có cảm giác như có cặp mắt vô hình đang theo dõi vậy. Lạnh cả sống lưng.

Và lần này cũng như mọi lần. em quay lại. Nhưng không thấy nhỏ ngồi vị trí cũ nữa. em đảo mắt một vòng, vẫn không thấy đâu. Nhưng nhìn lại lần nữa. Thì thấy nhỏ đang nhảy với một anh chàng nào đó. Cũng đẹp trai. Chắc đẹp trai hơn em...

Và lần này, em lại bị đặt vào vị trí của nhỏ như lúc này.

Và lần này, mắt của em chỉ còn nhìn về phía nhỏ.

Và lần này. Nhỏ lại nhìn về phía em, cười rất tươi.

Wtf? Khó hiểu. Chắc giờ em mới có chung cảm giác của nhỏ. và mặt em lúc này chắc cũng giống như nhỏ. Không cảm xúc. Không diễn tả được, khi thấy nhỏ ôm eo choàng vai với một người. người đó không phải là em. Và em cũng đang ôm eo choàng vai một người, người đó cũng chẳng phải là nhỏ...

Cảm giác tréo ngoe!!

- P*: tập trung nãy đi. Nếu không muốn bị dẫm chân lần nữa.

- Em: uhm, anh biết rồi.

Và đây có phải là cảm giác ghen hay giận hơn vợ hay không. Nhưng lần này, em ôm eo và nhảy nhiệt tình hơn lúc trước. Di chuyển nhiều hơn và nhảy chủ động hơn trước. Và tất nhiên mắt em vẫn chỉ hướng về phía nhỏ.

Trái ngược với những lần trước kia. Em nhìn nhỏ. Và nhỏ nhìn em.

Rồi trò chơi đấu trí cũng đã hạ màn, người thua cuộc là em. Em đã chấp nhận thua cuộc, chấp nhận vẫy cờ trắng khi không thể tiếp tục chấp nhận nhìn thấy cảnh đó nữa. Cảnh nhỏ đang nhảy múa bên cạnh người khác.

- Em: cho anh dừng lại nhé. Anh không nhảy nổi nữa.

- P*: sao vậy? anh mệt rồi hả?

- Em: uhm. Anh có chút chuyện cần giải quyết.

- P*: vậy anh phải hứa với em một chuyện.

- Em: chuyện gì? Sao cũng được.

- P*: nếu sau này em có đi Saigon, thì dẫn em đi chơi một ngày.

- Em: uhm, chuyện nhỏ.

Hứa xong, em chào tạm biệt P* và quay lại chỗ ngồi cũ, ngồi đó đợi nhỏ.

Còn P* thì nhanh chóng tìm được người nhảy mới. em cũng không quan tâm cho lắm.

Ngồi nhìn nhỏ và bạn nhảy của nhỏ nhảy mà em muốn phát điên, nên giờ mới cảm thấy phục tính chịu đựng và sự bình tĩnh lúc nãy của nhỏ.

Rồi cũng đến giới hạn của nó. Em đành nhồm đít lên.

- Em: xin lỗi. cho tôi mượn bạn nhảy của anh một xíu được không?

- Ok, được thôi.

Mọi chuyện cũng không đến nỗi quá khó khăn.

Em ôm nhỏ và tiếp tục điệu nhảy đó.

- Em: mình đi về khách sạn thôi. Khuya rồi.

- Nhỏ: uhm. Về thì về.

Rồi suốt quãng đường từ chỗ tổ chức tiệc, không ai nói với ai câu nào. Không ai mở miệng trước. im lặng. nhỏ im lặng, em cũng im lặng. Hết như không ai muốn nhắc tới chuyện nhảy nhót vừa rồi.

Và sự im lặng kiệm lời của em và nhỏ kéo dài cho đến khi em và nhỏ về tới Bangkok.

Suốt cả quãng đường từ Pattaya về Bangkok. Không ai nói với ai nữa lời. Nhỏ lái xe và em là người ngồi.

... Sự im lặng vẫn kéo dài.

Rồi buổi tối ngày hôm sau, buổi tối cuối cùng em ngủ lại trước khi về lại Saigon vào sáng mai.

Tối hôm đó. Em nhỏ và gia đình nhỏ được sắp tổng dẫn đi ăn ở gần khu trung tâm mua sắm Siam Pragon. (chỗ này nó bự thì thôi rồi. ai muốn biết thì google search, hầu như khách du lịch Việt Nam nào qua đây đều ghé vào đây,) đi ăn chán chường no nê xong thì về.

Về tới phòng chắc khoảng 9 giờ tối, Tất cả mọi người chia tay nhau, ai về phòng nấy.

Em tranh thủ soạn đồ chuẩn bị hành lý để ngày mai ra sân bay. Sắp xếp đồ đạc tắm rửa xong chắc vào khoảng 10 giờ tối. Em tắt đèn đi ngủ.

- Cốc ! Cốc! Cốc!

Có tiếng gõ cửa phòng em.

- Em: ai vậy ạ?

Vẫn không có tiếng trả lời.

Em ra ngoài mở cửa và thấy nhỏ đang đứng đợi ở ngoài.

- Em: ủa, chị chưa ngủ hả?

- Nhỏ: uhm, chị không buồn ngủ.

- Em: dạ, có chuyện gì không chị?

- Nhỏ: có, chị vào phòng cậu được không?

- Em: như vậy có tiện không?

- Nhỏ: cậu cứ như thế mãi. Hèn gì tới giờ vẫn ế.

Nói rồi nhỏ đi thẳng vào phòng em, mặc cho em có đồng ý hay không. (mà cũng đúng, đây là nhà của nhỏ mà)

Vào phòng, nhỏ tiến tới ghé ngồi đợi em. Nhìn sắc mặt hơi căng thẳng và có chút gì đó buồn buồn. em lại không biết bắt chuyện gì, lại hỏi câu hỏi vừa mới hỏi xong.

- Em: có chuyện gì không chị?

- Nhỏ: cậu không còn câu hỏi nào khác hả?

- Em: dạ. tại em thấy chị kì kì, lạ lạ.

- Nhỏ: kì lạ gì? Có cậu mới là người kì lạ.

- Em: em có gì đâu mà kì lạ.

- Nhỏ: thế chuyện hôm trước ở gian hàng triển lãm, rồi chuyện ở buổi party, cậu giải thích thế nào.

- Em: em xin lỗi mà, mọi chuyện em đều em sai. Nhưng...

- Nhỏ: hôm trước cậu bảo cậu chỉ ngắm chị thôi mà, rồi tối hôm qua, cậu lại bỏ chị đi nhảy đầm, khiêu vũ với người khác.

- Em: em xin lỗi, tại tối hôm... em... em không biết phải xử trí sao cả.

- Nhỏ: giờ liệu có tin được lời cậu nữa không đây.

- Em: dạ, em sẽ làm cho chị phải tin em.

- Nhỏ: cậu trước giờ chỉ vậy, chỉ giỏi nói.

- Em...

Nhỏ nói xong. Lúc đó, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, hay cái lá gan chuột nhắt của em bỗng dung phát điên lên. Em tiến tới ôm nhỏ vào lòng, và hôn lấy nhỏ. Nụ hôn môi đầu tiên giữa em và nhỏ. mặc cho nhỏ có cho hay không cho, có đồng ý hay không đồng ý.

Là giây phút hạnh phúc nhất của chuyến đi. Cả 2 thân thể như hòa chung lại với nhau, em cảm nhận được từng hơi thở, từng nhịp đập của con tim. Từng mùi hương tỏa ra từ nhỏ. từng cái ôm xiết chặt, từng giây phút, từng khoảnh khắc. sẽ nhớ mãi phút giây đó.

Và như lẽ thường, em đưa tay lên cổ ... Nhưng...

- Nhỏ: dừng, mình chỉ nên dừng lại ở đây thôi.

- Em: tại sao?

- Nhỏ: mọi chuyện nên có giới hạn của nó. Chỉ nên dừng lại tại đây.

- Em:...

Rồi em tiếp tục hôn nhỏ. và cả 2 lên giường của em. Nằm ôm lấy nhau. Và tâm sự với nhau. Phút giây hạnh phúc nối tiếp hạnh phúc. Em và nhỏ chỉ đơn giản nằm với nhau, ôm nhau thủ thỉ tâm sự với nhau như một cặp đôi yêu nhau thật sự.

- Nhỏ: chị có chuyện muốn nói với cậu.

- Em: dạ,

- Nhỏ: chắc cậu còn nhớ hôm bữa đi The Mall B* hôm bữa chứ.

- Em: dạ, nhớ. em còn hận từ hôm bữa đó từ trước tới giờ. Nên không là hôm đó vừa được kiss chị, lại vừa được quà nữa rồi.

- Nhỏ: vậy là cậu tiếc vì không được cặp nhả chứ gì. Xì. *Rồi nhỏ làm mặt giận*

- Em: chứ sao, tiếc quá trời luôn. Không là có nhả đeo rồi. hehe.

- Nhỏ: chỉ vậy thôi hả?

- Em: nhưng tiếc là không được kiss chị sớm hơn. Nên hôm nay em hôn bù phần hôm trước nữa. *Rồi em chu miệng tính kiss lần nữa. nhưng bị nhỏ đẩy ra*

- Nhỏ: tham lam.

- Em: thế sao hôm đó chị lại dừng cuộc chơi vậy?

- Nhỏ: tại... chị thấy có người đang theo dõi chị... anh lái xe đang đứng gần chỗ đó. Nên chị không thể. Chị không muốn mọi người biết chuyện. Chị không muốn.

- Em: dạ, em hiểu. Thế sau đó sao chị lại khóc.

- Nhỏ: đồ ngốc. thế cũng hỏi nữa. cậu ngốc thiệt hay cố tình giả ngốc.

- Em: em không biết thiệt àm.

- Nhỏ:..*không trả lời.* Nhưng lại trườn lên hôn nhẹ lên môi em...

- Em: *phê như con tê tê*

Em và nhỏ nằm thủ thỉ tâm sự một lúc. Tất nhiên, chỉ dừng lại tại đó. Không có gì đi xa hơn nữa...

- Nhỏ: chị có chuyện này muốn nói với cậu.

- Em: chuyện gì vậy ạ?

- Nhỏ: cậu quên chị đi được không?

- Em: tại sao? Tại sao lại phải quên?

- Nhỏ: vì chỉ có tình yêu thôi là chưa đủ.

- Em:... nhưng em yêu chị, yêu nhiều hơn bất kì ai.

- Nhỏ: chị biết. nhưng cậu nên dừng lại đi thì tốt hơn. Cho cậu, và cho cả chị nữa. chuyện hôm nay, xem như là lần cuối.....

- Em: chị đừng nói như vậy. em sẽ cố gắng hết sức để có thể xứng đáng với tình yêu em dành cho chị.

- Nhỏ: cậu... phải nghe lời chị.

- Em: lần này em không nghe lời chị được. Em yêu chị!

- Nhỏ: ... không trả lời.

Rồi nhỏ lạnh lùng đứng dậy, chia tay em...

Em nắm lấy tay nhỏ, ôm nhỏ vào lòng và nói.

Dù thế nào, em vẫn sẽ không bỏ cuộc đâu.

Rồi nhỏ lặng lẽ rời khỏi phòng em.

Giới hạn giữ niềm vui và nỗi buồn, giữa hạnh phúc và buồn chán, giữa yêu và ghét... vô cùng mỏng manh và dường như chỉ là một điều gì đó vô cùng mong manh và chỉ manh tính tương đối...

Giờ đây chỉ còn lại một mình, trong căn phòng tối tăm, cùng với những lời nói ngọt ngào thủ thỉ tâm sự và sau cùng là những lời nói như đâm vào tim...

Chị có biết là em yêu chị nhiều đến thế nào không?

—

Đôi dòng tâm sự.

Rất mong nhận được những ý kiến hay comment đóng góp ý kiến về câu chuyện em đang rì vii.

Em sẽ cố chạy đua với thời gian để rì vii. Có một số chi tiết không quan trọng em không đề cập đến. Nên mấy bác cũng đừng thắc mắc tại sao em lại đi công tác mà chỉ toàn nghe đi chơi không. tính ra em cũng có làm việc chứ không có hoàn toàn đi chơi nhé.

Mấy bác có thắc mắc gì, cứ để lại comment, em sẽ cố gắng giải đáp.

Àh, mấy bác đoán là Cú có gai gì đó, em nhé.

Còn một số bác hỏi có HE hay SE gì đó, thì giữa SE hay HE nó chỉ mang tính chất tương đối, có thể kết thúc như vậy theo em là SE nhưng đối với mấy bác thì nó lại là HE, hoặc ngược lại. Mọi thứ chỉ mang tính chất tương đối. Mọi người đều có một cảm nhận riêng, nên em sẽ không trả lời được câu hỏi HE hay SE được.

21. Chương 21

DỪNG LẠI HAY TIẾP TỤC!!!

Một mình với căn phòng trống rỗng và tối tăm, em ngồi một mình đối diện với sự thật hiện tại, em đã không có nhỏ bên cạnh. Có thể em không là gì của nhỏ thiệt hoặc em cũng chỉ là người thay thế hoặc giữa em và nhỏ chỉ là một mối quan hệ không rõ ràng.

Em suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Và chắc mọi giả thuyết đều đúng. Và em phải chấp nhận sự thật rằng em không có là gì với nhỏ cả... Mọi thứ chỉ là do em tự vẽ nên, tự tưởng tượng nên, cứ nghĩ mọi thứ là màu hồng, nhưng thực tế là một màu xám. Màu xám như bầu trời sắp chuyển sang cơn mưa.

Và em cũng mong có một cơn mưa, đổ ào xuống để xóa hết đi thực tại. Và muốn quên hết đi những chuyện về nhỏ. Để đơn thuần giữa em và nhỏ chỉ là một mối quan hệ công việc giữa người thuê và người bị thuê. Giữa ô sin cấp cao và con gái sếp tổng thôi.

Mọi chuyện có lẽ nên có điểm dừng, và đây có lẽ là thời điểm thích hợp.

- “chị ngủ ngon, cảm ơn chị về tất cả.”

Nằm trên giường mà chỉ mong đến sáng ngày mai,

Chưa bao giờ muốn trốn chạy khỏi Thái Lan như lúc này...

Sáng sớm hôm sau, em cảm thấy lòng nhẹ nhàng thanh thản hơn tối hôm qua, nhưng ẩn sâu trong đó, vẫn có chút gì đó nhói đau. Nhưng dù sao cũng đã quyết định rồi. Hy vọng sẽ nhanh chóng cắt đứt được mối quan hệ với nhỏ.

- Em: Chào chị, good morning
- Nhỏ: uhm, chào, cậu chuẩn bị đồ xong hết chưa?
- Em: dạ xong rồi..
- Nhỏ: vậy xem chuẩn bị đồ đạc đi rồi lên xe.
- Em: dạ.

Rồi xong mọi chuyện, xem cũng chào tạm biệt mọi người trong gia đình nhỏ, người làm trong gia đình nhỏ và mọi người trong công ty. Em và nhỏ lên xe, nhỏ đưa em ra sân bay. Chuẩn bị kết thúc một chuyến đi đáng nhớ, nhưng cũng đáng để quên.

Suốt thời gian chạy xe từ nhà nhỏ ra sân bay. Em muốn nói chuyện với nhỏ, nhưng đành kìm nén lại, và quay mặt qua hướng khác để ngắm nhìn đường phố Bangkok. Mắt ngắm nhìn đường phố Bangkok nhưng tâm trí thì để lại phía sau lưng. Và chính em đang cố tạo nên một bức tường vô hình để dứt điểm mối quan hệ hiện tại. chỉ muốn tốt cho cả hai.

- Nhỏ: giận gì chị hả? hay hôm nay mặt chị không xinh, không thấy quay mặt về phía chị?
- Em: dạ có đâu. Chị lúc nào cũng xinh hết. tại em muốn nhìn đường phố hơn thôi
- Nhỏ: uhm. Mà cậu không giận chị thiệt chứ?
- Em: dạ, thiệt mà, chả có gì để mà phải giận chị cả.
- Nhỏ: uhm, vậy thì tốt rồi.

Rồi cũng tới sân bay. Nhỏ đỗ xe rồi cùng em vào trong sân bay. Làm thủ tục check in xong,

- Em: xong xuôi hết rồi. chắc chị về được rồi, bây giờ em vào phòng chờ.
- Nhỏ: uhm,..
- Em: dạ.
- Nhỏ: chuyện tối hôm qua, em không giận chị chứ?
- Em: dạ, em hiểu mà. *thực chất em vẫn không hiểu, nhưng thôi, chuyện cũng đã qua, quá khứ rồi*
- Nhỏ: uhm, hiểu thì tốt. Mà bữa sau có nói xạo thì nói cho khéo ngen.
- Em: dạ.

Chắc nhỏ cũng biết là em đang nói xạo, nhưng đành vậy, em cũng không muốn nhắc tới nữa. chỉ khiến tim thêm đau thôi.

Rồi nhỏ tạm biệt em quay lưng lại em rồi đi về, em quay lưng đi thẳng vào phòng chờ.

Một chút gì đó luyến tiếc trong giây phút đó, nhưng dù sao cũng đã kết thúc, những chuyện xảy ra ở Thái xem như là một kỉ niệm đẹp, và em sẽ cố giữ sâu ở một góc nhỏ trong trái tim. Sẽ cố để không đào lại những gì được cho là quá khứ.

Nhưng rồi em đã không làm được. Nhưng kỉ niệm cùng nhỏ trong khoảng thời gian ngắn ngủi bên Thái cứ dần dần được tái hiện trong suy nghĩ của em, phút giây lần đầu được gặp nhỏ ở sân bay, ngồi cùng xe với nhỏ trên khắp các nẻo đường Bangkok Pattaya, những giây phút hạnh phúc, những giây phút hờn ghen của nhỏ, những cái ôm xiết chặt, những nụ hôn trao cho nhau. Những kỉ niệm ấy cứ ùa về, rồi bất chợt khiến em mỉm cười.

Dù sao mọi chuyện cũng sẽ nên được dừng lại tại đây. Tất cả chỉ là quá khứ. Tạm gác lại...

Cảm giác giữa gặp gỡ và chia ly nó hoàn toàn trái ngược nhau, khi gặp vui biết bao nhiêu thì lúc chia tay, cảm giác cảm thấy trống vắng.

Tạm biệt Bangkok, tạm biệt nhỏ.

Lên máy bay rồi, máy bay cũng đã cất cánh. Đất nước Thái Lan ngày một nhỏ lại, Mọi thứ cứ dần nhỏ lại. và bao phủ lên đó là gió mây và cả mưa nữa. Và cũng đang có một lớp mây vô hình đang che cách giữa em và nhỏ

Về đến sân bay, cũng gần trưa trưa rồi, cảm giác mang vác hành lý va ly các thứ, chỉ có mình ên, thấy hụt hẫng và chênh vênh kinh khủng. Lúc bên Thái đi đâu cũng có cặp có đôi có nhỏ bên cạnh, giờ đây chỉ có một mình, lòng lại thêm nhớ tới nhỏ.

Xác hành lý về tới phòng, mệt quá, dọn dẹp hành lý nằm nghỉ ngơi tính ngủ một phát cho lấy lại sức, thì nhận được tin nhắn Line

- “Đi qua Thái rồi trốn luôn bên đó hả? ở đó cắt chim chuyển giới luôn rồi hả? sao nhắn tin không thấy trả lời? Trả lời đi!!! Alô chim sẽ gọi đại bàng con”

Đang buồn hết sức mà đọc tin nhắn đầy hơi hướng cà chớn của H* mà cười phun cả nước miếng. Đúng là lúc ở Thái, nhóc H* ngày nào cũng nhắn tin Line, nhưng em không trả lời, lúc đó em đang sống trong men tình, xung quanh toàn màu hồng, nên không để ý đến những tin nhắn của H*, bây giờ đọc lại mới thấy tin nhắn của H*.

Em qua Thái bao nhiêu ngày, thì mỗi ngày đều nhận được tin nhắn của H*.(không có tin nhắn nào của bé T* cả)

- Qua Thái tới nơi chưa?

- Ăn đồ Thái nhiều chưa?

- Bên Thái đẹp hông?

- Mua quà cho em chưa?

- Anh ăn cơm trưa chưa? Em đang ăn nè.

- Ê, giỡn mặt hả? sao nhắn tin mà không chịu trả lời?

- Muốn bị ăn đòn hả?

- Trời ơi, sao muốn cắn người quá diiiii

- Haizzz, chắc đang bị cắt chim chuyển giới rồi hả?

- Hú hú

- Khi nào anh về Việt Nam?

- Anh mà không trả lời tin nhắn này, về em phá trình anh cho coi.

- Vậy là muốn được phá trình nên không trả lời tin nhắn của em chứ gì?

- Haizzz. Khi nào về, nhắn tin hay điện thoại cho em. Bye bye.

Và cuối cùng là tin nhắn lúc này.

- “Đi qua Thái rồi trốn luôn bên đó hả? ở đó cắt chim chuyển giới luôn rồi hả? sao nhắn tin không thấy trả lời? Trả lời đi!!! Alô chim sẽ gọi đại bàng con”

Đọc hết một lượt tin nhắn của nó, mà em cười muốn rụng rún. Không hiểu sao nó có bồ được. à, mà nó với bồ nó tuần trước cãi nhau, không biết bây giờ hết giận nhau chưa nữa. Hay vẫn còn đang giận.

Em nhắn tin lại cho ẻm.

- Mới về tới nơi nè, anh đang ngủ, mệt sức quá.

- Cắt chim chuyển giới, mệt máu nhiều hả? hay sao mệt sức? nó lếu láo nhắn tin lại

- Đạp cho phát giờ. Không quà cáp gì nữa hết. Đi ngủ đây.

- Thôi mà, em nói giỡn á, anh đẹp trai nhất quả đất luôn, chuẩn men Cao Thái Sơn luôn. Quà em đâu?? Anh mua quà gì cho em vậy? (haha, cái đồ trơ tráo, trơ trên nhất quả đất, mới này shock xĩa không nể mặt, bây giờ còn bày đặt, đúng là chỉ có nó mới nói chuyện cà khía vậy thôi.)

- He he, nói xạo không biết xấu hổ.

- Thoai mà, tối nay quán cũ, mình gặp nhau ngen.

- Uhm, thôi anh ngủ đây. *lúc này buồn ngủ lắm rồi, nên ừ đại rồi đi ngủ*

- Ngủ ngoan anh trai đập chai. ^^

Lúc nào cũng vậy., nhắn tin với nó chỉ hại não với bao hài thôi.

Rồi ngủ một giấc để quên hết đi mọi thứ.

Nằm đánh một giấc tới khoảng 5 giờ chiều. ngủ dậy còn cà ngơ mơ ngủ, thì nhớ có hẹn với H* nên tắm rửa thay đồ sạch sẽ thơm tho, chạy con ngựa sắt tới gặp nó trả món nợ ân tình (gửi quà) cho xong.

Tới gặp nó, nhìn từ xa là thấy nó đứng đợi rồi. Nhìn thấy em, ẻm cười tươi như hoa.

- H*: hế lô anh trai, đi Thái về đẹp trai dzữ.

- Em: khỏi nịnh, anh biết là anh đẹp trai rồi.

- H*: sao đi Thái mà em nhắn tin không thèm trả lời??

- Em: anh bận công việc, ngập đầu luôn. Không có thời gian. Em ngại biện

- H*: xạo, bận chuyện gì mà không có thời gian nhắn tin cho em một tin.

- Em: anh bận thiệt mà, bận lựa mua quà cho em nè.

- H*: chứ không phải muốn bị phá tờ rinh đời trai hả?

- Em: đập cho phát giờ. Muốn giề?

- H*: quà đâu? –nhỏ xĩa tay ra.

- Em: nè, không được chê ngen.(em mua cho nhỏ lọ nước hoa của Thái, chả biết thơm không nữa)

- H*: thank you anh trai,

- Em: em gửi cái này cho T* luôn. Em nhờ H* gửi quà giúp bé T*. dù gì 2 đứa nó cũng là bạn thân.

Bỗng chốc, em thấy mặt H* khựng lại một xíu và hình như có chút gì đó không vui. Chỉ trong một tích tắc nhỏ. Không biết có phải không. Hy vọng em đoán sai.

- H*: sao anh không tự đi mà đưa cho T*.

- Em: anh hơi bận công việc, thì sẵn tiện em đưa giúp luôn.

- H*: ok, được thôi. * trông có vẻ hơi miễn cưỡng* nhưng cuối cùng cũng nhận.

Vậy là xong chuyện quà cáp.

- H*: giờ mình đi chơi đi. mấy ngày hôm nay không có anh. Em chả biết chơi với ai, buồn muốn khóc. – rồi nhỏ giả bộ làm mặt buồn, y như mấy đứa con nít vậy.

- Em: em muốn đi đâu?

- H*: đi ăn uống gì đó rồi đi lòng vòng dạo mát cũng được.

- Em: vậy mình đi ăn hủ tiếu rồi đi lòng vòng khu quận 7 ngen.

- H*: ô kê. Đi đâu cũng được, miễn là đi với anh là em vui rồi.

Em tính nói: “Người yêu đâu? Sao không đi, nhưng sợ nó với thằng người yêu còn giận nhau, nên thôi”

Dù gì cũng đang rảnh, với lại cũng muốn đi với H* để giải tỏa stress, muốn kiếm chuyện gì đó vui vui để quên đi hết mọi chuyện ở Thái Lan. Nên đi với H* thì chắc chắn là sẽ bao vui, bao hài với cái miệng của nó.

Rồi em với nó đi ăn uống, rồi chở nó đi vòng vòng khu quận 7, chụp hình ảnh ợt các thứ. Làm phỏ nháy cho nó. Công nhận ẻm làm siêng chụp hình thiệt. rồi nói chuyện, tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cười muốn banh nhà lồng.

Cảm giác đi với H*, lúc nào cũng vui vẻ như thế, đi với H*, đầu óc mình lúc nào cũng được thư giãn, không phải suy nghĩ nhiều, không cần toan tính hay suy nghĩ những chuyện khác. Một cảm giác thoải mái mà không phải lúc nào cũng có được. H* luôn là người như vậy, lúc nào cũng ngây thơ, vui tươi, vui vẻ, luôn khiến cho người đối diện một cảm giác nhẹ nhàng, không phải áp lực hay có khoảng cách gì cả, và lúc ở bên H*, H* biết cách làm cho người khác mỉm cười.

Nhưng hình bóng nhỏ xuất hiện trong tâm trí của em. Em vẫn chưa thể quên được nhỏ... đúng là cố quên lại càng thêm nhớ...

Xong xuôi, em đưa H* về nhà. Kết thúc ngày đầu tiên, sau khi trở lại Việt Nam.

Cũng không đến nỗi tệ lắm.

Tâm trạng cũng đã tốt hơn.

Về đến nhà, tâm trạng đã tốt hơn, Nhớ lại mấy câu nói của H* mà thấy hài hài không chịu nổi. và cũng nhớ đến những phút giây ở bên Thái cùng nhỏ. Đúng là nói dễ nhưng làm thì khó.

Một bên là nhỏ, người lúc nào cũng khiến cho em như muốn phát dại. lúc nào cũng khiến cho em phải lo lắng, lúc nào cũng sợ mất nhỏ. Và đôi lúc cũng khiến cho em cũng hơi áp lực mỗi khi ở bên cạnh nhỏ.

Một cảm giác không an toàn...

22. Chương 22

TRÁI TIM VÀ LÝ TRÍ

An toàn là thế nào? Và thế nào là không an toàn? Và đến đây, chắc ai cũng biết, giữa em và nhỏ có một khoảng cách vô cùng lớn. gia thế, địa vị, văn hóa hoặc kể cả ngôn ngữ. Những cản trở khác về ngôn ngữ, văn hóa... thì có thể thu hẹp hoặc xóa nhòa giảm dần đi được. Nhưng về gia thế và địa vị xã hội. Rõ ràng là một khoảng cách gần như là rất xa. Đôi lúc khiến cho bản thân cảm thấy hơi chùn bước, mỗi khi nghĩ đến chuyện tiếp tục hay dừng lại.

Một cảm giác không an toàn. Mỗi khi bên cạnh nhỏ. Cảm giác sẽ hơi bị thua so với nhỏ một bậc. Cảm giác như thế, và thực tế đúng là như vậy. Có thể nhiều người sẽ nghĩ là đàn ông gì mà không có chí tiến thủ hay không có ý chí làm giàu. Hay đàn ông gì mà nhu nhược blab la. Nhưng đôi khi nói và làm, lý thuyết và thực tế nó hoàn toàn cách xa nhau. Và đôi lúc thực tế nó sẽ rất phủ đối với những gì mà mình nghĩ. Đờng mơ giữa ban ngày.

Và thực tế là em, chàng sinh viên mới ra trường đi làm được một thời gian ngắn. Vô tình làm được việc, được ông chủ thương yêu. (cứ tạm cho là như vậy đi) và thực tế là vẫn đi làm công ăn lương cho ông chủ (sếp tổng) so với một con gái, xinh đẹp, tài giỏi, địa vị... thì thực tế nó phủ như vậy. nên cũng đừng trông mong gì ở một thằng sinh viên mới đi làm. (Bây giờ thì đã cứng cáp hơn nhiều rồi)

Đôi lúc phải lựa chọn giữa mạo hiểm và an toàn. Và tất nhiên nhiều người sẽ chọn con đường giống em. Chọn con đường an toàn cho bản thân, gia đình, sự nghiệp và cả những dự định cho tương lai.

Lý trí chọn con đường an toàn, nhưng trái tim, và trong tiềm thức, vẫn đôi lúc muốn làm đường lạc lối...

Rồi gian đoạn sau đó. Em vẫn làm việc bình thường. Vẫn chỉ biết cắm đầu cắm cổ làm việc, cố gắng phục vụ cho công ty, làm việc hết mình. Vì công ty và vì bản thân(được nhận lương thì cố làm việc hết sức, cho

dù sếp tổng có con gái hay không có con gái) Và vẫn thi thoảng nhắn tin nói chuyện với T*, và gặp gỡ thường xuyên với nhóc H*. Được nghe những câu chuyện cười và tiếng cười đùa vui vẻ của nhóc H*, đôi lúc cũng khiến em tạm quên đi những ưu tư phiền muộn hay những nỗi nhớ nhung đối với một ai đó...

Và nhỏ, sau khoảng thời gian ở Thái Lan, em tạm thời làm theo lý trí mách bảo, không chủ động liên lạc với nhỏ(ngoại trừ về công việc, chỉ công việc mà thôi.) và nhỏ cũng đối xử với em như vậy. Những phút giây nói chuyện hay được liên lạc với nhỏ. Đó là những phút giây vô cùng quý giá và hạnh phúc. Con tim như thổn thức và đập nhanh hơn, mạnh hơn. Nhưng bề ngoài, em vẫn cố giữ một khoảng cách nhất định, để cho em, nhỏ và một số người liên quan không phải khó xử...

Mọi chuyện cứ diễn ra như nó vốn phải như thế, thời gian vẫn cứ trôi đi như bình thường. Cứ 60 giây thì lại mất đi 1 phút.

Em vẫn sống và làm việc theo hiến pháp và pháp luật, vẫn cơm ngày 3 bữa, vẫn sáng đi làm, chiều về phòng, cuộc sống vẫn cứ bình bình và êm đềm trôi đi một cách bình thường đều đặn và có phần tẻ nhạt như vậy. Và nó sẽ như vậy nếu như không có làn gió mới làm cho mọi việc trở nên dịu mát và thoải mái hơn. Không còn ngột ngạt và quá tẻ nhạt nữa...

- H*: Hey boy, đi chơi không?

- Em: đi đâu?

- H*: đi ăn mừng.

- Em: ăn mừng gì?

- H*: đi đi rồi em nói.

- Em: không có đi bar hay uống bia ngen. ANh không muốn lại giống như hôm trước sinh nhật em đâu.(lần sinh nhật đầu tiên của nó, lần mà em với thằng D* đánh lộn)

- H*: Lần này là ngoại lệ, em muốn uống.

- Em: vậy anh không đi. Em đi một mình đi.

- H*: Vậy thôi, em sẽ đi 1 mình, tối nay em sẽ tới quán ***, anh không đi thì tùy anh, em không ép.

- Em: uhm. Bye bye.

- ...

Nó cúp máy luôn.

Kệ nó, chắc nó lại nhõng nhẽo hay lại làm mấy trò mèo giống như lần trước. Chiều hôm đó, đi làm về, vẫn như cũ. Em về thẳng tới phòng, ngồi lấy đàn ra, tập gõ vài hợp âm. Tập đàn, ngắm trời, ngắm đất ngắm về xa xa, nghĩ vu vơ và nghĩ về nhỏ. Nhỏ vẫn luôn trong tâm trí của em, nói quên nhỏ nhưng nói dễ làm thì khó. Cố quên lại càng nhớ...

Reng! Reng! Chuông điện thoại vang lên.

- Em: alo

- Alo, *T phải không cháu?

- Em: dạ.

- Alo, bác đây, bác là ba của cái H*. H* có đang ở chỗ cháu không? Cả ngày hôm nay, bác không liên lạc được với nó.

- Em: dạ không, H* không có ở bên cạnh cháu. Ngày nay cháu không gặp H*.

- Uhm, bác cảm ơn nhé.

- Em: vậy để cháu đi vài nơi xem sao. Có gì cháu điện thoại liên lạc lại với bác.

- Uhm, bác cảm ơn, để bác điện thoại vài nơi xem sao.

- Em: dạ, cháu chào bác.

Rồi em biết chắc H* đang buồn chuyện gì thiệt rồi, nên chạy thẳng tới quán *** để xem chuyện gì đang xảy ra, hy vọng nhỏ đang ở đó.

Chạy tới nơi, chạy thẳng vào bên trong, vẫn không thấy H* đâu, đang đưa mắt đi tìm, xem thử nó có đang ngồi khuất góc nào không? Thì em bị một vòng tay phía sau ôm lấy ngang eo. Và đi kèm là nồng nặc mùi rượu...

- Tưởng anh không tới chứ, sao bảo là không tới mà?

Biết là H* rồi. Cảm thấy an tâm hơn là H* không có mắt tích đi đâu.

- Em: ngày nay mắt tích đi đâu? Có biết là ở nhà bố mẹ em lo lắng thế nào không?

- H*: dạ biết...

- Em: biết, biết mà sao vẫn làm?

- H*: tại...em không biết nữa.

- Em: uhm, thôi, dù sao cũng gặp được em rồi. Có chuyện gì, nói anh nghe đi.

Rồi em đưa H* vào một nơi yên tĩnh hơn để nói chuyện. Riêng tư hơn một chút. Để dễ bề nói chuyện...

- Em: có chuyện gì với em ngày hôm nay vậy?

- H*: dạ, không có chuyện gì hết.

- Em: thiệt không? Nhìn thẳng vào mắt anh.(đối với em, em biết khi nào H* nói thật, H* nói xạo.)

- H*: không, em không có chuyện gì thật mà

- Em: xạo. Nói anh nghe đi. Có chuyện gì vậy?

- H*: ...

- Em: em không còn tin anh, không muốn tâm sự mọi chuyện với anh nữa hả?

- H*: dạ, không, em... em không biết nói xong, anh có giận em không.

- Em: có chuyện gì? Lại còn liên quan với anh nữa hả?

- H*gật đầu*

- Em: chuyện gì? Em nói đi, anh hứa sẽ không giận em, và sẽ không bao giờ giận em đâu. ^^

- H*: anh hứa ngen

- Em: uhm.

- H*: em với người yêu mới chia tay nhau rồi...

Em nghĩ trong đầu, lại giận hờn vu vơ như trước. rồi vài ngày sau lại làm lành với nhau, lại tíu tít với nhau như cũ. Như mọi lần rồi thôi, chắc không có gì đâu.

- H*:và anh D* cũng đã bắt đầu quen với người mới...

- Em: thế thì sao lại liên quan với anh?

- H*: anh D* đang tìm hiểu T*...

Nói rồi H* nó ôm chầm lấy em rồi òa khóc. Cả em cũng bất ngờ trước tin này, và ngày cả em cũng không thể tin vào tai mình được. ai cũng biết H* và T* là bạn thân với nhau, và T* cũng đủ chín chắn để mọi chuyện không xảy ra theo chiều hướng xấu như vậy.

Và em hy vọng mọi chuyện chỉ là hiểu nhầm. chuyện của bé T*, em sẽ nói chuyện với bé T* sau. Bây giờ phải giải quyết vấn đề trước mắt. dòng sông nước mắt đang dần dựa trước mắt em. Thử em sợ nhất trên đời.

Em ngồi chịu trận cho H* ngồi ôm và khóc. Công nhận con nhỏ này khóc cũng không giống ai, nó khóc nước mắt nước mũi chảy từa lưa, xịt khịt mũi ướt áo em. Nó mà không đang khóc, chắc em cho ăn cốc từ lâu. Và cũng như mọi lần khác, một khi ai đang khóc, em chỉ biết ngồi chờ. Cho đến khi nào khóc xong, khóc đã rồi mới dám lên tiếng.

- Em: khóc đã chưa?

- H*: *gật đầu* Nhìn mà chỉ muốn nựng má nó thôi, chẳng khác gì mấy đứa cháu ở nhà vậy, y như con nít.

- Em: vậy bây giờ về nhà ngen. Mọi chuyện cứ từ từ tính. Có gì anh sẽ bên cạnh em, giúp đỡ em.

- H*: anh sẽ bên cạnh em mãi mãi chứ?

- Em: tới khi nào em có chồng thì thôi.

- H*: lỡ em không có chồng thì sao?

- Em: thì anh sẽ bao ế cho em.

- H*: là sao? Là anh sẽ chịu trách nhiệm phải không?

- Em: uhm. Anh sẽ chịu trách nhiệm. thôi về được chưa?

- H*: còn một câu hỏi nữa.

- Em: gì nữa? hỏi đi anh trả lời luôn một lần.

- H*: anh không giận em khi nói về chuyện anh D* đang quen với cái T* chứ?

- Em: không giận. ^^ thôi chuyện đó để khi khác tính. Bây giờ về nhà, chứ để bố mẹ em lo.

- H*: dạ.

Rồi H* ngoan ngoãn ngồi lên xe, em đưa về nhà.

Về tới nhà, thấy 2 bác ở nhà lo lắng. mới biết được bố mẹ nào cũng yêu thương con cái cả. Cho dù bố mẹ của H* có hơi thiếu sự quan tâm, chăm sóc hay gần gũi, nhưng tình yêu dành cho con cái cũng bất kì người bố người mẹ nào trên đời.

Sau khi đưa H* lên phòng nghỉ ngơi, nằm nghỉ. Chắc nó cũng mệt lắm. em ngồi ở dưới nhà trò chuyện với 2 bác một hồi lâu.

- Bác trai: H* nó có chuyện gì vậy? sao mà say khướt như vậy.

- Em: dạ, chắc H* có chuyện buồn gì đó, nhưng không biết nói chuyện với ai, nên đi uống vậy, dạ, chắc rồi cũng sẽ bình thường lại thôi.

- Bác trai: uhm, cảm ơn cháu ngen.

- Em: dạ, không có gì đâu bác.

- Bác gái: mà nhà cháu gần đây không? Hay tối nay ở lại đây đi, giờ cũng trễ rồi.

- Em: dạ, không sao đâu bác, cháu chạy về nhà một xíu là tới thôi.

- Bác gái: uhm, cảm ơn cháu.

- Bác trai: có chuyện này hơi cá nhân một xíu. Bác muốn nhờ cháu.

- Em: dạ, có gì bá cứ nói, nếu cháu giúp được thì cháu sẵn sàng.

- Bác trai: cũng không có gì, tại thời gian 2 bác ở nhà là hơi ít, ít khi gần gũi với H*, nên có gì, cháu cứ giúp đỡ 2 bác, trò chuyện bầu bạn với nó cho nó đỡ buồn, nếu nó có chuyện gì thì cháu cứ nói cho 2 bác biết.

- Em: dạ, chuyện đó 2 bác yên tâm, cháu với H* chơi nhau thân, nên cũng không có gì gọi là giúp đâu ạ,

- Bác gái: thân như vậy, sao 2 đưa không rõ ràng cập lại với nhau luôn đi. À, Mà cháu có bạn gái chưa?

- Em: dạ chưa ạ. (thực tế vẫn là chưa có bạn gái,)

- Bác gái: thế cháu thấy con H* nhà bác sao?
- Em: dạ, cháu không biết, cháu chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Dạ, thôi cháu xin phép 2 bác.
- Bác gái: ờ, bác chỉ hỏi vậy thôi, có gì đâu mà mặt bình tĩnh quá vậy.
- Em:... *không nói gì* chỉ biết cười trừ, rồi chào 2 bác về.

Rồi ra xe, chạy thẳng một mạch về nhà. Trong đầu cứ nghĩ về câu nói của bác gái mà cũng hơi giật mình một chút. Vì kể từ lúc xa mặt (nhưng không cách lòng với nhỏ) em hầu như thời gian em bên H* là rất nhiều. Và cảm giác như trẻ lại, vui vẻ, không phải suy tư, hay lo nghĩ gì quá nhiều. Một cảm giác khiến cho người bên cạnh luôn cảm thấy vui vẻ không lo âu suy nghĩ gì cả. rồi bất chợt mỉm cười.

23. Chương 23

KẾ HOẠCH VẠCH RA!

Nói về bé T* một chút, đúng là khoảng thời gian này, em ít khi liên lạc với T*, một phần vì không muốn nhớ tới nhỏ, mỗi khi nhìn thấy bé T*, em lại cảm thấy tim mình hơi loạn nhịp một xíu. Ngoại hình, tính cách cách ứng xử đều mang hình bóng của nhỏ – người mà em hết mực yêu quý. Và khi nghe tin là thằng D* đang cưa T*, em cũng bất ngờ không kém gì H*. và cũng có chung tâm trạng với H*. Tại sao lại như vậy?

Thằng D* thì nhìn cái mặt ban đầu, em đã không ưa gì nó. Cộng thêm việc nó đối xử với nhỏ của em như vậy. Khiến em đã ghét, bây giờ còn càng ghét hơn nữa. Và chuyện nó bắt đầu cưa cẩm bé T*, thì nói thật ra cũng không liên quan gì tới em. Nhưng cuối cùng, em lại không thể mặc kệ được.

Em chủ động liên hệ với T*. và muốn gặp bé T*.

Gặp lần này, cũng là lần đầu tiên em gặp kể từ ngày em về Việt Nam sau lần đi Thái trước. trông bé T* có vẻ gầy hơn, ốm hơn trước. và có chút gì đó ít nói hơn trước, kiệm lời hơn trước, và một chút lạnh lùng hơn trước. chỉ có một điều là vẫn như cũ, và có phần hơn trước. là xinh và có phần đẹp hơn trước

Và lần gặp lần này, em có một chút gì đó hơi mất tự nhiên, hơi ngại ngùng, và hơi khó xử. em không thể nói chuyện tự nhiên với T* như trước kia. Và bé T* chắc có lẽ cũng như vậy. em chỉ ngồi vuốt tóc, bẻ ngón tay, nhìn xa xăm. Và em cũng chẳng khá hơn là mấy, chỉ ngồi nói chuyện, gãi tay, gãi chân, gãi đầu. xé vỏ khăn lạnh... cảm giác thật kì lạ.

- Em: dạo này sao rồi? lâu không gặp em.
- T*: dạ. em cũng lâu rồi không gặp anh. À, cảm ơn món quà hôm trước tặng em ngen, đẹp không. – Nói rồi T* đưa bàn tay lên khoe, cái vòng tay em tặng.
- Em: đẹp, nhờ tay đẹp em. Chứ cái vòng xấu quá.
- T*: đẹp thiệt mà.
- Em: uhm...

Rồi lại im lặng... em nữa muốn nói tới chuyện hẹn hò của T* và thằng D*, nhưng không biết mở lời như thế nào. và cũng không có tư cách gì để hỏi. Cả 2 cứ ngồi im lặng một hồi lâu. Rồi không biết phải nói chuyện gì nữa. cứ ngồi im lặng, thì thoảng cứ len lén nhìn nhau xem phản ứng của người đối diện như thế nào. Và thì thoảng ánh mắt của cả 2 bắt gặp nhau. Rồi lại ngại ngùng tránh nhau, rồi nhìn đi hướng khác, kèm theo một chút xấu hổ ngại ngùng.

Em không biết phải giải thích tâm lý hiện tại của em lúc bây giờ là gì nữa. chỉ biết là mọi thứ dường như thay đổi quá nhanh. Trước kia gần gũi thân quen đến dường nào thì giờ đây, sao mọi chuyện lại thay đổi nhiều đến như vậy. Và cuối cùng, để xóa tan bầu không khí hiện tại. Em liều mạng rủ đi bar, uống bia. Lần đầu tiên em chủ động rủ người khác đi bar, mặc dù việc bia rượu uống chất có còn là việc em rất ghét, và không ủng hộ cho lắm. Nhưng em cũng không hiểu tại sao, em lại rủ T* đi như vậy. mà thôi kệ, dù sao cũng đi. Biết bao nhiêu người cũng đi bar, đi pub mà có ảnh hưởng tới kinh tế nhà ai đâu.

- Em: mình đi bar chơi đi.

- T*: bình thường anh có vào mấy chỗ đó đâu? Sao tự nhiên hôm nay lại rủ vào?

- Em: tự nhiên muốn đi thôi. Đi với anh ngen.

- T*: dạ, mà anh uống dở ẹt, mắc công uống vào lại say nữa.

- Em: chưa biết ai uống hơn ai à.

- T*: ^^.

- Em: thôi đi.

Rồi em và nhỏ đi, ghé vào quán bar cũ. Rồi như bị ai nhập. tôi chủ động gọi một chai rượu rồi rót cho cả 2. Rồi ngồi uống. Chắc T* thấy lạ lạ, nên chủ động lay vai tôi

T*: anh hôm nay bị sao vậy? hôm nay anh lạ lạ.

- Em : có gì đâu mà lạ, thì thêm rượu thì uống rượu thôi mà.

- T*: anh lạ thiệt mà. Bình thường anh ghét rượu bia gần chết.

- Em : Nhiều lúc ghét nhưng vẫn phải đối mặt với nó. Xem như thế nào. Cứ ghét rồi chối bỏ nó, thì đâu biết được nó đáng ghét như thế nào.

- T*: anh nói chuyện khó hiểu.

- Em: anh bình thường. có em mới khó hiểu.

- T*: em khó hiểu gì?

- Em: thì em khó hiểu, khó hiểu nhiều chuyện.

- T*: chuyện em quen với D*?

- Em:.... (lúc này, em không nghĩ là T* lại có thể đi thẳng vào vấn đề một cách trực tiếp như vậy, nên có phần khựng lại, cộng thêm chút bia rượu vào, nên hơi chậm, khờ một chút.)

- T*: mọi chuyện đều có lí do của nó, em biết mình phải làm gì. Mà chuyện em quen với ai, có liên quan gì tới anh không?

- Em: ...

- T*: không. Không liên quan đúng không? Anh đâu có liên quan gì đâu, anh chỉ hỏi vậy thôi đúng không?

- Em: thì anh chỉ hỏi cho biết vậy thôi. (Lúc này em chỉ biết chống chế, khan cự một cách yếu ớt.)

- T*: ANH THÌ LÚC NÀO CŨNG VẬY, chỉ hỏi cho biết thôi.

- Em: uhm, mà thật ra cũng là chuyện cá nhân của em, anh xin lỗi đã đi quá sâu vào chuyện cá nhân của em.

- T*:... – đến lượt T* không nói năng gì, chỉ ngồi im lặng.

Và Em cũng im lặng. Trong tiếng nhạc xập xình, cộng thêm một chút lằng lằng của rượu, và bầu không khí hiện tại. Có 2 con người ngồi trong bar, chỉ biết nhìn nhau, rồi quay mặt tránh mặt nhau.

Em không hiểu, tại sao bé T* lại có thể quen thẳng D* như vậy. T* thừa biết là thẳng này đang quen với H* mà, cả 2 đứa nó đang là người yêu của nhau. Thì tại sao lại làm cho mọi việc rối tung như vậy.

Và trong phút giây đó, trong đầu Em lóe lên một suy nghĩ mang đầy tính ích kỷ cá nhân của bản thân. Việc H* chia tay thằng D*, Em xem như là một chuyện đáng mừng. Vì Em tin rằng nó chỉ xem H* như một cuộc tình chớp nhoáng của nó thôi, chứ thật ra thằng D* cũng chả yêu thương gì H* đâu, và Em nghĩ, H* cũng không nên tiếc nuối gì thằng này. Và xem đó như là việc tốt. Và bây giờ, Em cũng không muốn thằng này quen T* một chút nào. Có lẽ do tính ích kỷ hoặc do một nguyên nhân gì đó. Nên Em mới không muốn thằng này dính vào T*. Chỉ là suy nghĩ thoáng qua. Nhưng Em hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối vào suy nghĩ này. Hoặc có thể lúc đó, Em chỉ muốn trả thù việc thằng D* đã đối xử tệ với nhỏ.

Nên sẽ lên kế hoạch không để bé T* rơi vào tay thằng D*. Tất nhiên là chuyện của sau này, hiện tại lúc đó thì Em cũng không còn đủ tỉnh táo để mà lên kế hoạch hay kế hiếp gì được.

Ngồi một hồi, chẳng biết phải nói gì tiếp theo. Bé T* vẫn cứ ngồi đó. Thi thoảng uống rượu, còn Em thì chỉ biết ngồi tu rượu, chắc có lẽ để cố không muốn đối diện với thực tại. Và suy nghĩ vẫn vơ là bé T* quen thằng D* là vì T* có cảm tình với thằng này thiệt, hay là bé T có mục đích gì khác. Hay tại sao? Câu hỏi thì nhiều vô số. Nhưng câu trả lời thì tuyệt nhiên không.

Rồi Em gục luôn lúc nào cũng không biết. Chắc tại tu rượu nhiều quá, nên bị “nốc ao” lúc nào không hay. Mà thế cũng hay, cứ uống rượu vào để quên hết mọi thứ cũng được. Không phải suy nghĩ gì thêm. (cũng nói thêm là từ lượng của Em là kém, vô cùng kém,..)

Mở mắt ra, cũng là lúc em nằm trong phòng quen thuộc mà lần trước em đã nằm một lần. Phòng của T*. Vội vội vàng vàng thay quần áo, tắm rửa, để tranh thủ chạy thẳng tới công ty.

Thì em nhận được “mật thư” trên bàn. “Không cần vội vàng đâu, từ từ ăn uống đã, bánh mì em để trên bàn, có gì ăn lót bụng xịu đi rồi hãy đi làm (hoặc không đi làm thì tùy anh) nếu đi làm thì em đã chuẩn bị sẵn quần áo trên bàn, có gì cứ lấy mà thay. Còn nếu không đi làm thì ở phòng đó, đợi em về. ps: nhớ ăn bánh mì đó ^^”

Cứ tưởng những chuyện như thế này chỉ có ở trong mấy bộ phim Hàn Quốc lãng mạn sến sẩm, nhưng không ngờ cũng có ngày mình nhận được y như vậy. và cũng lãng mạn không kém. Cảm giác vui vui, hạnh phúc và có chút gì đó thích thú.

Cười một mình khoảng vài chục giây, rồi bay vào nhà tắm, tắm rửa sạch sẽ, thơm tho rồi bay thẳng lên con ngựa sắt đi làm. Cả ngày hôm đó, vừa làm việc, rồi thi thoảng nhẩn tẩn với T*. Cảm giác vui không thể tả.

- T*: sáng nay anh dậy mấy giờ?

- Tôi: 7 giờ là dậy rồi. à, bánh mì ngon ghê.

- T*: ^^ thôi, anh coi làm việc tiếp đi, để sắp la bây giờ.

- Tôi: ok baby

- T*: nói chuyện sau ngen.

- Tôi. Yes, madam.

Rồi lại hăng say lao động làm việc, chưa bao giờ lại làm việc một cách hăng say và thích thú đến như vậy. chắc là đang có chuyện vui nên mới làm việc hăng máu đến như vậy.

- Tôi: hù!!! Đang làm gì đó?

- T*: hết hồn. em đang làm báo cáo, còn anh đang làm gì đó.

- Tôi: đang thở. He he.

- T*: ờ vậy thở tiếp đi, biết vậy, tối hôm qua em bỏ lại quán, cho tắt thở luôn!!! >”

- Tôi: độc ác. Thế sao không bỏ lại quán luôn đi, đưa về làm gì?

- T*: thôi, em làm báo cáo đây.

- Tôi, ô cê. ^^

Cứ thỉnh thoảng lại nhần tin qua nhần tin lại như thế, niềm vui sáng ngày hôm đó chỉ như vậy thôi, cũng khiến cho bản thân cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Rồi để gây bất ngờ với T*: Em đã tranh thủ xin phép sếp về sớm 30 phút, và chạy thẳng về phòng T*. chuẩn bị nấu nướng đồ ăn các thứ thay lời cảm ơn T*, tối hôm đó đã đưa tôi về. (thật ra lúc đó chỉ là viện cớ lý do vậy thôi, chứ thật ra tại sao lại về sớm, rồi chuẩn bị các thứ như vậy, bản thân cũng không hiểu sao nữa...)

Và lúc đó, Em cũng quên mất rằng T* đang quen với thằng D*. và cũng vì lý do đó mà cả 2 mới khó xử. lúc đó hầu như Em không nghĩ tới chuyện bé T* đang có người khác theo đuổi. và đang quen người khác.

Về tới phòng, tôi chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị bếp núc để chuẩn bị nấu bữa. Thì Em nghe tiếng của T* về. Em vội vàng nấp vào cửa, để hù bé T* gây bất ngờ. cửa được mở ra.

- Em : hù!!!!!!

Đúng là T* giật mình thiệt, nên la qué qué lên, rồi ngã nhào về phía em. em cũng bất ngờ, không nghĩ là T* lại giật mình đến như vậy. rồi ngã chổng lên tôi. Mọi chuyện bắt đầu nằm ngoài sự kiểm soát.

Bối rồi, là tâm trạng của Em lúc đó. Và chắc T* cũng bối rồi, nên vội vàng tách ra nhau. Em tiếp tục làm công việc của em. còn bé T* thì vội vàng chạy thẳng vào phòng. Thay đồ mặc ở nhà.

Lúc T* bước ra ngoài, ai cũng cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng một chút. Nên cũng chưa ai dám mở miệng trước. nên em nam nhi, phải mở miệng trước vậy.

- Em: em về sớm nhỉ? Anh đnag cuốn bị nấu gì đó ngon ngon để cảm ơn em, tối hôm đã đưa anh về.

- T*: cảm ơn gì trời. không sao đâu.

- Em: anh muốn cảm ơn thiệt àm, để anh nấu món gì đó ngon ngon, trở tài làm bếp cho em xe,.

- T*: anh mà cũng biết nấu ăn hả?

- Em: chuyện nhỏ. Hôm nay sẽ nấu lẩu Thái phục vụ em.

- T*: biết nấu không đó?

- Em: biết àm, ngồi đó, để anh phục vụ tận răng.

- T*: được.

Cũng đã xóa tan được sự ngại ngùng lúc nãy. Em lao vào nấu ăn, T* cũng phụ em lật rau các thứ. Nhìn cái bếp trở nên nhộn nhịp và rộn ràng ghê. Có không khí gia đình, lâu rồi em không cảm giác được. vừa nấu vừa trò chuyện, người làm việc này, người làm việc kia.

Một cảm giác hạnh phúc.

Rồi cũng xong được nồi lẩu. chắc cũng được 8/10 điểm cho nồi lẩu.

2 đứa dọn ra chuẩn bị xơi thì điện thoại em rung chuông. Đúng là trời đánh còn tránh miếng ăn. Nên em cần điện thoại ra khỏi phòng nghe máy. Là số điện thoại của H*:

- H*: Alo, anh *T, anh đang làm gì đó?

- Em: anh đang ở công ty, còn đang làm tăng ca...

Không hiểu lúc đó tại sao em lại nói xạo như vậy, và mọi chuyện còn tệ hại hơn. Đúng lúc em trả lời thì T* mở cửa phòng bước ra...

- Chắc em chót...

Sẽ sớm rì viu sớm cho mấy bác. Hy vọng nhận được nhiều comment và yêu thích từ mấy thím mấy bác.

24. Chương 24

PHÂN VÂN...

- H*: Alo, anh *T, anh đang làm gì đó?

- Em: anh đang ở công ty, còn đang làm tăng ca...

Không hiểu lúc đó tại sao em lại nói xạo như vậy, và mọi chuyện còn tệ hại hơn. Đúng lúc em trả lời thì T* mở cửa phòng bước ra...

Lúc này em đã giật mình, vội quay lại phía sau nhìn T* ái ngại. Và T* không có vẻ gì là giận dữ hay bắt bẻ tội cả. T* chỉ đứng đó nhìn em và nghe cuộc trò chuyện của. Và mỉm cười, một nụ cười ngây thơ đến rợn người. Thấy mọi chuyện như vậy, em mới kiểm lý do để dừng cuộc hội thoại nguy hiểm này lại, để tránh hậu quả về sau.

- Em: alo, anh đang bận chút việc. có gì lát anh gọi lại sau ngen.

- H*: khoan đã, em có chuyện này,...

Không để cho H* nói hết câu, em vội tắt máy, mặc cho nhóc H* còn í ới nói theo gì gì đó, lúc đó em nghe không rõ. Rồi nhìn về phía T* đang đứng chờ đợi. Mà cũng không hiểu sao lúc đó em lại mất bình tĩnh đến như vậy. Cứ như đang vụng trộm hay ăn vụng gì mà bị bắt gặp vậy. Không thể hiểu được. Và lờ ngơ không biết phải nói gì thì T* lên tiếng

- T*: anh đang làm tăng ca hả?

- Em:... *không biết phải nói gì cả, chỉ biết im lặng, rồi nhìn qua T*, với ánh mắt dễ thương nhất có thể.*

- T*: thế giờ anh vào ăn hay đi làm tăng ca? T* vẫn đứng dung hoi.

- Em: tất nhiên là vào ăn chứ, công tình nấu chiều giờ. Em cố gắng chuyển chủ đề.

- T*: vậy thì vào ăn, để nguội.

- Em: Ok.

Rồi em và nhò vào phòng, mà cũng đói bụng lắm rồi.

Lúc này ngay cả bản thân em cũng chưa hề đá động thêm tới mối quan hệ giữa T* và thằng D*, và T* cũng không đá động đến cuộc điện thoại lúc này, chuyện em mới nói xạo xong. Cả 2 cố gắng ăn một cách vui vẻ, và trong lòng đều muốn nhắc tới chuyện của người kia, nhưng vẫn không có cơ hội. Riêng em, em không muốn mất đi không khí buổi tối vui vẻ hiện tại (nhưng lúc này thì cũng không còn vui vẻ như lúc đầu chiều)

Nên đành ngồi nói chuyện phím, vu vơ.

- Em: thấy tay nghề anh nấu ngon không?

- T*: ngon, “tay nghề” anh cái gì chả ngon. Chuyện gì anh chả làm “trơn tru”

- Em: anh àm, anh mà trở tài, thì phải từ ngon trở lên.

- T*: tất cả mọi chuyện, anh mà ra tay thì chắc phải như vậy rồi, chuyện gì anh cũng làm giỏi hết, từ chuyện nấu ăn cho tới những “chuyện khác”.

Không biết là T* đang khen em thiệt hay cố tình đá để, nói móc em thì em không biết. Nhưng chắc tình hình có vẻ ổn hơn. Đang trên chiều hưởng đi lên, mọi chuyện tốt lên thì “vật cản” lại xuất hiện. Vật acrn mang tên H*

Tin nhắn tới. – anh mua tặng cho T* vòng tay đẹp, mà không chịu mua cho em một cái giống vậy.

Như một thói quen, em lấy điện thoại lên đọc, mà quên mất là có T* đnag ngồi kế bên. Và vô tình hay cố ý, mà cũng không biết là T* có nhìn thấy tin nhắn hay không. Nhưng rồi đột ngột T* đổi chủ đề.

- T*: anh có vẻ bận rộn nhỉ?

- Em: có đâu.

Rồi lại thậm thà thậm thụt như bị cáo đang đứng trước tòa vậy. Lại tới lượt em né tránh ánh mắt của T*.

- T*: thôi, anh ăn sớm đi rồi về sớm, còn OT (over time) nữa.

- Em: có đâu, anh hết giờ làm rồi mà.

- T*: thế sao lúc này anh bảo tăng ca cơ mà. Bộ chuyện tới phòng em chơi, đi chơi với người khác là xấu xí lắm hay sao? Mà anh phải giấu giếm như vậy? Bộ em có gì không tốt hả? *2 mắt T* bắt đầu long lanh.

Em biết chuyện này, em sai hoàn toàn, không biết giải thích thế nào cho T* hiểu. Chính em cũng không hiểu được thì sao có thể giải thích cho T* hiểu được. đành vận dụng hết chút chất xám còn sót lại trong não để nói chuyện với T*.

- Em: ANh xin lỗi, nhưng anh biết sao được. Anh không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp.

- T*: Phức tạp? phức tạp chuyện gì? Đi chơi với em mà phức tạp như vậy sao?

- Em: ý anh không phải như vậy.

- T*: chứ sao?

- Em: Thế em biết ai lúc này điện thoại, nhắn tin cho anh không?

- T*: điện thoại của anh, sao em biết. *em biết là T* biết, nhưng trả lời như vậy. Chắc để xem em có nói dối lần nữa hay không?*

Và tất nhiên, lần này em biết rút kinh nghiệm. Không dại mà chui đầu vào rọ lần thứ 2.

- Em: H* mới điện thoại cho anh, nhưng anh không muốn H* biết, nếu H* biết anh đang ở đâu. mọi chuyện lại trở nên rối tung.

- T*: anh tốt bụng quá, chắc ai anh cũng đối xử tốt như thế phải không? Anh làm ơn đừng có đối xử tốt với tất cả mọi người có được không? ANh ích kỉ một chút được không?

Nói xong, T* bỏ dở bữa ăn, chạy vào phòng. Bỏ lại mình em với bữa ăn dang dở. Cứ tưởng ngày hôm nay là ngày hạnh phúc thì kết thúc lại như vậy.

Em có gọi cửa, gõ cửa gọi theo nhưng đành bất lực. Im lặng, không mở cửa. Ngồi trước cửa một hồi lâu, sau một hồi gọi cửa nhưng không thành, em lủi thủi quay lại bàn ăn. Dọn dẹp thức ăn còn dở dang.

Dọn dẹp xong, em ngồi đó chờ khi nào T* chịu mở cửa. Nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

- Em: T*, mở cửa ra, nghe anh giải thích đã.

- T*: không cần đâu, em không nghe anh giải thích nữa.

- Em: thì em cứ mở cửa ra đi.

- T*: không.

Rồi im lặng.

Em chỉ biết ngồi đó, ngấm nhìn các thứ đồ vật trong phòng một cách chán nản. không biết phải làm thế nào, khó khăn chống chọi khó khăn, chuyện cũ chưa giải thích được thì chuyện mới lại đến, em chẳng biết phải giải thích thế nào. Tại sao mọi chuyện lại cứ trong vòng lẩn quẩn như vậy?

Mà chắc những lời T* nói với em, em không biết là nó đúng hay sai ? Đến giờ phút này, em vẫn không hiểu. Em cũng muốn ích kỉ, nhưng rồi sẽ có thể khiến người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Đúng là trong tình yêu, đôi lúc cũng phải có một chút ích kỉ thì mới mong kéo dài được.

Lúc này cũng đã khuya, em tới cửa phòng T* lần nữa, với hy vọng sẽ gọi được T* ra ngoài, nhưng vẫn vô ích...

- Em: anh về nhé, khuya rồi.

- ...

- Em: anh đóng cửa lại rồi, mọi chuyện hôm nay, anh xin lỗi, là anh sai. Là tại anh. Em là một cô gái tốt, nên hy vọng em sẽ chọn được người xứng đáng với bản thân.

- ...

- Em: còn nồi lẩu, anh dọn dẹp để ở bếp, khi nào đói bụng, em hâm lại rồi ăn ngen.

- ...

- Em: bye bye em.

Rồi em gõ cửa cóc cóc để báo là em về trước. T* cũng gõ cửa lại để hàm ý để em ra về.

Nhưng em đâu có để mọi chuyện kết thúc như vậy. Mục đích ban đầu em đã vạch ra là sẽ cố gắng tách T* và thằng D* ra. (Mặc dù em chả có tư cách gì để mà cấm cản 2 con người này đến với nhau, nhưng lý trí vẫn mách bảo em phải làm...) Sau khi em gõ cửa phòng, em ra ngoài cửa đứng đợi, vì em biết chắc thế nào T* cũng phải ra ngoài đóng cửa lại...

10 phút sau, đúng như em nghĩ. Cửa phòng T* mở cửa ra. em liền nắm lấy tay T* lại, còn T* thì giật thót.

- T*: ANh làm gì vậy, sao bảo về rồi?

- Em: sao anh có thể về được... Anh...lo cho em.

- T*: Bộ anh thích em hả?

Em không biết trả lời sao. Thú thực em biết T* là người trước giờ có phần hơi e dè, nhút nhát, nhưng không nghĩ là hôm nay T* lại nói ra thẳng như vậy, em không biết phải trả lời như thế nào... Nhưng mục đích của em xem như đã đi được một bước đầu tiên, đó là tách xa T* và thằng D* ra. Càng xa càng tốt.

Từ thích với em lúc này, nó cũng quan trọng không kém gì từ yêu. Nhưng sao để mở miệng nói ra, lại khó nói như vậy? Chỉ ừ một tiếng nói là thích T* mọi chuyện sẽ xong thôi mà. Nhưng sao lại khó. Và tim em lại đập liên hồi, đập nhanh hơn bình thường. Tim đập nhanh, miệng lắp bắp...

- Em: uhm, anh... thích em.

Em nói xong, cứ tưởng tim sẽ trở lại trạng thái bình thường. Nhưng không, khi em nói xong. Tim em lại càng đập nhanh hơn trước. Và chính bản thân em cũng không hiểu, mọi chuyện đang xảy ra trước mắt mình là như thế nào. Chỉ là nói xạo thôi mà, tại sao lại phải hồi hộp như vậy? Không phải chính bản thân em đã nói là chỉ yêu mình nhỏ thôi mà. Và chính giây phút đó. Hình bóng nhỏ lại như hiện hữu trước mắt.(Nhỏ, anh xin lỗi.)

- T*: Anh nói thật chứ?

Và chính T* cũng bất ngờ trước câu trả lời của em...

Và em cũng đã gần như không kiểm soát được cả lời nói và hành động của em. Cả lý trí avf trái tim em cũng không thể kiểm soát được. Mọi chuyện đã gần như đúng theo kế hoạch mà em đã định sẵn, sẽ làm cho T* cách xa thằng D* ra. Nhưng sao trong lòng em lại trống rỗng...

Em lại quay về cảm giác trước kia, những lời em nói với T* chỉ là những lời em nói dối để đạt được mục đích, những lời em muốn nói thực sự với T*, hay chỉ là những lời em thực tâm muốn nói ra dành cho nhỏ. Nhưng người nghe không phải là nhỏ, mà lại là một người khác, một người giống nhỏ...??

Và em chỉ biết gật đầu.

Nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng hoang man. Và cảm thấy có lỗi với cả 2 người con gái.

Thật sự tâm trạng lúc đó rất khó nói...

25. Chương 25

VÒNG LẮN QUẨN

Việc thích, thương, yêu một ai đó. Trước kia đối với em, đó là một chuyện rất vô cùng quan trọng và em đã từng nghĩ là sẽ chỉ thực sự nói ra đối với người mình thực sự có tình cảm. Nhưng mọi chuyện hôm nay diễn ra quá bất ngờ. Có lẽ bất ngờ với T* và bất ngờ với chính cả em nữa. Em không biết những lời nói ra của em dành cho T* có thực sự là dành cho T* hay không? Hay chỉ là một cơn gió thoảng qua.

- T*: anh không đùa giỡn với em chứ?

- Em: uhm. Tất nhiên là không rồi.

Không lẽ em đã biến thành một kẻ nói dối không ngượng miệng. Hay đó là những điều em muốn nói với T* từ lâu, nhưng không có cơ hội? Thôi thì cứ xác định là đang vạch theo kế hoạch, như vậy cho dễ, khỏi phải suy nghĩ lẩn tẩn, và sẽ không phải có lỗi với một người, hoặc chí ít là sẽ nhẹ tội hơn. Và sẽ thêm đau lòng, nếu T* biết được những suy nghĩ hiện tại lúc bấy giờ của em...

Nói rồi em ôm T* vào lòng. Và nước mắt T* cũng đã rơi, em đã cảm nhận được những giọt nước mắt đang rơi trên má T*. Lúc này em mới cảm nhận được tình cảm của T* dành cho em là như thế nào. Và em cũng mơ hồ nhận ra được vài điều mà bản thân cũng cảm thấy mơ hồ. Nhưng chắc một điều lúc này là time m đập rất mạnh. Và em cũng cảm nhận được tình cảm của T* dành cho em.

Rồi như một hành động vô thức, em ôm chặt T* vào lòng, ôm thật chặt xiết lấy T* vào lòng. Cả 2 cơ thể cứ quấn lấy nhau. Giống như vốn dĩ nó phải như thế... Và cứ như thế, mọi chuyện cứ xảy ra...

...

(Mọi chuyện không như mọi người nghĩ... đâu)

Và mọi chuyện chỉ dừng lại ở những nụ hôn nồng cháy, những cái ôm xiết chặt, những “đụng chạm va đập” khác, không có gì hơn...

Tối hôm đó, em ngủ lại phòng nhỏ. Lúc này cả em và nhỏ không nói câu gì, chỉ biết quấn lấy nhau, và chỉ quấn lấy nhau. Và cũng đã có những nụ hôn, vô số nụ hôn được diễn ra.

- T*: Mọi chuyện tối nay là thế nào hả anh?

- Em: thì là như vậy thôi.

- T*: Thế anh có yêu em không?

- Em: thế em nghĩ anh có yêu em không? – Thật sự lúc đó em không biết phải trả lời như thế nào, trước câu hỏi bất ngờ của T*. Và bản thân em cũng không có câu trả lời

- T*: Em biết thế nào anh cũng không trả lời mà, anh vẫn như vậy, cứ vòng vo mãi thôi.

- Em: uhm, cho anh nợ một câu trả lời ngen.

- T*: Mình như vậy, có nhanh quá không anh?

- Em: em cứ làm những gì mình thích, vậy là được. Và anh cũng vậy.

- T*: Như vậy là anh vẫn chỉ dừng lại ở thích thôi. Chưa yêu, đúng không?

Hôm nay, T* hỏi toàn những câu hỏi khó. Khó tới mức em không biết phải trả lời sao. Khó...

- Em: anh hiện tại thích em. còn tương lai như thế nào, anh không muốn nói trước. Cứ hãy để mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên. Anh không muốn nói trước bất cứ điều gì...

- T*: em sẽ không để vuột mất anh đâu.

Nói rồi, T* nhẹ nhàng hôn em, rồi ôm em ngủ đến sáng.

Những phút giây vừa qua, hạnh phúc không? Hạnh phúc. Và hình như lần đầu tiên, em cảm nhận được, T* là T*, nhỏ là nhỏ. Không còn bóng hình của nhỏ xung quanh T* nữa. Có phải là em thay đổi quá nhanh hay vì T* đã thay đổi quá nhanh. Thời điểm này, em không trả lời được.

Khoảng thời gian giữa khuya, khi T* đã yên giấc, em chỉ biết nằm kế bên, ngắm T* ngủ giống như những gì em đã làm với nhỏ. Và khoảnh khắc này, em không biết có phải trước kia vì quá yêu nhỏ hay không? Mà mọi thứ mọi việc liên quan đến T, em đều liên tưởng đến nhỏ, và đến giờ phút này, có phải vì lý do đó hay không, nhưng em luôn mặc định mình sẽ phải đối xử với T* giống như đã từng đối xử với nhỏ.

Lần này là tại vì hình bóng nhỏ đã gắn bó với em quá lâu rồi, khiến em luôn mặc định như vậy? hay tại vì lý do khác. Nhưng tại sao, mọi thứ liên quan đến T* đều dính dáng với nhỏ dù ít hay nhiều...

Cho đến lúc này, em cũng ôm nhỏ vào lòng và ngủ tới sáng...

Sáng hôm sau, em dậy cùng lúc với T*. Cả hai chuẩn bị đồ ăn sáng và tranh thủ đi làm. Hình như giữa em và T* có chút gì đó e thẹn hay ngại ngùng gì đó, em cũng không biết nữa.

- Em: Tối hôm em ngủ ngon không?

- T*: dạ ngon. Anh ngủ ngon không?

- Em: ngon chứ

- T*: anh tắm rửa đi, em chuẩn bị đồ ăn sáng gần xong rồi. tắm xong rồi ăn sáng đi làm.

Nói xong nhỏ hôn nhẹ em một cái rồi xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng. Còn em thì đứng ngơ ra đó, chắc có lẽ vì sung sướng hay hạnh phúc hoặc chí ít là một tâm trạng tốt.

Xong rồi em tắm rửa xong xuôi các thứ. Thì ra ngoài bàn ăn sáng, T* đã chuẩn bị đầy đủ các thứ rồi. cơm ngon, người đẹp ngồi kế bên. Còn gì sung sướng và hạnh phúc bằng.

- T*: anh thấy ngon không?

- Em: ngon, anh mà nói dở, dám em cho anh nhịn luôn??

- T*: có đâu, làm như em ác lắm vậy.

- Em: ngon thiệt mà.

T* không nói gì, chỉ thấy cười tít cả mắt, nhìn cưng không chịu được.

Rồi em và T* cùng nhau vác balo laptop lên và đi làm. Tạm thời chia tay full house ngày hôm qua của 2 đứa.

Lên tới công ty, tiếp tục lao đầu vào công việc. Và nhận được vô số tin nhắn từ nhóc H*, vì hôm qua, ẻm nhắn tin cho em quá trời, nhưng em bận, không thể nhắn tin cho ẻm được.

- “sao hôm qua không nhắn tin cho em? bận công chuyện gì hả? mua vòng đeo tay cho em chưa? Anh đáng ghét quá điiii, nhắn tin lại điiii”

Em kệ luôn, không nhắn tin lại. em lại tiếp tục lao vào công việc...

Cuối cùng cũng hết ngày.

Và nguyên ngày hôm đó, em làm việc cũng cảm thấy rất hiệu quả, và phơn phớn, không biết vì nguyên nhân gì. Và em cũng rất thích tính cách rất người lớn của T*, mặc dù hôm qua có xảy ra rất nhiều chuyện ngọt ngào. Nhưng tuyệt nhiên buổi sáng ngày hôm đó, không có kiểu nhắn tin nhõng nhẽo hay muốn được quan tâm, là trung tâm của vũ trụ hay là gì cả. T* vẫn là T*, vẫn nhẹ nhàng. Hiếm khi nhắn tin làm phiền hay tỏ ra nhõng nhẽo gì cả.

Chỉ nhắn tin buổi trưa buổi chiều nhắc nhở em ăn tối thôi. Mọi chuyện vẫn cứ thế tiếp diễn cho đến cuối ngày...

Reng! Reng!

- Em: Alo.

Đầu bên kia oang oang lên.

- Sao cả ngày hôm qua và hôm nay anh không liên lạc cho em, nhắn tin cũng không thèm trả lời? ANh ghét em rồi hả? hay anh giận gì em? hic

Biết là H* điện thoại rồi, lúc này là lúc em đành phải bày trò dỗ dành con nít, giống như em thường dỗ mấy đứa cháu của em.

- Em: Anh bận công việc quá. Thôi mà, em đừng giận mà,

- H*: có đâu. Ai thèm giận. xì

- Em: vậy là không giận anh đúng không?

- H*: giận.

- Em: ơ, sao nãy nói không thèm giận mà.

- H*: giờ giận rồi.

- Em: thế giờ sao mới hết giận?

- H*: mua vòng đeo tay cho em đi.

- Em: mua là hết giận thiệt ngen.

- H*: thiệt, mà khoan, dẫn em đi chơi đâu đó đi.

- Em: uhm, cũng được. Nhưng phải hết giận ngay lập tức ngen.

- H*: ok anh yêu.

- Em: đập cho phát giờ, ai là anh yêu??

- H*: kệ.

Vậy là H* lại hết giận. Nhưng hôm nay nói chuyện với nó thấy nó lạ lạ, hiền dịu hơn mọi thường. Chẳng biết có phải nó có chuyện gì không? Hay là nó qua tuổi dậy thì muộn của nó rồi , giờ trở nên nữ tính hơn hay sao cũng không biết nữa. Nhưng mà mỗi lần tiếp xúc với nó, em như dậy thì lại lần 2 vậy, chả phải suy tu suy nghĩ gì nhiều. Cứ nghĩ sao nói vậy, chả cần phải lấp liếm hay nát óc suy nghĩ, hay uốn lưỡi 70 lần trước khi nói. Chỉ có nói chuyện với H* mới khiến cho đầu óc em thứ giản được....

Tối đó, em ghé tiệm bán đồ của con gái, mua cái vòng đeo tay, mấy chục hay mấy trăm gì đó. Cũng quên mất rồi. Tối nhà H*, gặp phụ huynh H* đang ở nhà. Lâu lắm rồi ghé nhà mới gặp cả ba má H* ở nhà. Chứ bình thường chỉ có H* ở ở nhà một mình với cô giúp việc thôi.

- Em: Cháu chào 2 bác.

- Bác trai, bác gái: Uhm, mới tới hả? đợi con H* một xíu, nó đang chuẩn bị gì ở trên đó. Lát nó xuống.

- Em: dạ.

Rồi em ngồi ngoài sân tiếp chuyện với 2 bác. Hỏi thăm tình hình làm ăn, nói chuyện thời sự kinh tế tổng hợp thể thao đủ thứ chuyện với 2 bác, công nhận 2 người đúng là hiểu biết sâu rộng, đủ các lĩnh vực. rồi đột nhiên bác trai hỏi.

- Bác trai: dạo này công việc cậu thế nào?

- Em: dạ, cũng bình thường thôi bác. Cũng ổn.

- Bác trai: uhm, thế là tốt rồi.

- Em: dạ,

- Bác trai: thế cháu có bạn gái chưa?

- Em: dạ, sao tự nhiên bác hỏi vậy ạ? Cháu không hiểu.
- Bác gái: 2 bác không muốn cam dự vào chuyện riêng tư của cháu đâu, nhưng 2 bác muốn nhờ cháu một chuyện. Không biết cháu có giúp được không?
- Em: dạ, 2 bác cứ nói, nếu cháu giúp được gì thì cháu sẽ giúp
- Bác gái: uhm, con H*, nó đang dự tính muốn Đi du học...
- Rồi con nhỏ nó xuất hiện, chỉ mới nghe kịp là đi du học thôi...
- H*: Tén ten, xong rồi. đi thôi.
- Em: uhm, * rồi nhìn 2 bác, chào 2 bác đi, câu chuyện với bác trai và bác gái còn đag dở dang*...
- Rồi em với nó ra xe chạy, em dẫn nó đi chơi, ăn uống, ăn sinh tố, chè, đủ các thể loại cho nó no căng hông luôn, rồi em rủ nó vào quán café cũ.
- Em: no chưa?
- H*: nghĩ em là heo ả? sao không no?
- Em: có con heo nào mà ăn nhiều như em đâu.
- H*: đập cho phát bây giờ.
- Em: nè, tặng cho em nè. * em amng vòng đeo tay mua lúc nãy tặng cho em*
- H*: cảm ơn, đồ háo sắc
- Em: ảo tưởng sức mạnh à. Tự tin nói lời yêu thương.
- H*: không háo sắc mà tự nhiên mua cho em.
- Em: thế ai đòi??
- H*: không thèm nói với anh nữa. có vòng đeo tay là vui rồi.
- Nhìn H* cười mà em chả thấy vui gì cả, khi mới nghe tin nó đi du học, mà nó cứ cười như vậy, còn khiến em có cảm giác buồn thêm,
- EM: em chuẩn bị đi du học hả?
- H* thoáng chút bối rối, nhưng rồi cũng lại vui vẻ trở lại cười tươi
- H*: dạ, em muốn đi du học.
- Em: sướng ha, được đi du học luôn,
- H*: DẠ,.. rồi H* thoáng cười, nhưng có vẻ buồn buồn.
- Em: sao tự nhiên quyết định đi du học vậy?
- H*: thì em chỉ muốn đi du học thôi.
- Em: Thật vậy không? Em có thật sự muốn đi du học?
- H*:... *không trả lời* cũng không nhìn vào mặt em.
- Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ. Không biết tại sao lại như vậy, ngồi đi chơi với H* suốt cả buổi, mà em không cảm thấy thoải mái xịu nào. Lần đầu tiên đi chơi với H* mà em không nhận được niềm vui trọn vẹn. Nên hôm nay em và H* về sớm,. Về đến nhà, vẫn còn hai bác ở dưới nhà, vẫn chưa ngủ.
- Nên ở lại nói chuyện với 2 bác một lát rồi về. Còn H* thì có vẻ buồn buồn, không biết buồn chuyện du học hay buồn ngủ thì không rõ, ở tít trên phòng luôn, không chịu xuống. em ở dưới nha tiếp chuyện 2 bác.
- Bác gái: Nãy 2 đứa đi đâu?
- Em: dạ, đi ăn uống lòng vòng dạo mát khu quận 2.

- Bác gái: Đi ăn gì vậy?
- Em: dạ, ăn mấy thứ linh tinh hủ tiếu bún ốc sinh tố các thứ thôi bác.
- Bác gái nhìn em cười cười.
- Bác gái: Ở nhà nó có chịu ăn uống gì đâu. Toàn ép nó ăn mà có có chịu ăn đâu.
- Em: dạ, con không biết nữa. *Mà em không biết thiệt, chút mỗi lần đi với em, nhóc H* ăn dữ dội như chiến hạm vậy*
- Bác trai: Chuyện lúc chiều, bác nói. Tự nhiên nó đòi đi du học. Chắc lúc nãy cháu có nói chuyện với con H* rồi phải không?
- Em: dạ...
- Bác trai: 2 bác thì không muốn nó đi du học một mình. Ở Việt Nam thì có chuyên gì, cũng có người lo, chăm sóc, giờ tự nhiên nó muốn đi du học, 2 bác không yên tâm....
- Bác gái: Cháu thử khuyên nó ở lại Việt Nam có được không? Chứ cả tuần nay, 2 bác khuyên rang đủ đường, mà không thấy nó chịu đổi ý gì cả.
- Em: dạ, lúc chiều cháu có nghe H* nói. Có hỏi nhưng không biết sao H*muốn đi du học nữa. Nhưng cháu nghĩ nếu H*thực sự muốn đi du học để tiếp tục việc học hành thì chắc có muốn cản cũng khó.
- Bác trai: uhm, để bác nói chuyện với nó. Nếu nó muốn đi, thì bác cũng không cấm cản.
- Bác gái: Vậy là chuẩn bị nhà còn 2 vợ chồng son.

Với 2 bác, em đã từng chia sẻ, em rất ngưỡng mộ với những gì mà 2 bác đã làm được, và học hỏi được rất nhiều điều từ 2 bác. Và em cũng rất thân với 2 bác. Và chắc 2 bác cũng rất quý em, *em đoán thế* nên những gì trong phạm vi mà 2 bác có thể chia sẻ được với em thì cả bác trai và bác gái đều luôn mở lòng chia sẻ, truyền đạt những kinh nghiệm trong công việc, kinh nghiệm sống... Nên riêng bản thân em, rất quý 2 bác. Và cả H* nữa.

- Bác trai: để bác xem tình hình như thế nào, rồi nói chuyện với H* sau. Cháu coi về đi để trời khuya rồi.

Em thì lúc này không biết phải nói chuyện thêm gì nữa. nên xin phép về.

Khoảng thời gian này, con người em như đang được phân thân làm 2 vậy... Một bên thì tiếp tục thực hiện theo kế hoạch đưa T* ra khỏi tay thằng D*, một mặt khác em lại tìm hiểu về chuyện du học đi hay ở của H*. Em cố gắng làm cho bản thân bận rộn, để không còn thời gian mà suy nghĩ về một người con gái khác, đang ở Thái Lan...

Về giai đoạn này, giữa em và nhỏ đang dần dần giữa 2 người đang cố tạo nên một khoảng cách, cả 2 đang cố tạo nên hàng rào xung quanh, để cho đối phương không thể biết được nhiều, để cả 2 sẽ không còn liên quan được với nhau. Nhỏ thì có những mục đích riêng, những dự tính riêng. Những suy nghĩ riêng... Nhỏ phụ bố quản lý công ty tại Thái Lan, và chịu trách nhiệm một phần công ty tại Việt Nam. Nên giữa em và nhỏ vẫn có khoảng thời gian dành cho nhau, nhưng nó chỉ là thời gian dành cho công việc, chỉ công việc mà thôi.

Em cũng không biết là nhỏ cố tình lạnh nhạt với em như vậy, hay có nguyên do nào khác không thì sau này em mới biết được.

Thằng D*, sau khi tạm chia tay H*. Thì quay sang của bé T*. Nhưng sau này, em lại nhảy vào để phá đám thằng D* (Nếu nó có muốn của con nào khác thì em mặc kệ. Nhưng với T*, tại sao em lại lao vào, em cũng chẳng hiểu, đến giờ em cũng không hiểu tại sao lại như vậy...) Thì sau này em gần như đã thành công khi kéo được T* về phía em. Chỉ kéo về phía em thôi, cứ trước mắt thằng D* thì em luôn kéo được T* về phía em. Rồi chắc cuối cùng nó cũng nản, nên dần bỏ cuộc. Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì quá dễ dàng cho em...

Sau này em mới biết được, thằng D* có nhắn tin nói chuyện trò chuyện gì đó với nhỏ về tình hình, tất cả mọi chuyện đã đang xảy ra tại Việt nam. Hỏi rằng em có hối tiếc với những chuyện mình đã làm hay không? Có hối hận hay không? Thì em cũng xin trả lời là không? Mỗi quan hệ giữa con người và con người có nhiều

mối quan hệ. em đã từng nói là em yêu nhỏ, còn đối với T* và H* thì đó chỉ đơn thuần là một mối quan hệ khác, không được gọi là yêu. Còn để gọi cụ thể, thì cho tới giờ phút này, em vẫn không có câu trả lời.

Trong khoảng thời gian này, em chỉ biết lẩn quẩn vùi đầu với công việc, vẫn không biết các giải quyết mọi chuyện như thế nào. Một bên là người luôn khiến em cười chuẩn bị có ý định du học, một bên là từ tình yêu, có lẽ đã đang dần dần chuyển sang ghét tôi. Chắc có lẽ nhỏ cho rằng tôi đang lừa dối nhỏ. Mà nhỏ nghĩ như vậy cũng không sai.

Đi đêm lắm rồi cũng có ngày gặp ma. Và ngày hôm đó, nhỏ điện thoại cho em...

- em: Alo, em nghe nè chị
- Nhỏ: uhm, dạo này công việc bên đó ổn cả chứ?
- Em: dạ, sao vậy chị.
- Nhỏ: uhm, không có gì, chỉ hỏi để update tình hình công việc thử thôi, chứ không có gì...
- Em: dạ. chị dạo này khỏe không? Có gì vui không chị, kể nghe đi.
- Nhỏ: chị không có, có cậu mới là người phải kể đó, có gì vui, thì chia vui với chị đi.
- Em: em có gì đâu vui đâu...
- Nhỏ: xạo, không phải cậu đang “fall in love” với ai đó hả?
- Em:...*không biết trả lời sao*
- Nhỏ: thế cậu yêu T* lâu chưa?
- Em:...
- Nhỏ: có gì đâu mà phải ngại?
- Em: em không biết, mình nói chuyện khác đi.
- Nhỏ: sao lại phải nói chuyện khác? Trai gái yêu nhau là chuyện bình thường mà, có gì đâu mà xấu hổ?
- Em: chị muốn ép em phải đi yêu người khác lắm phải không?
- Nhỏ: sao lại liên quan gì tới chị?
- Em: chị không hiểu hay cố tình không hiểu, em không biết. còn chuyện khác thì em không biết từ đâu ra, tại sao chị biết. Nhưng em chỉ biết là hiện tại, em chỉ yêu mình chị.
- Nhỏ:...
- Nhỏ: cậu nói vớ vẩn gì đó? Chị đã bảo chuyện của chúng ta nên có điểm dừng rồi cơ mà.
- Em: dạ, lúc nào cũng thế, em chưa bao giờ được biết lý do cả. Trước giờ em chỉ toàn làm theo lệnh, yêu cầu của chị thôi.
- Nhỏ: Và cậu cứ mãi phải tiếp tục như thế. Hứa với chị đi.
- Em:..
- Nhỏ: em hứa với chị đi, em sẽ luôn làm những gì chị yêu cầu chứ?
- Em: nếu nó tốt cho chị, khiến chị hạnh phúc, em sẽ luôn làm vì chị.
- Nhỏ: ok, cảm ơn cậu, thôi cậu đi nghỉ đi.
- Em: dạ...

Tút tut tut...

Và cứ như thế, em đang trong vòng vây của sự rối, sự lẩn quẩn, sự khó hiểu của bản thân, sự tham lam và là cái giá phải trả của việc cố làm hài lòng tất cả mọi người...

26. Chương 26

MỌI CHUYỆN VỐN DĨ PHẢI NHƯ THẾ...

Em sẽ rì vui tóm lượt cho tới khoảng giữa và đến cuối năm 2014 luôn, bởi vì giai đoạn trước đó mọi chuyện và khoảng thời gian sau đó vẫn cứ tiếp diễn như thế, vẫn là mớ bong bóng trong đám hỗn độn nhất. Giai đoạn này em rất là rối. Không có gì tiến triển.

Và một số chuyện đã xảy ra... Khiến em nghĩ, cần phải tạm thời dừng lại để suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra với bản thân em, và với 3 người con gái mà có ảnh hưởng lớn đến những suy nghĩ và hành động của em sau này.

Về H*, chuyện du học, em cũng đã nói chuyện với H*, và 2 bác. Bác trai nói nếu nó thích đi du học thì cứ để cho nó đi, để mở mang tầm mắt, chứ ở nhà, 2 bác cũng ít khi có thời gian bên cạnh. Cứ đi, để sau này, có gì có thêm kiến thức, để sau này giúp đỡ điều hành công ty của 2 bác. Chứ ở nhà, sợ nó đàn đúm với đám bạn tiểu thư thiếu gia con nhà giàu mà rồi hỏng cũng vậy. (Em cũng có đi chơi, làm bạn với H* nhưng thời gian để đàn đúm đi chơi với em tất nhiên là ít hơn với đám bạn của H*. Em không biết lúc H* đi chơi với đám bạn của nó có quây, nhoi, tăng động hay ăn chơi như thế nào, em không biết. Nhưng mỗi khi ở bên em. hay đi chơi với em. H* LUÔN vui vẻ, hoạt bát, nhí nhảnh, lễ phép, chứ không có gì là quá ăn chơi hay đàn đúm, hay tỏ ra là con nhà giàu cả.) Điều đó khiến em rất quý H* và chơi được với H*. Chứ như em đã nói, em rất dị ứng với những tiểu thư, thiếu gia nhà giàu. Hay với em là ngoại lệ, H* mới ngoan hiền như vậy, thì em không rõ. Và em cũng xin confirm lại một lần nữa. Khoảng thời gian ở kề bên H*, là khoảng thời gian em luôn vui vẻ, thoải mái và đầu óc thư giãn nhất và cười nhiều nhất.

Về chuyện du học, vì bác gái thì là phụ nữ, nên thương con, không muốn con ở nước ngoài một mình, sợ H* một mình không lo được cho bản thân, chứ nói gì đến chuyện học hành.

Em nhớ là khoảng giữa đầu tháng 6 năm 2014, bác gái có điện thoại đến cho em, tới nói chuyện về chuyện du học của H*. Và đúng là mọi chuyện rất bất ngờ đối với em.

Và hôm đó bác gái cũng đặt thẳng vấn đề với em. Không vòng vo gì cả.

- Bác gái: Chắc cháu cũng biết chuyện con H* nhà bác chuẩn bị đi du học chứ?
- Em: dạ, 2 bác có nói chuyện với cháu, và H* cũng có chia sẻ với cháu rồi.
- Bác gái: Thế công việc hiện tại của cháu thế nào? Có tốt không?
- Em: dạ, cũng tạm ổn.
- Bác gái: uhm. Vậy là tốt rồi.
- Em: dạ.
- Bác gái: Cháu biết hôm nay bác gọi cháu tới đây có chuyện gì không?
- Em: dạ, thật ra cháu cũng không rõ.
- Bác gái: uhm, chỗ cháu, 2 bác thực sự xem cháu như người nhà, 2 bác rất quý cháu. Cũng không có gì để mà vòng vo với cháu cả, thật ra hôm nay bác có chuyện muốn trao đổi với cháu, hy vọng cháu đồng ý.
- Em: dạ, bác cứ nói, nếu cháu có khả năng giúp đỡ, cháu sẽ giúp hết sức.
- Bác gái: Thật ra, bác không biết công việc hiện tại của cháu hiện nay thế nào. Chuyện tình cảm của cháu, bác cũng không biết. còn về gia đình, gia cảnh của cháu, thì 2 bác cũng biết sơ qua rồi. Bác tin những gì cháu nói. Bác cũng có trò chuyện tâm sự với con H*, và những lần bác tiếp xúc với cháu. Bác biết cháu là người tốt. Có thể tin tưởng được...
- Em: dạ, cháu cảm ơn 2 bác và H* đã tin tưởng cháu.

- Bác gái: bác có chuyện này, bác biết là hơi đột ngột và hơi gấp rút. Nhưng bác cũng hy vọng cháu sẽ không từ chối.

- Em: Dạ, bác cứ nói.

- Bác gái: Bác muốn cháu đi du học cùng với con H* nhà bác. Cháu muốn học ngành gì cháu cứ nói. 2 bác sẽ lo hết tất cả các chi phí. Cháu chỉ có nhiệm vụ học và quan tâm chăm sóc con H* nhà bác.

Nghe cứ như vừa xổ số giải độc đắc vậy. Mọi chuyện đúng là quá quá bất ngờ. cứ như là trúng số độc đắc, học bổng toàn phần rơi trúng đầu vậy. Mọi chuyện cứ ngỡ như là mơ, cứ ngỡ như trong phim. Trong những câu chuyện con nhà nghèo vượt khó học giỏi rồi được học bổng khuyến học vậy... không biết mọi chuyện thế là quá sung sướng. trong đời em chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có được cơ hội LỚN đến như vậy. Và chuyện du học cũng là ước mơ từ lúc học đại học cho tới bây giờ. Em vẫn luôn một ngày nào đó, mình sẽ được đi du học. Và hôm nay, gần như nó đã đạt được mục đích mà em đã từng ao ước...

Nhưng để đi học chung qua với H* thì đúng là một vấn đề không phải là nhỏ, và cần cả sự công bằng cho cả H* và gia đình. Nên em cũng đắn đo suy nghĩ mãi.

Em sợ nếu chấp nhận, rồi sẽ trở thành một osin cấp cao mới cho một gia đình khác, lần này sẽ không phải là một con gái sếp tổng nữa, mà thay vào đó sẽ là tiểu thư nhà giàu hoặc một danh từ nào khác, tương đương như vậy...

Em xin bác gái suy nghĩ một thời gian, rồi trả lời bác gái sau. Thời gian sau đó, em có gặp H* để nói chuyện với nó, trước khi nó đi du học (về phần của H* thì gần như 96,69% là sẽ đi du học rồi.) Nên em cũng cố gắng nói chuyện, tìm nhiều cơ hội để được ở gần bên H*,

- H*: em đã quyết định đi du học rồi, anh thấy buồn không?

- Em: buồn chứ. Mất người để anh ăn hiếp rồi, không buồn sao được.

- H*: đáp cho phát bây giờ. Lưu manh.

- Em: cho anh hỏi chuyện cá nhân một chút.

- H*: chuyện gì vậy?

- Em: sao tự nhiên em lại muốn đi du học vậy?

- H*: Tại vì... em muốn quên đi một người, và quên đi một người nữa.

- Em: chứ không phải vì em muốn học hành?

- H*...

- Em: em suy nghĩ lại được không?

- H*: dạ không, em đã quyết định rồi. em không thay đổi đâu.

- Em: uhm, thế em muốn quên đi những ai, àm lại phải đi du học như vậy?

- H*: ... *quay mặt đi chỗ khác*. Anh là đồ khờ, em không biết anh không hiểu thiệt hay cố tình không hiểu?

- Em: anh không hiểu thiệt mà..

- H*: anh đúng là khờ thiệt mà.

- Em:...

- H*: Anh có biết là em thích anh không? Có ai ngu, khờ như anh không? Có nhất thiết phải khờ đến mức đó không? Hay anh chỉ xem em như là nơi để trút bầu tâm sự mỗi khi anh buồn thôi, chỉ là người để anh chia sẻ thôi? Anh thiệt là xấu bụng...

- Em: ...

Nhưng rồi H* vẫn cố cười gượng gạo, lúc nào H* cũng cố tỏ ra vui vẻ trước mặt em hết. H* là người con gái lạc quan nhất, dễ thương nhất mà em từng gặp. Đúng là kể bên H*, em lúc nào cũng vui vẻ, thư giãn đầu óc. Không phải suy nghĩ nhiều, nhưng giữa em và H* chỉ tồn tại một mối quan hệ anh em thôi (hoặc chị em gì đó cũng được) Em luôn muốn che chở bao bọc cho H*, mặc dù đôi lúc cũng có chút gì đó suy nghĩ thoáng qua, nhưng em luôn tự dặn mình, H* chỉ là một người con gái nhỏ bé, mỏng manh. Không nên làm cho H* buồn dù chỉ một chút.

Về chuyện du học cùng H*, em cũng suy nghĩ kĩ rồi... Mọi chuyện sẽ không có gì là dễ dàng cả, nếu như chỉ vì đạt mục đích du học của bản thân mà làm trái với lương tâm tình của bản thân, thì sẽ rất khó. Không thể được.

Mọi chuyện trở nên rất khó xử cho em, H* xứng đáng có được một chàng trai tốt hơn em gấp nhiều lần, để có thể chăm sóc cho em, em sẽ hạnh phúc bên cạnh một chàng trai khác, tốt hơn anh gấp nhiều lần, em sẽ mãi là người bạn nhỏ của anh. Người luôn cố làm anh cười mỗi khi anh gặp chuyện buồn, mỗi khi anh gặp thất bại, mỗi khi anh nản lòng, em luôn là người bên cạnh động viên anh, cười nói vui vẻ với anh mà không đòi hỏi hay có bất cứ điều kiện gì.

H*, em mãi là một người bạn nhỏ của anh.

Về phần nhỏ,

Sau này công ty em mở rộng để có thêm quyền thương mại trong nước (trước kia công ty em chỉ có quyền hạn sản xuất hàng hóa và xuất đi nước ngoài, sau này mở rộng lên, có quyền nhập khẩu các sản phẩm khác về, để có quyền thương mại) Và quy mô công ty sẽ lớn hơn trước. Và cái quyền ô sin cấp cao của em cũng bị hơn trước. Và công việc cũng nhiều và vất vả hơn trước. Cũng đồng nghĩa với việc công việc giữa em và nhỏ cũng sẽ nhiều hơn trước, bắt buộc phải liên lạc nhiều hơn trước.

Cũng là thời điểm mà em cũng xác nhận lại những suy nghĩ và tình cảm của mình, và kể cả những vấn đề liên quan. Thời điểm mà công ty bên Việt Nam bắt đầu mở rộng thị trường, để có thể làm kinh doanh tốt hơn. Cũng là lúc mọi chuyện dần trở nên phức tạp hơn.

Như em đã từng chia sẻ và tâm sự. và nếu những ai từng đọc thread này của em cũng đều có thể đoán được một phần nào đó của câu chuyện. Đời nhiều lúc không như là mơ.

Lúc mở rộng thị trường, thì cái quyền ô sin cấp cao của em thì nó bị hơn trước kia. Và thời gian làm việc với nhỏ cũng nhiều và tăng suất cao hơn trước kia. Và em và nhỏ thường xuyên gặp gỡ nhau hơn, kể cả em bay qua Thái gặp nhỏ, và nhỏ bay qua Việt Nam gặp em. giữa em và nhỏ lúc này tồn tại 2 mối quan hệ công việc và tình cảm. Và tất nhiên em vẫn cố gắng rạch ròi giữa công việc và tình cảm, không để nó đan xen vào nhau.

Và bởi vì tần suất công việc tăng lên, nên em và nhỏ cũng gặp nhau thường xuyên hơn. Và tình cảm của em cũng dần tăng lên theo cấp số nhân. Và mọi chuyện sẽ cứ như thế tiếp diễn tốt đẹp nếu như không có buổi nói chuyện ngày hôm đó...

- Sếp tổng: Công việc bên đó dạo này thế nào rồi?

- Em: dạ, vẫn tốt, vẫn tương đối ổn.

- Sếp tổng: uhm, vậy là tốt rồi. Bây giờ công ty đang mở rộng ra thêm lĩnh vực thương mại nữa. Cậu có đề xuất hay nguyện vọng gì không?

- Em: dạ, bác (sếp tổng) cứ đề ra các phương án, cháu và mọi người trong công ty sẽ cố gắng để làm theo các chính sách của công ty thôi.

- Sếp tổng: vậy là tốt.

- Em: dạ.

- Sếp tổng: uhm, thế cho bác hỏi chuyện này, nếu không phải thì xem như bác chưa nói gì. Chuyện hơi cá nhân tế nhị một chút.

- Em: dạ, bác cứ hỏi đi. cháu không sao.

- Sếp tổng: cậu thích con L* nhà bác hả?

Không hiểu hôm nay, sếp tổng lại đề cập đến chuyện này. Bởi vì nó tới nhanh hơn em dự tính. Chẳng biết là điềm xui hay điềm lành nữa. Nhưng sự thật lúc bấy giờ là em đang dành tình cảm cho nhỏ rất nhiều. Và em muốn mối quan hệ này thực sự là một mối quan hệ nghiêm túc, chứ không phải chỉ là một mối quan hệ không rõ ràng, nên em cũng đành thú thật, nói chuyện với bác sếp tổng.

- Em: dạ vâng. Cháu thích con gái bác...

Em nhìn thử xem phản ứng của bác sếp tổng thế nào, vẫn thấy bác sếp tổng bình thường, không tỏ thái độ gì là khác thường cả.

- Em: ... dạ, cháu thích con gái bác thật sự

- Sếp tổng: uhm, cái này bác biết từ lâu rồi.

- Em: dạ, bác...

- Sếp tổng: bác nghĩ cháu nên dừng lại. Tập trung vào công việc thì tốt hơn.

Xong, mọi chuyện gần như chấm dứt, tất cả.

Osin cấp cao hay cấp thấp thì vẫn cũng chỉ là osin mà thôi, em chỉ là một thằng osin cấp cao không hơn không kém.

Mọi chuyện như đóng băng, mặc dù buổi nói chuyện ngày hôm đó còn kéo dài thêm nữa, nhưng cũng chỉ xoay quanh vấn đề công việc và câu chuyện xoay quanh chỉ vấn đề công việc. Và sau đó, em cũng không nhớ đoạn hội thoại sau đó là gì. Nhỏ cứ như chiếc lá đang trên một con suối vậy, cứ dần dần cuốn theo dòng nước, càng ngày càng trôi đi xa, xa khỏi vòng tay, tầm với của em.

Sau buổi nói chuyện với sếp tổng ngày hôm đó. Em thấy thất vọng và buồn vô cùng. Bởi vì em rất hiểu nhỏ và gia đình của nhỏ... Mọi chuyện trong gia đình đều có nguyên tắc hết rồi. Và sau đó, em và nhỏ cũng có gặp nhau và nói chuyện với nhau bình thường. Em không biết nhỏ đã nói chuyện với bố (sếp tổng) và mẹ của nhỏ chưa, em không chắc chắn. Nhưng những lần gặp sau. Em cảm giác mình chỉ như một người vô hồn biết nói, biết cười thôi.

Và buổi nói chuyện ngày hôm sau với nhỏ, cũng là khoảng thời gian mà em và nhỏ cố gắng níu kéo lại những khoảnh khắc, phút giây hạnh phúc còn sót lại...

- Em: chị, em có chuyện muốn hỏi chị.

- Nhỏ: chuyện gì vậy? sao hôm nay mặt cậu căng thẳng vậy?

- Em: là trước em bảo sẽ cố quên chị, em đã cố. Nhưng không thể nào làm được.

- Nhỏ: chị biết mà, bởi vì...chị cũng không thể làm được. Chị cố quên em, nhưng không thể.

- Em: chị nói thiệt chứ?

- Nhỏ: thiệt, và chị cũng không hiểu tại sao...

- Em: em... em yêu chị.

Chả biết lúc đó sao, lại nói ra câu nói đó trước mặt nhỏ. Mọi chuyện diễn ra và em cũng không control được cảm xúc của mình lúc đó. Nhưng rồi câu nói đó cũng đã được cất thành tiếng rồi. em chỉ biết nhìn nhỏ và nói như vaayjt hôi, bất chấp kết quả thế nào, thì em cũng đã xem như lần đầu tiên tỏ tình chính thức với nhỏ rồi.

- Nhỏ:... không được đâu. Chị đã nói rồi, chỉ yêu thôi là chưa đủ. Chị không thể...

- Em: không đủ? Thế em thiếu những gì? Chị nói đi.

- Nhỏ: chị biết mọi chuyện khó hiểu, không thể giải thích được. Nhưng mọi chuyện nó vốn dĩ phải như thế.

- Em: vốn dĩ nó phải như thế? Nghĩa là vốn dĩ em đã không thể nào là người yêu của chị được?

- Nhỏ: uhm...

27. Chương 27

THE END – CHẠY TRỐN HIỆN TẠI

- Em: em biết mọi thứ đang diễn ra là như thế nào. em hiểu...

- Nhỏ: cậu không giận chị chứ?

- Em: dạ, không.

Mọi chuyện cứ như thế chấm dứt. nhỏ đã gần như chính thức xa rời vòng tay. Có lẽ ngay từ đầu, em và nhỏ đã không chung một con đường, nhỏ ở một con đường khác, khác xa hoàn toàn với con đường em đang đi. Và em chỉ biết đứng từ con đường của em, và nhìn từ xa, ngắm nhỏ từ xa... Đôi khi phải chấp nhận thực tế như vậy.

Những phản hồi của nhỏ đôi lúc em cứ tưởng như em và nhỏ rất gần nhau vậy. Gần đến mức có thể với tay ra, và cầm lấy tay nhau, đi đến suốt con đường mà em và nhỏ có thể đi (dĩ nhiên chỉ là con đường tưởng tượng, do em vẽ nên mà thôi, chứ thực chất, em và nhỏ vẫn chỉ ở trên 2 con đường, 2 con đường song song, không hề có một điểm dừng là ngã 3 ngã tư hay bùng binh gì cả. Cứ song song với nhau.)

Có thể nhìn thấy đối phương đang làm gì, và biết đối phương đang làm gì, đang lạc đường hay có vấn đề gì, nhưng tuyệt nhiên, không thể nắm lấy tay nhau, giúp nhau vượt qua những khó khăn hiện tại. Cùng lắm là chỉ có thể hét to lên, những âm thanh vô vọng, với hy vọng phía con đường bên kia, sẽ có người nghe thấy. Nhưng không thể...

Và em chỉ như một người mất lí trí vậy... về phía em, em chỉ mãi đi lang thang trên con đường mình, và mãi nhìn về phía con đường bên kia, nơi có một người vẫn đang đôi bước bước đi.

Mà em quên mất rằng, phía trên con đường mình đang đi, vẫn luôn có những người quan tâm, chăm sóc theo dõi cho em, và có thể là lo lắng cho em rất nhiều. Nhưng em không hề biết, cứ đá phẳng đi những sự quan tâm lo lắng ấy, lòng chỉ mãi nhìn về một hướng phía con đường bên kia.

Và một thời gian sau, em vẫn cứ như vậy. Nhưng giữa em và nhỏ vẫn cứ như thế. Em không quan tâm tới mọi thứ xung quanh gì cả. em cứ như một kẻ mơ hồ, không lý trí, không phương hướng, như kẻ bị lạc đường. Thì một hôm nhỏ nhắn tin chủ động gặp nói chuyện với em.

Em đã rất hy vọng vào cuộc hẹn này, để sẽ có thể tiến tới mọi chuyện. Mọi chuyện sẽ tiếp tục tốt đẹp hơn. Và cũng như mọi khi. Gặp tại quán bar cũ...

- Nhỏ: lâu rồi không gặp, công việc vẫn tốt phải không? Nghe ba chị nói mọi chuyện vẫn ổn.

- Em: dạ, vẫn ổn. vẫn tốt chị, chỉ có một số vấn đề nhỏ thôi...

- Nhỏ: uhm,

- Em: thế hôm nay chị hẹn em có gì không ạ?

- Nhỏ: tất nhiên là có, mà cậu hứa là cậu phải nhận lời chị ngen.

- Em: dạ, trước giờ em chưa từ chối chị bất kì chuyện gì?

- Nhỏ: lẽ cả chuyện chị sắp yêu cầu?

- Em: dạ. mọi chuyện. Vì chị, em có thể làm được mọi chuyện...

- Nhỏ: uhm, nghe cậu nói là chị yên tâm rồi...

- Em: dạ...

Nói rồi, em quan sát gương mặt nhỏ. Nhỏ không nhìn mặt em... rồi lấy trong túi xách một thiệp hồng.

Rồi nhỏ nhìn chằm chằm vào mắt em... lần đầu tiên nhỏ nhìn em như vậy. đôi mắt nhỏ long lanh như chực khóc (không biết là gương mặt, đôi mắt của nhỏ, hay em đang nhìn vào gương, là gương mặt của em lúc bấy giờ)

- Nhỏ: cậu... nhớ tới ngen.

- Em: dạ... (chứ dạ phát ra, mà em nghe ngen ở cổ, không dễ để nói nên lời...)

- Nhỏ: cậu sẽ tới chứ? Cậu hứa với chị đi

- Em: dạ, em sẽ đến mà, ước mơ của em là muốn nhìn thấy chị mặc áo cô dâu. Chắc chị đẹp lắm.

- Nhỏ: thế bình thường chị không đẹp hả? sao phải mặc áo cưới mới đẹp? *nhỏ cười nhẹ, nói đùa với em*

- Em: dạ không, chị lúc nào cũng đẹp, nhưng mặc áo cô dâu vào, chị sẽ là người đẹp, đẹp nhất thế gian.

- Nhỏ: uhm, hôm đó, chị sẽ mặc áo cô dâu cho cậu xem, xem thử đẹp như trí tưởng tượng không ngen

- Em: dạ...

- Nhỏ: sao tin vui của chị, mà cậu buồn vậy?

- Em: có đâu, em vui mà. Chúc mừng chị ngen.

- Nhỏ: vui mà có ai mặt bí xị như cậu không?

- Em:... dạ, em không vui, em tức muốn điên lên. Em muốn đập phá hết mọi thứ, em căm ghét tất cả. tại sao chị lại đối xử với em như vậy??? em sai chỗ nào? em không thích hợp điểm nào? tại sao????????? Tại sao chứ???

Lúc này, em đã không còn được sự tỉnh táo cần thiết nữa, nên em mới hỏi ra những câu hỏi khù khờ, ngu ngốc đến như vậy. Những câu hỏi mà em và nhỏ đều đã có câu trả lời. Nhưng em vẫn nói ra. Để không phải giữ những điều mà em muốn hét ra bấy lâu nay. Chắc lúc này, trông em đáng thương lắm...

- Em: em có một yêu cầu, không biết có được không?

- Nhỏ: gì vậy?

Rồi em ôm nhỏ lấy nhỏ... ôm chặt nhỏ vào lòng, xem như là ôm nhỏ lần cuối. lần cuối trước khi nhỏ mặc áo cô dâu. Nhưng người mặc áo chú rể không phải là em...Ôm nhỏ vào lòng, nhưng trong lòng em bấy giờ xốn xang, cảm xúc lẫn lộn, không biết phải giải thích sao.

Ôm nhỏ vào lòng, em cảm nhận được trái tim em vẫn loạn nhịp mỗi khi ở bên nhỏ, vẫn thổn thức đập không theo một nhịp điệu gì cả. Vẫn run và hồi hộp như lúc ban đầu được ôm và hôn nhỏ, những lúc được bên cạnh nhỏ. Trò chuyện sẽ chia những chuyện vui buồn. Mà giờ đây mọi chuyện lại đi theo một chiều hướng khác, khác với những gì em đã từng vẽ nên, một bức tranh với một cái kết em chưa bao giờ nghĩ tới... Một bức tranh được vẽ nên, với 2 người, 2 con đường, 2 thế giới, 2 mảng màu sáng tối đối lập nhau hoàn toàn.

Con gái sắp tổng vẫn sẽ luôn là con gái sắp tổng. Osin cho dù cấp cao hay cấp thấp, hạng thấp hay hạng cao thì chung quy lại cũng chỉ là osin mà thôi.

Nhưng em xem như đây là điểm kết thúc của một chuyện tình cảm, nhưng đối với em, là tình yêu, có thể chỉ là tình yêu do em tự tưởng tượng ra. Xem như một tình yêu đẹp với người con gái đầu tiên, mà em biết thế nào gọi là yêu...

Tạm biệt chị, người con gái em đã từng yêu rất nhiều. Chúc chị luôn hạnh phúc.

Và em cảm thấy bờ vai em hơi ướt, và đôi mắt em cũng bắt đầu có hiện tượng...

Chị, người con gái em yêu, Một kỉ niệm đẹp.

Và khoảng thời gian sau này, em cứ như thể là một người vô hình. Đã dặn là sẽ không nhớ tới nhỏ rồi, nhưng không thể. Lý trí bảo không nhớ. Nhưng trái tim vẫn nhớ về hình bóng nhỏ.

Em sông hời hợt vô tâm với tất cả mọi người, Những người quan tâm lo lắng với em, nhưng em lại hời hợt lại. em dường như quay lưng lại với cả thế giới, em chỉ hướng về con đường mà nhỏ đang đi.

Khoảng thời gian đó là khoảng thời gian kinh khủng nhất của em. H* thì chuẩn bị các thủ tục du học, khi biết em có chuyện buồn (tất nhiên chỉ là biết em đang có chuyện buồn thôi, chứ không biết em buồn chuyện gì, và chắc với tính cách của H* thì chắc nó cũng không muốn biết, không cần biết để làm gì) vẫn cố động viên an ủi, đi chơi ăn uống với em. Nhưng em vẫn làm cho có, đi chơi với nó với tâm trạng không vui một xíu nào.

Em chỉ muốn đi làm rồi về phòng. Xem lại những tấm hình, những khoảnh khắc của em và nhỏ thôi. Chỉ có như vậy, mới mong em phần nào bớt nhớ nhỏ.

Và thời gian này, em cũng không muốn giao tiếp tiếp xúc với bất kì ai, nên chuyển ra ngoài song một mình, để có thể tiếp tục chìm đắm vào thế giới ảo mộng và đáng chán do chính bản thân em tạo ra kể từ khi biết tin đó. Ngay cả lúc này, em nghĩ lại khoảng thời gian đó, em còn thấy kinh khủng, và thấy chán bản thân mình, em không nghĩ là bản thân mình có thể vượt qua được khoảng thời gian đó, (có thể xem như khoảng thời gian đại khủng hoảng đối với bản thân em) nếu như không có bàn tay của một người, mà sau này, chính em lại phải tay từ chối bàn tay ấy, để sau này phải ân hận...

Lần trước, kể từ khi em nói ra là em thích nhỏ (tất nhiên là lúc đó, em chỉ nói để thực hiện âm mưu của em, chỉ để kéo T* về phía em, tránh xa thằng D* ra) lúc đó, em thật ra những lời đó, nó không hề xuất phát từ trái tim... Để cho một người con gái lại thêm niềm tin và đối xử tốt với em...

- T*: Đạo này sao vậy? Thấy anh buồn buồn?

- Em: có đâu, bình thường mà.

- T*: Anh đừng có giấu em, em biết hết mọi chuyện rồi.

- Em: mọi chuyện??

- T*: dạ, tất cả mọi chuyện mà bấy lâu nay, anh không nói với em, anh giấu em, em biết hết rồi.

- Em: ...

- T*: em biết chuyện anh đang buồn, anh buồn chuyện tình cảm với chị L*, nhưng mọi chuyện đều có cách giải quyết, anh cứ yên tâm, nếu cần gì, anh cứ nói hoặc tâm sự với em, em sẽ giúp anh hết sức có thể.

Nghe T* nói như vậy, em tự cảm thấy xấu hổ cho lòng mình. Và như để tăng thêm nỗi đau, và sự xấu hổ ấy, T* tiếp lời...

- T*: em cũng biết được việc anh nói dối em,...

- Em:...

- T*: em vẫn biết là anh nói dối chuyện anh thích em, em đâu có ngờ tới mức vậy.

- Em: thế sao em không nói gì?

- T*: Tại vì đối với em, như vậy là hạnh phúc rồi. Chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu, được quan tâm, được lo lắng, chăm sóc cho người mình em, cho dù anh có nói dối hàng trăm hàng ngàn lần đi nữa. Nhưng chỉ cần anh đối xử tốt với em, là em hạnh phúc rồi.

- T*: Em biết nói ra những lời như vậy, sẽ làm anh đau lòng, nhưng em không có ý trách móc gì anh cả, em chỉ cần anh vui và hạnh phúc thôi. Như vậy là em hạnh phúc rồi. Em chỉ cần những phút giây hạnh phúc bên cạnh anh. Chứ em không muốn anh mãi cứ ủ rũ vô hồn như thế này. Anh phải đủ mạnh mẽ để vươn lên. Anh đừng như vậy hoài. ANh phải sống, phải nghĩ vì những người bên cạnh anh nữa chứ...

- T*: Em thật sự rất cần anh, anh phải vui vẻ lên, mạnh mẽ lên. Chứ anh cứ như thế này mãi. Em không yên tâm...

- Em: thôi, em đừng nói nữa, em KHÔNG HIỂU ANH ĐÂU. Em về đi, anh cần ở một mình.

- T*: anh...

- Em: EM VỀ ĐI!!! ANH MUỐN Ở MỘT MÌNH, EM HIỂU ANH NÓI GÌ KHÔNG??

- T*: Dạ, em có điều này muốn nói với anh... Anh là người quan trọng nhất với em... * rồi T* quay lưng đi* đúng như yêu cầu của em...

Tại sao lúc đó em lại nói những lời như vậy, ngay cả bản thân em cũng không thể hiểu được mình. Ngay cả việc em làm sai, việc em nói dối T* như vậy, mà ngay cả một lời xin lỗi, em cũng không thể nói ra được với T*. Em quá ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân, không quan tâm đến cảm giác của những người xung quanh. Và không hiểu sao, em lại ngu ngốc u mê mù quáng đến như vậy, Phải chỉ lúc đó em sống mở lòng hơn, suy nghĩ chín chắn hơn, thì em sẽ làm lại khác, sẽ đối xử công bằng hơn với T*. Và có lẽ em cũng không xứng đáng để nói ra 2 chữ “công bằng”. Em không xứng để nói từ đó...

Sau lần nói chuyện đó. Em và T* không liên lạc gì với nhau. Chỉ thi thoảng T* có nhắn tin hỏi thăm những câu ại loại như: “anh đừng suy nghĩ nhiều nữa” “đừng buồn nữa ngen anh”... Nhưng lúc đó, em quá chìm đắm vào chuyện tình cảm của nhỏ. Mà sống một cách như vậy, đối xử tệ với bản thân. Và đối xử tệ với những người xung quanh. Và những tin nhắn của nhỏ chỉ giống như đường một chiều, chỉ có chiều đi, nhưng không có chiều ngược lại... em chỉ đọc và quảng điện thoại vào một góc. Và những tin nhắn của T* cũng dần thưa đi. rồi bắt đầu không còn liên lạc gì nữa. Cắt hẳn liên lạc với em. và rồi cứ nhạt dần dần như thế...

Rồi em cứ sống một cuộc sống vô nghĩa, vô vị, không cảm xúc như vậy. (kể từ ngày nhỏ báo tin lấy chồng), mẫu thiệp hồng hôm trước mà nhỏ đưa cứ như con dao cắt vào tim em vậy. không thiết tha gì chuyện khác nữa, chỉ biết sống, làm việc, và ở phòng tự kỷ, vật vờ như một cái bóng.

Hình như khoảng đầu tháng 6, H* điện thoại báo là thủ tục đi du học đã xong hết rồi. khoảng 1 tuần sau là sẽ khởi hành. Lúc này em cũng chỉ biết cầu chúc cho H* lên đường bình an thôi. Chứ không biết làm gì hơn. Ngày ra sân bay Tân Sơn Nhất. tiễn em ra sân bay. Thì mới biết những chuyện mà đáng ra em phải nên biết sớm từ lâu. Em luôn mồm bảo H* là đồ ngốc. Nhưng thật ra, người ngốc nhất là em, chẳng bao giờ bản thân nhận ra là mình ngốc cả...

- H*: em đi đây, qua Mỹ học vài năm rồi về.

- Em: uhm, nước Mỹ đang yên ổn, em qua đó đừng có làm loạn ngen.

- H*: đáp cho phát giờ.

- Em: chỉ giỏi nói.

- H*: nói nghe cái này trước khi em đi Mỹ, nói nghe chơi

- Em: chuyện gì vậy?

- H*: anh có biết là đã có lúc, em yêu anh không?

- Em: hử?

- H*: hử cái gì? Dụ quài mà có được đâu.

- Em: hên mà giờ hết yêu rồi. chứ không là bây giờ anh yêu lại em rồi. *em cà khịa cho nó vui trước khi lên đường*

- H*: thiệt không?

- Em: giỡn.

- H*: chứ anh tưởng em nói thiệt hử?

- Em: cà chớn

- H*: em qua đó, mà không có bồ, tới lúc em về Việt Nam mà anh vẫn chưa có bồ, là em sẽ mở chiến dịch của anh đó, ANH lo mà mau mau có bồ đi!!!

- Em: ờ, qua đó rang học cho tốt đi.

- H*: dạ, cảm ơn anh.

Nãy giờ thấy lạ lạ, là không thấy T* ra sân bay tiễn H* lên đường. Nên cũng hơi bất ngờ. Mặc dù qua chuyện của T*, H* và thằng D*, thì mối quan hệ có chút không còn như trước. Nhưng dù sao cũng nên ra sân bay tiễn H* chứ. Nên thấy lạ, bèn hỏi

- Em: ủa, sao không thấy T* ra tiễn em.

- H* : dạ,... chắc nó bận gì đó...

Nó trả lời em, nhưng quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt em, là em biết nó đang nói xạo em rồi, gì chứ con bé này, em thừa hiểu nó.

- Em: em nói xạo anh phải không?

- H*: không có thiệt mà.

Tự nhiên em thấy linh tính là có chuyện chẳng lành, nên tự nhiên em làm căng với H*

- Em: có chuyện gì vậy? em nói cho anh biết đi...

- H*:dạ,...nhưng anh không được shock... không được mất bình tĩnh. Em xin lỗi, vì chuyện này đã không kể với anh.

- Em: chuyện gì???

Tự nhiên em có một linh cảm rất rất không tốt. Không tốt một xíu nào, mà cảm giác lạnh sống lưng...

- H*: T* nó mất rồi...

Cả trời đất như đổ sập xuống đầu em. cảm giác của em lúc đó không có một từ nào có thể diễn tả được. mọi chuyện quá shock, quá bất ngờ... em không biết phải diễn tả sao, chỉ biết là tim em đau như có ai đó đang bóp nặn nó vậy. Chỉ biết là một cảm giác kinh khủng...bùn rùn tay chân, mà không hề hay biết mắt mình đã ướt đầm từ lúc nào, bây giờ em lại phải đối mặt với thứ mà em ghét nhất, nước mắt...

Em cố lấy lại chút bình tĩnh còn sót lại,

- Em: em nói thật chứ? Tại sao chuyện như vậy, em không nói cho anh biết?

- H*: em xin lỗi, T* nó bảo không được báo cho ai biết...

- Em: thế mọi chuyện là thế nào? tại sao lại như vậy? vài tháng trước....

Em xin phép chào tạm biệt 2 bác với H* em về trước.

Em chạy thẳng tới chỗ T*.

Đứng trước bàn thờ của T*, nhìn ảnh mắt, nụ cười trong trẻo của T*. Mà lòng em cảm thấy ân hận vô cùng.

Đúng là chỉ khi nào mất thứ mình đang có, mới cảm thấy quý trọng hơn.

Anh chưa kịp nói lời xin lỗi với em, sao em lại bỏ anh mà ra đi như vậy?

Chỉ biết đứng đó mà không biết mọi chuyện xung quanh như thế nào. Trong đầu em lúc đó hoàn toàn trống rỗng. Không còn biết nhận thức, biết suy nghĩ gì cả, chỉ biết đứng và lặng lẽ đứng nhìn di ảnh của em,

- Cháu đừng buồn. Có lẽ mọi chuyện là do số phận. Mong cho nó được yên nghỉ trên đó.

Lời một Sư trong nhà thờ đứng gần đó, an ủi động viên.

Em không biết phải làm thế nào, chỉ biết tự trách bản thân mình thôi.

Thật ra mọi chuyện diễn ra và đến với em quá bất ngờ. Ngay cả lúc em quen và từ khi T* mất đi, em cũng chưa biết gì nhiều về T* cũng như gia đình của T*, em cũng chưa bao giờ nghe T* nhắc về gia đình của mình. Rồi em ngồi đó nói chuyện với Sư về mọi chuyện đã diễn ra trong thời gian qua.

Theo lời Sơ kể. T* từ nhỏ đã bị bỏ rơi trước nhà thờ. Và từ nhỏ đã được các sơ trong nhà thờ nuôi nấng và dạy dỗ, lớn lên thành người. T* là một người rất thông minh, ngoan ngoãn, nên luôn được mọi người trong nhà thờ yêu quý. Là một đứa bé, học rất giỏi.

T* luôn luôn có ý định tìm lại cha mẹ đẻ của mình, nên lúc nào cũng cố gắng làm việc từ nhỏ, vừa học vừa làm, phụ giúp đỡ các Sơ trong nhà thờ. Và mong muốn được tìm gặp lại cha mẹ, dù chỉ một lần. Nhưng cho đến khi mất, T* vẫn chưa một lần thực hiện được ước muốn đó.

Bởi vì là người lúc nào cũng sợ sự thiếu vắng tình cảm như vậy, nên T* là người rất xem trọng các mối quan hệ, T* lúc nào cũng sợ bị cảm giác bỏ rơi, nên lúc nào cũng cố gắng níu kéo các mối quan hệ, chỉ với mục đích là tạo cho bản thân cảm giác hạnh phúc, và không bị rời bỏ giống như những gì mà T* đã bị đối xử từ nhỏ. Lúc nào cũng chịu đựng âm thầm hy sinh, để có thể níu kéo chút hạnh phúc về phía mình....

T* lúc nào cũng vậy, lạc quan, chịu thiệt thòi. Không hơn thua với người khác, chỉ biết chịu nhận phần thiệt về mình, không đòi hỏi bất cứ chuyện gì. Chỉ cần một chút hạnh phúc nhẹ nhàng như vậy thôi. Nhưng dường như ông trời quá vô tâm, không bao giờ cho T* một hạnh phúc trọn vẹn. Và em cũng vô tâm, khiến cho T*, một cô gái bé nhỏ, mỏng manh, lúc nào cũng lạc quan, nhưng trong lòng vô cùng dễ vỡ. cũng chưa bao giờ nhận được một hạnh phúc, hay niềm vui trọn vẹn.

Tại sao em không thể nhận ra điều đó sớm hơn chứ...

Và cuối cùng, ông trời cũng đã tước đi mạng sống của em... em âm thầm chống cự lại căn bệnh ung thư gan. Tại sao lại như vậy chứ. Em biết em bệnh. Nhưng em không hề nói với bất kì ai, kể cả các Sơ ở nhà thờ...kể cả giai đoạn cuối, em vẫn cứ như vậy, vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ. để rồi bây giờ...

Em giận T* lắm, tại sao em lại âm thầm chịu đựng một mình chứ. Càng giận T* em càng tự trách mình...

“EM VỀ ĐI!!! ANH MUỐN Ở MỘT MÌNH, EM HIỂU ANH NÓI GÌ KHÔNG??” Khi nghĩ lại câu nói này, câu nói cuối cùng mà em nói với T*, em chỉ muốn vấp vào mặt mình thôi. Em chỉ là một thằng vô tâm, ích kỉ. chỉ biết nghĩ về bản thân. Sao em không thể nhả ra điều đó sớm.

T* nói em là người quan trọng nhất của T*. Còn em thì sao? Trong khi em lại đối xử với T* như vậy. Bây giờ, chỉ biết là tâm trạng lúc này của em thật sự tệ. chỉ muốn tự đâm vào mặt mình, cho tỉnh ra thôi...

Đứng trước di ảnh của T*. một thằng con trai như em cũng đã phải rơi nước mắt. Nước mắt hối hận muộn màng. Của một người sống ích kỉ...

Và em còn nợ T* một lời xin lỗi. Một xin lỗi mà em sẽ không bao giờ có cơ hội nói ra, và sẽ mãi mãi không bao giờ có cơ hội nói ra.

Đôi khi cứ mãi mê đuổi theo những hạnh phúc xa vời, không thực tế, để rồi lại vô tình đánh rơi những hạnh phúc bên cạnh bản thân mình...

Rồi giờ đây. Mọi chuyện phải tạm dừng.

Anh chúc H* qua đó học giỏi, tranh thủ về Việt Nam ngen!

Nhỏ, em thực lòng chúc chị hạnh phúc.

T*, anh biết những lời nói bây giờ của anh cũng không còn giá trị, đã quá muộn màng rồi... Anh sẽ nhớ về em. Và anh nợ em một lời xin lỗi... Anh xin lỗi em.

Hiện tại:

Hôm qua, em cũng đã nộp đơn xin thôi việc tại công ty, qua biết bao nhiêu việc xảy ra...

Nhỏ, em xin lỗi chị, chắc có lẽ em sẽ không làm theo yêu cầu hôm trước chị nói với em, (Chỉ một lần này, em mới không làm theo ý của chị được) em sẽ không có cơ hội được xem chị mặc áo cô dâu rồi. Chúc chị hạnh phúc với lựa chọn của chị...

Em sẽ trốn chạy mọi thứ hiện tại...

28. Chương 28

VALENTINE BUỒN...

Bây giờ mới có thời gian kể lại, mà phải gọi là tâm sự thì đúng hơn. Những gì đã xảy ra khoảng thời gian cận Tết, và ngày Valentine và khoảng thời gian Tết.

Cũng xin báo cáo chia sẻ với mọi người là cuối tháng này, tức 31/3/2015 sẽ là ngày cuối cùng em làm việc tại công ty. Thật ra e đã muốn sau Tết là nghỉ luôn. Nhưng do công việc phải bàn giao cho người mới, và bàn giao lại với sếp. Và với lại thật ra, trong lòng cũng có một thứ gì đó gọi là luyến tiếc...

Những ngày cận Tết, không khí Tết cứ hồi thúc em, tinh thần em cứ muốn càng phải quay về nhà, quay về quê càng nhanh càng tốt. Muốn được trốn khỏi thành phố Sài Gòn một cách chính thức, một cách tự nguyện biến cho bản thân về việc trốn chạy, giải thoát tất cả mọi chuyện tại nơi đây.

Sài Gòn vẫn thế, nó vẫn cứ nhộn nhịp và ồn ào như vốn dĩ xưa nay. Văng T*, với Sài Gòn thì vẫn thế, vẫn không có gì thay đổi. Vẫn sáng nắng chiều mưa, vẫn ồn ào, vẫn náo nhiệt, vẫn nhịp sống sôi động ấy. Nhưng với em, có lẽ giờ nói ra cũng thành thừa thãi. Đôi khi giữa Sài Gòn ồn ào náo nhiệt như vậy. em lại thêm được cảm giác bình yên, gần gũi, cần lắm một nơi mà ở nói đó. Em có thể ở bên cạnh một người, bầu bạn tâm sự, kể nhau nghe những câu chuyện không đầu không cuối, cùng nhau ở một nơi yên bình, ngắm nhìn về phía những con đường phía xa xa, dòng người chạy xe tấp nập. Hay cùng nhau đi dạo, những buổi café ở những vùng ven thành phố.

Nhưng bây giờ, mọi thứ có lẽ chỉ là thứ xa xỉ phẩm mà thôi.

Có lẽ gần Valentine, đối với em đây là một valentine đặc biệt nhất từ trước tới giờ. Những năm trước, anh chỉ ở nhà, một mình và sống một cuộc sống đơn giản tới mức nhàm chán, đơn giản như vậy. Và mùa Valentine này, anh cũng chỉ ở một mình. Nhưng nó khác với những mùa Valentine cầu mưa trước kia. Mùa Valentine này, anh chỉ mong trời đừng mưa. Anh nhớ có lần em đã từng nói với anh: “Chỉ cần thấy những cặp đôi yêu nhau hạnh phúc đi chơi với nhau những ngày lễ. Em cũng cảm thấy hạnh phúc giùm họ rồi.” Với em, hạnh phúc đơn giản chỉ có thế. Tại sao niềm vui, niềm hạnh phúc của em lại đơn giản đến như vậy. Thế mà anh không hiểu được.

Và những gì anh đã đối xử với em. Chắc không thể nào khiến em hạnh phúc được rồi.

Anh đã từng nói với em.” Anh không có thói quen tặng quà vào ngày lễ”. Khi anh chở em đi công việc vào ngày 8-3 năm ngoái. Khi đi ngang qua cửa hàng bán hoa. Em cứ nhìn chăm chăm vào mấy bó bán hoa.

- T*: Anh, thấy hoa đẹp hông?

- Em: cũng đẹp.

- T*: biết hôm nay là ngày gì không?

- Em: ngày 8-3, ngày anh có nhiệm vụ cao cả, chở em đi công việc.

- T*: đồ cục đất.

- Em: kệ, he he, anh không có thói quen mua quà vào ngày lễ.

- T*: Dạ, vậy thôi mình đi.

Và em với nhỏ rời khỏi chỗ đó. Và em vẫn không quên ánh mắt của T* lúc đó, cứ nhìn chăm chăm vào những cặp đôi đang đứng lựa mua hoa, mua quà chỗ đó, và T* cứ nhìn và mỉm cười hạnh phúc. Lúc đó em cũng chỉ thấy con nhỏ này mắc cười và ngộ ngộ thôi. Và cũng không để ý lắm tới thái độ và cảm xúc của T* lúc đó...

Rồi buổi tối hôm đó. Khi làm taxi chở T* đi công việc, vẫn không thấy T* đi chơi với ai, em mới hỏi. (Lúc này, em nghĩ là T* đã có bạn trai, hoặc chí ít cũng có người đang theo đuổi)

- Em: Hôm nay, em không đi chơi với ai hả?

- T*: dạ, không, ở nhà cho lành.

- Em: thiệt không vậy?

- T*: Dạ thiệt. Mà anh không đi chơi hả?

- Em: Không, ở nhà cầu mưa.

- T*: Đồ ích kỉ. Lâu lâu mới có ngày lễ, cứ để người ta đi chơi với nhau. Mặc gì cầu mưa. “Chỉ cần thấy những cặp đôi yêu nhau hạnh phúc đi chơi với nhau những ngày lễ. Em cũng cảm thấy hạnh phúc giùm họ rồi” (Nội dung đại loại là như vậy. Nhưng câu cú chính xác thì không nhớ rõ...)

- Em: uhm, em thiệt rộng lượng.

Rồi lúc đó em có mang một món quà nhỏ ra tặng cho T*. Chỉ là vòng đeo tay, có đính tên của T* bằng chữ cái thôi, chứ không có gì to tát lắm. Và lúc đó, em cảm nhận được niềm vui của T*. Nhìn T* lúc đó thấy vui lắm.

- Em: Vậy là tối nay em không đi chơi đâu đúng không?

- T*: dạ, hỏi quài.

- Em: Vậy em ở nhà, anh mua cái gì về nấu ăn, ăn mừng 8-3.

- T*: dạ, vậy anh đi mua đồ, e ở nhà dọn đồ. *mỉm cười*

Xong ngày hôm đó, em cũng ở bên cạnh gần như trọn ngày. Khi ra về. T* nói với em:

- T*: Cảm ơn anh về ngày hôm nay.

- Em: cảm ơn gìê?

- T*: Kệ, em thích cảm ơn.

- Em: ờ.

- T*: em thích hoa, hồi giờ chưa bao giờ được tặng hoa. Lần sau anh nhớ tặng hoa cho em. Không cần hoa đắt tiền đâu. Anh còn đi làm, mua hoa đắt lãng phí lắm. Anh mua hoa rẻ rẻ thôi cũng được. Chỉ tại em thích được tặng hoa thôi. Nên em mới mặt dày yêu cầu anh mua hoa tặng em như vậy Chỉ cần anh tặng hoa cho em là được.

Thú thật, lần đầu em nghe lời yêu cầu, nói chính xác là lời năn nỉ của T*, em thấy vừa mắc cười, vừa thương, vừa quý T* lắm luôn. Lời đề nghị năn nỉ ngô nghê nhất mà em từng nghe. Và cũng nói lên được sự hồn nhiên nhưng biết suy nghĩ, biết lo cho người khác. Và cũng rất thật thà như vậy. Chả ai trên đời đề nghị mua hoa, mà còn nói thêm mua hoa rẻ thôi, mua hoa đắt lãng phí... Chắc chỉ có mình em là ngoại lệ quá T* ơi.

Lúc đó em mới trả lời.

- Em: Valentine năm sau, anh sẽ mua hoa tặng em.

- T*: Thật ngen, anh nhớ đó, em sẽ chờ.... Và rồi, em đã không chờ được tới ngày Valentine năm nay được.

Hôm Valentine năm nay, em vẫn giữ đúng lời hứa năm nào. Anh sẽ tặng cho em một bó hoa to nhất đẹp nhất cho em. Người con gái đầu tiên mà anh đủ dũng cảm mang hoa đi tặng. Vốn dĩ trước kia anh từng nghĩ anh sẽ không bao giờ có ngày anh mang hoa đi tặng cho bất kì ai.

Nếu như anh thông minh một chút, tinh ý một chút, và bớt ngu một chút, không quá ích kỉ, thì có lẽ mọi chuyện sẽ có thể khác. Anh sẽ lại được thấy nụ cười trong trẻo, vô tư hồn nhiên của em khi nhận được hoa.

Valentine buồn...

29. Chương 29

TÌNH HÌNH HIỆN TẠI!!! (CÓ VIDEO FULL KHÔNG CHE)

Kể từ khi em chấp nhận công khai những chuyện được xem là đời tư của em lên voz. Em nhận được rất nhiều lời khuyên đến từ nhiều người. Em cũng là thành viên của voz lâu rồi, và cũng như rất nhiều thành viên khác, em cũng từng là trẻ trâu. Và cũng không ít lần bị ra đảo.

Nhưng mục đích của em khi tâm sự(gọi là kể lại hay tâm sự gì cũng được) lên voz, em nghĩ cũng không khác đời thực là mấy. Cũng có người này kẻ nọ, tâm sự, làm quen, động viên, hay thậm chí chửi bới trách móc cũng có. Voz ảo nhưng thật.

Và em cũng xem như đây là một trang nhật kí online của em vậy. Và em sẽ kể lại những câu chuyện về những chuyện xung quanh em, về tình cảm công việc, và kể cả đất nước Thái Lan – là đất nước mang cho em nhiều niềm vui, sự thú vị. Nhưng cũng không kém nhiều nỗi buồn liên quan đến Thái Lan.

Về chuyện của H* và nhỏ hiện tại thì vẫn bình thường thôi. Vẫn không có gì quá thay đổi so với trước kia.

Hôm trước, ngày mà em đã quyết định báo với giám đốc về việc nghỉ hè và em cũng đã trình bày với sếp tổng về ý định của em. Và em cũng đã nói với nhỏ về việc nghỉ việc của em.

Giám đốc có nói với em. Để giám đốc suy nghĩ rồi đưa ra quyết định sau. (Bởi vì đây đã là lần thứ 2 em xin nghỉ, Tất nhiên là có nhiều lý do khác nhau, mặc dù công việc hiện tại cho em một thu nhập ổn định, tương đối ổn, tần tiện chi tiêu tiết kiệm thì cũng có thể để dành được chút ít) Rồi giám đốc cũng có nói chuyện với sếp tổng (tức là chủ tịch hội đồng quản trị, người bỏ vốn đầu tư nhiều nhất của công ty tại Việt Nam, đồng thời cũng là bố của nhỏ...)

Sau một thời gian giữa giám đốc và sếp tổng nói chuyện, bàn bạc với nhau thì em cũng được nghỉ (mặc dù xin nghỉ việc xong cũng thất nghiệp chứ chưa biết đi đâu về đâu, cùng lắm là về quê bán hàng phụ gia đình)

Trước khi chính thức được nghỉ (và bây giờ cũng đã nghỉ) thì nhỏ có bay qua Việt Nam. Chắc dạo này nhỏ cũng bận rộn. Em xin nghỉ đúng lúc vào khoảng thời gian cuối năm, và bắt đầu nghỉ vào đầu năm. Nói chung là cũng cảm thấy hơi gấp gáp (mặc dù xin nghỉ đã lâu, nhưng trong lòng vẫn có một chút gì đó hơi trống rỗng)

Hôm trước Tết, đêm 30 Tết thì phải. Nhỏ có nhắn tin line. Nội dung.

- Nhỏ: sắp tới Tết rồi, về nhà có mệt lắm không?

- Em: dạ, cũng mệt chị, nhưng vui, lâu lâu em mới về nhà mà.

- Nhỏ: uhm, vậy là vui rồi. Mà sao lâu rồi không thấy cậu nói chuyện với chị nữa, cậu không giống như trước kia, có giận chị chuyện gì không?

Chắc em không giận chị đâu, và sẽ mãi không bao giờ giận chị. Mọi chuyện xảy đến với em cũng giống như một cơn gió, chị nhẹ đến rồi cũng lặng lẽ rời xa em. Một cơn gió nhẹ khẽ thổi ngang qua cuộc đời em, khiến cuộc đời em thêm tươi mát, một cơn gió mát nhẹ cũng đủ khiến cho em nhớ về nó.

Và giờ đây em cũng chỉ có thể cảm nhận được (Hay em đang tự ép mình??) cơn gió ấy thông qua những chiếc lá khô khẽ nhẹ mình đang đưa theo nhịp gió mà thôi. Chỉ vậy thôi nhé chị.

Nên việc em giận chị, thì chắc có lẽ em chưa bao giờ giận, dù chỉ một chút.

- Em: Dạ, em có giận chị đâu,

- Nhỏ: cậu nói xạo, không giận sao cậu xin nghỉ việc?

- Em: dạ, do em có việc cá nhân, việc gia đình nên xin nghỉ thôi.(những lý do có lẽ chỉ có thể giờ phút đó, em cảm thấy đó là lý do chính đáng nhất trong những lý do chính đáng nhất)

- Nhỏ: cậu đừng có nói dối chị, cậu cũng biết là cậu không thể nói dối được chị mà,

- Em: ...* vẫn chưa trả lời*

- Nhỏ: Cậu còn yêu chị đúng không?

Và chị biết, em không thể nói dối chị, chị biết như thế, chị thừa hiểu điều đó mà...

- Em: em không rõ, hiện tại trong đầu em đang rối tung đủ thứ chuyện hết. Em không muốn trả lời...

- Nhỏ: uhm, chị cũng không ép. Mà thôi, chị chỉ hỏi vậy thôi. Chứ không có ý gì đâu.

- Em: dạ,

- Nhỏ: thôi, cậu làm gì thì làm tiếp đi. Tối nay chị gọi cho cậu. Tự nhiên muốn nói chuyện với cậu. Video call nhé.

- Em: dạ.

Hình như nhỏ có một gì đó rất khó hiểu, và có thể thu hút bất kì ai.

Nhưng rồi sau đó, em cũng tiếp tục dọn nhà, phụ giúp gia đình bán hàng để tạm quên đi người con gái đó. Cố quên đi một thứ gì đó, thật khó...

Rồi cũng lu bù, lui cui, lục đục chuẩn bị dọn dẹp những khâu cuối cùng để chuẩn bị đón Tết, đón năm mới. Không khí Tết tràn ngập khắp từng góc nhỏ ở nơi em ở. Một cái Tết nữa sắp đến.

- Một chút cảm nhận của cá nhân về ngày Tết cổ truyền*

Với nhiều bạn trẻ hiện nay, nhiều bạn không còn hào hứng với Tết cổ truyền dân tộc nữa. Chỉ thấy thấy ca than và tỏ ra vẻ không quan tâm lắm. Nhưng đối với những người làm việc xa quê. Tết là dịp quan trọng, từng cái Tết luôn là Tết đoàn viên. Họ được gặp lại người thân. Gặp bố mẹ, anh chị, hoặc đôi khi cả vợ con. (chuyện vợ chồng mỗi người một nơi thì không hiếm, cũng vì mưu sinh cả thôi.)

Họ sẽ trân trọng từng phút giây, từng khoảnh khắc. Điều rất quý đối với họ. Họ sẽ luôn và hy vọng những phút giây đó nó sẽ kéo dài càng lâu càng tốt. Đôi khi chỉ là những phút giây quay quẩn bên mâm cơm bên gia đình, ngồi trò chuyện, nói chuyện với bố mẹ, người thân trong gia đình, nói chuyện với hàng xóm... Họ thêm có được không khí đó. (Những ai đọc truyện Nguyễn Nhật Ánh nhiều, sẽ dễ bề cảm nhận được những khoảnh khắc tưởng chừng như rất bình thường ấy, nó lại vô giá đến thế nào.

Và cũng trong những ngày cận Tết như thế này. Họ sẽ luôn mong muốn được đoàn viên, gần gũi bên cạnh người thân yêu của họ. Và trong nỗi bồn bẽ lo toan chuẩn bị những ngày cận Tết. Em lại nhớ tới và cảm giác mình còn thật may mắn. Và em chưa từng tưởng được một ngày nào đó em sẽ đón Tết mà không ở bên cạnh gia đình... Và lòng bất chợt nhớ đến ...T*. Người đã từ lâu không biết cảm giác Tết đoàn viên là thế nào.

- “Tết về nhà bên gia đình, Tết ở quê anh chắc vui lắm ha”

Em vẫn còn nhớ mãi câu nói và ánh mắt của T* lúc đó.

Và trong những ngày bận rộn nhưng đầy không khí Tết đó, em lại ước gì T* có ở bên cạnh.

Và em lại phải tự vủ vào mặt mình.

Sau này anh sẽ sống tốt theo lời em đã từng nói với anh.

Em sẽ luôn là một góc nhỏ trong trái tim anh. Sẽ có một ngăn nhỏ dành cho em.

T*, em yên tâm, anh sẽ không sầu muộn, hay buồn quai nữa đâu. Em cũng đâu thích anh như vậy đâu đúng không?

Tối hôm đó. Sau khi quay quẩn bên gia đình, đón giao thừa, cúng đưa ông bà, ăn thịt heo rừng (heo nuôi nhé) lấy hên đầu năm, được ba má lì xì. Gia đình tụ họp đông đủ chúc Tết xong, thì mọi thành viên trong gia đình ai về phòng nấy.

Điện thoại reo lên (gọi line). Là nhỏ gọi: (video call)

- Em: alo, em nghe chị.

- Nhỏ: Chúc mừng năm mới nhé.
- Em: dạ, chúc mừng năm mới chị.
- Nhỏ: *nhỏ chìa tay,* Lì xì của chị đâu? (Bên Thái người ta vẫn có tục lì xì như mình, nhưng họ không nghỉ Tết như mình, nếu có nghỉ thì chỉ một số công ty tư nhân (sếp là gốc Tàu) thì mới được nghỉ thôi, 1 ngày)
- Em: lớn phải lì xì nhỏ chứ.
- Nhỏ: ý cậu nói chị già phải không?
- Em: dạ, không có.
- Nhỏ: vậy cậu lì xì cho chị đi.
- Em: dạ, khi nào gặp, em lì xì cho chị.
- Nhỏ: Thank you. Qua Tết, chị qua Việt Nam, chị đòi lì xì của cậu.
- Em: dạ.

Rồi sau đó, cả 2 nói chuyện thêm nhiều chuyện khác nữa.

Kết thúc buổi trò chuyện...

- Nhỏ: chị còn chuyện này muốn nói với cậu.
- Em: dạ, chị nói đi.
- Nhỏ: Thật ra chị vẫn còn yêu cậu.

Rồi nhỏ cúp máy...

Em ngồi suy nghĩ hồi lâu. Cũng không biết sao, chị thấy trong chốc lát, tim mình đập nhanh mạnh hơn bình thường. Nhưng liệu nó có còn ý nghĩa gì khác nữa không? Khi điểm chung, mấu chốt duy nhất kết nối em và nhỏ đến với nhau, đã không còn. (Tối giờ phút này, ngồi type những dòng này, em vẫn chưa có câu trả lời cho chính bản thân mình)

Em và nhỏ không còn chung công ty, không còn chung trên một con thuyền. Chưa kể đến việc nhỏ nói nhỏ sắp kết hôn. Liệu chỉ là lời nói gió thoảng qua, hay còn ý nghĩa gì khác,...

Em chỉ biết lúc này, em bỗng dưng như ngày đầu mới gặp nhỏ vậy, nằm lăn qua lăn lại vẫn chưa ngủ được. Crm giác bồi hồi, trống ngực đập thành thịch nghe rõ từng âm vọng ra...

Em cần nói chuyện, tâm sự ngay lúc này.

Em liền móc điện thoại ra, trong vô thức, em lại điện thoại cho H*...

Tiếng chuông điện thoại đang reo... Vẫn chưa có ai bắt máy.

Và cuối cùng, cũng có người bắt máy...

- H*: alo, năm mới, chúc anh dồi dào sức khỏe, phát tài phát lộc, tiền vô như nước sông Đà, tiền ra nhỏ glijt như acf phê đen, chúc anh đẹp trai ra, mắt to ra xúu, mắt 1 mí xấu quá, ...blab la.

Mới bắt điện thoại lên, nghe chúc Tết một lèo. Còn kèm theo nhiều câu troll không kém :(, mới nghe điện thoại với nhỏ mà cảm thấy thoải mái rồi, lúc nào cũng vậy, H* là con nhỏ mà luôn khiến em cảm thấy thoải mái nhất, cảm thấy thư giãn nhất, vvafkhiens em cười nhiều nhất. H* tiếp lời.

- H*: Lì xì của em đâu??
- Em: ờ, về Việt Nam đi, anh lì xì cho.
- H*: ok con dê. Anh gửi tiết kiệm cho em, sau này em về lấy lãi và vốn đầy đủ.
- Em: ờ. Tết bên đó thế nào? nhớ nhà không?

- H*: dạ, cũng nhớ, em mới nói chuyện với bố mẹ xong.

- Em: uhm, chúc em năm mới vui vẻ, học mau mau nhanh về nước ngennnn

- H*: dạ, chúc Tết gì mà cụt ngủn. Mà về nước, anh cũng có thêm để ý em đâu. Bên này em tranh thủ có bạn trai rồi em dẫn về luôn.

Đột nhiên như một phản xạ không điều kiện của em...

- Em: đừng mà.....

- H*: sao? Mặc gì, hay anh đợi em về nước rồi quen em hả?

- Em: không có, thôi, mà dù sao cũng là chuyện cá nhân của em, anh đâu có quyết định thay được.

- H*: hahahahaha, em nói đùa thôi mà, làm gì mà căng thẳng quá vậy. Có chớ nó mới chịu quen em, có anh đủ độ khủng khùng điên điên mới chịu nói chuyện, trò chuyện, tâm sự... với em được thôi, mấy thằng khác nó đâu có NGU.

Tự nhiên em lại mỉm cười.

- Em: ờ, ^^

- Nhỏ: ờ, thôi, anh ngủ đi, khuya rồi.

- Em: uhm, vậy anh khò khò đây,

- Nhỏ: anh ngủ ngon

- Em: ờ.

- Nhỏ: Tặng anh cái này, nhân dịp năm mới. Coi như lời nhắc nhở, nhắc anh lì xì cho em.

(Chắc ai dùng Line đều biết đến ứng dụng LINE Snap Movie)

s:// .youtube.com/watch?v=p8pccTXSFeg

Cũng là lần đầu tiên em công khai nhỏ H* với anh em voz. Mong mấy anh em đừng có ném đá tội nó. Nó đọc được hết đó.

Chê nó, nó cho ăn GẠCH

Ai mà chê em nó. Coi chừng nghe nó cắn nhả cho mà coi.

(Kể cả chuyện em và nhỏ, H* đều biết, em không giấu H* chuyện gì hết.)

End !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-sep-tong-va-osin-cap-cao>